AUTOARE DE BESTSELLERURI *NEW YORK TIMES*

ANNA ZAIRES

Seria *Twist Me* #2

SUPUSĂ

DORINȚELOR TALE

18+ MIDNIGHT BOOKS

1

JULIAN

Sunt zile când nevoia de a ucide, de a răni este prea puternică pentru a o putea nega. Zile când vălul subțire al civilizației amenință să alunece sub cea mai mică provocare, descoperind monstrul dinăuntru.

Astăzi nu este una din acele zile.

Astăzi ea este cu mine.

Suntem în mașină, în drum spre aeroport. Stă lipită de mine, brațele ei subțiri sunt înfășurate în jurul meu și are fața îngropată în scobitura gâtului meu.

Îi țin capul rezemat cu o mână și îi mângâi părul negru, încântat de textura lui mătăsoasă. Acum este lung, îi ajunge până la talia îngustă. Nu s-a mai tuns de un an și 7 luni.

Nu s-a mai tuns de când am răpit-o prima oară.

Inspir adânc parfumul ei – ușor și floral, delicios de feminin. Este o combinație de șampon și chimia unică a corpului ei, și îmi face poftă. Vreau să o dezbrac complet și să urmăresc acel parfum peste tot, să explorez fiecare curbă și cută a corpului ei.

Penisul îmi zvâcnește și îmi aduc aminte că tocmai i-am tras-o. Totuși, asta nu contează. Dorința mea pentru ea este constantă. Mă deranja înainte această

poftă obsesivă, dar acum m-am obișnuit cu ea. Mi-am acceptat nebunia.

Ea pare calmă, mulțumită. Îmi place asta. Îmi place să o simt cuibărită în mine, toată moale și încrezătoare. Îmi cunoaște adevărata fire, și totuși se simte în siguranță cu mine. Am educat-o să se simtă așa.

Am făcut-o să mă iubească.

După câteva minute, se răsucește în brațele mele, ridicând capul ca să mă privească.

— Unde mergem? mă întreabă clipind și genele ei negre, lungi se mișcă ușor în sus și în jos ca un evantai.

Are genul de ochi care pot îngenunchea un bărbat – calzi, întunecați, care mă trimit cu gândul la cearșafuri șifonate și trupuri goale.

Mă chinui să rămân atent. Acești ochi îmi fac praf concentrarea ca nimic altceva pe lume.

— Mergem la casa mea din Columbia, îi răspund la întrebare. Locul unde am crescut.

Nu am mai fost acolo de ani de zile – de când părinții mei au fost uciși. Totuși, reședința tatălui meu este o fortăreață, și asta este exact ce avem nevoie acum. În ultimele săptămâni, am introdus măsuri de securitate suplimentare, făcând locul practic impenetrabil. Nimeni nu o va mai lua pe Nora de lângă mine vreodată. M-am asigurat de asta.

— O să fii și tu acolo cu mine?

Aud nota de speranță din vocea ei, dau din cap aprobator și zâmbesc.

— Da, dulceața mea, o să fiu acolo.

Acum, că o am înapoi, dorința obsesivă de a o ține aproape este prea puternică pentru a o putea nega. Insula a fost cândva locul cel mai sigur din lume pentru ea, dar acum nu mai este așa. Acum ei știu de existența

ei – și ei știu că ea este punctul meu slab. Am nevoie ca ea să fie lângă mine, unde o pot proteja.

Își linge buzele și ochii mei urmăresc drumul limbii ei roz, delicate. Vreau să-mi înfășor părul ei des în jurul pumnului și să-i forțez capul în jos între picioarele mele, dar rezist impulsului. O să avem timp pentru asta mai târziu, când o să fim într-un loc mai sigur – și mai puțin public.

— Le trimiți părinților mei încă un milion de dolari?

Ochii ei sunt mari și sinceri când se uită la mine, dar simt schimbarea subtilă din vocea sa. Mă testează, testează limitele acestei noi etape din relația noastră.

Zâmbetul meu se lărgește și mă întind să îi aranjez șuvița de păr după ureche.

— Vrei să li-i trimit, dulceața mea?

Se uită fix la mine, fără să clipească.

— Nu neapărat, spune încet. Aș prefera să le dau un telefon..

O privesc insistent.

— În regulă. Poți să-i suni de îndată ce ajungem.

Face ochii mari, văd că am surprins-o. Se aștepta să o țin captivă din nou, ruptă de lumea exterioară. Ceea ce nu își dă seama ea este că nu mai e nevoie de așa ceva acum.

Am reușit în ce îmi propusesem să fac.

Am făcut-o să fie complet a mea.

— În regulă, spune ea încet. Așa o să fac.

Se uită la mine de parcă nu mă poate descifra, de parcă sunt un animal exotic, pe care nu l-a mai văzut până acum. Se uită adesea la mine în felul ăsta, cu un amestec de prudență și fascinație. E atrasă de mine, a

ei – și ei știu că ea este punctul meu slab. Am nevoie ca ea să fie lângă mine, unde o pot proteja.

Își linge buzele și ochii mei urmăresc drumul limbii ei roz, delicate. Vreau să-mi înfășor părul ei des în jurul pumnului și să-i forțez capul în jos între picioarele mele, dar rezist impulsului. O să avem timp pentru asta mai târziu, când o să fim într-un loc mai sigur – și mai puțin public.

— Le trimiți părinților mei încă un milion de dolari?

Ochii ei sunt mari și sinceri când se uită la mine, dar simt schimbarea subtilă din vocea sa. Mă testează, testează limitele acestei noi etape din relația noastră.

Zâmbetul meu se lărgește și mă întind să îi aranjez șuvița de păr după ureche.

— Vrei să li-i trimit, dulceața mea?

Se uită fix la mine, fără să clipească.

— Nu neapărat, spune încet. Aș prefera să le dau un telefon..

O privesc insistent.

— În regulă. Poți să-i suni de îndată ce ajungem.

Face ochii mari, văd că am surprins-o. Se aștepta să o țin captivă din nou, ruptă de lumea exterioară. Ceea ce nu își dă seama ea este că nu mai e nevoie de așa ceva acum.

Am reușit în ce îmi propusesem să fac.

Am făcut-o să fie complet a mea.

— În regulă, spune ea încet. Așa o să fac.

Se uită la mine de parcă nu mă poate descifra, de parcă sunt un animal exotic, pe care nu l-a mai văzut până acum. Se uită adesea la mine în felul ăsta, cu un amestec de prudență și fascinație. E atrasă de mine, a

fost atrasă de mine încă de la început. Totuși, îi este încă oarecum frică de mine.

Prădătorului din mine îi place asta. Frica ei, rezistența ei adaugă o anumită tensiune întregii relații. E mult mai bine să o posed așa, să o țin strâns în brațe în fiecare noapte.

— Povestește-mi de casa ta, șoptesc eu, punându-i capul pe umărul meu.

Dându-i părul pe spate cu mâna, mă uit în jos spre fața ei întoarsă spre mine. Ce ai făcut toate lunile astea?

Buzele ei moi se arcuiesc într-un zâmbet ironic.

— Adică în afară de faptul că ți-am dus dorul?

O senzație de căldură îmi cuprinde pieptul. Nu vreau să recunosc acest lucru. Nu vreau să aibă importanță. Vreau ca ea să mă iubească pentru că am o obsesie bolnavă de a o deține total, nu pentru că aș simți ceva la rândul meu.

— Da, în afară de asta, spun eu încet, gândindu-mă la multele feluri în care am să i-o trag când o să fim din nou singuri.

— Ei bine, m-am întâlnit cu unii dintre prietenii mei, începe ea și eu ascult cum îmi prezintă în linii generale viața ei din ultimele patru luni.

Deja știu o mare parte din toate astea, deoarece Lucas a preluat inițiativa de a pune pe cineva să o urmărească discret cât timp am fost în comă. De îndată ce m-am trezit, el mi-a dat un raport complet, inclusiv despre activitățile zilnice ale Norei.

Îi rămân dator pentru asta, fiindcă mi-a salvat viața. În ultimii ani, Lucas Kent a devenit o parte inestimabilă a organizației mele. Puțini alții ar avea curajul să facă așa ceva. Deși nu știa adevărul complet despre Nora,

a fost suficient de inteligent să înțeleagă că ea înseamnă ceva pentru mine și să ia măsuri ca să o protejeze.

Evident, singurul lucru pe care nu l-a făcut a fost să-i restricționeze în vreun fel activitățile zilnice.

— Deci te-ai văzut cu el? întreb așa relaxat, ridicând mâna ca să mă joc cu lobul urechii ei. Cu Jake adică...

Corpul ei se preface în stană de piatră în mâinile mele. Simt tensiunea rigidă din fiecare mușchi.

— Ne-am întâlnit scurt, după cina cu prietena mea Leah, spune ea plat, uitându-se la mine. Am băut o cafea, toți trei, și atunci a fost singura dată când l-am văzut.

Mă uit insistent la ea timp de o secundă, apoi dau din cap satisfăcut. Nu m-a mințit. Rapoartele menționaseră incidentul. Când am citit prima dată, am vrut să-l ucid pe băiatul ăla cu mâna mea.

Încă vreau asta, dacă se mai apropie vreodată de Nora.

Gândul că un alt bărbat e lângă ea mă umple de o furie nebună. Conform rapoartelor, ea nu a ieșit la întâlniri în timpul cât am fost separați, cu o excepție notabilă.

— Și cu avocatul ăla ce-a fost? întreb cu blândețe, făcând tot posibilul să-mi stăpânesc furia care fierbe în mine. V-ați simțit bine voi doi împreună? Se albește la față, lucru ce se vede sub nota aurie a pielii ei.

— Nu a fost nimic cu el, spune ea și îi aud teama din glas. Am ieșit în seara aia pentru că-mi era dor de tine, pentru că mă săturasem să fiu singură, dar nu s-a întâmplat nimic. Am băut câteva pahare, dar n-am putut merge până la capăt.

— Nu?

Îmi cam piere furia. O pot citi destul de bine ca să-mi dau seama când minte, dar acum spune adevărul.

Totuși, îmi notez în minte să investighez asta mai departe. Dacă a atins-o în orice fel, avocatul ăla o să plătească.

Ea se uită la mine și simt cum se relaxează. Îmi simte stările ca nimeni altcineva. E ca și cum e acordată cu mine cumva. Așa a fost cu ea încă de la început. Spre deosebire de cele mai multe femei, ea a putut să mă simtă pe mine cel adevărat.

— Nu.

Gura i se încleștează.

— Nu l-am putut lăsa să mă atingă. Sunt prea sătulă acum de futut ca să mai pot fi cu un om normal.

Ridic din sprâncene, amuzat, deși nu vreau. Nu mai este fetița speriată pe care am adus-o pe insulă. Undeva pe drum, dulceața mea a căpătat gheare ascuțite și a început să învețe cum să le folosească.

— Foarte bine.

Îmi trec în joacă degetele peste obrazul ei, apoi îmi aplec capul ca să-i inspir parfumul dulce.

— Nimeni n-are voie să te atingă, iubito. Nimeni în afară de mine.

Ea nu răspunde, doar continuă să se uite la mine. Nu trebuie să spună nimic altceva. Ne înțelegem perfect. Știu că o să ucid orice bărbat care pune chiar și un deget pe ea și știe și ea treaba asta.

E ciudat, dar niciodată nu m-am simțit atât de posesiv cu o femeie. E un teritoriu nou pentru mine. Înainte de Nora, femeile se amestecau unele cu altele în mintea mea. Erau doar niște ființe drăguțe, delicate, care treceau prin viața mea. Veneau spre mine de bunăvoie, dorind să le-o trag, să le rănesc, iar eu mă complăceam, satisfăcându-mi nevoile fizice în acest proces.

Primei femei i-am tras-o când aveam 14 ani, la scurt timp după moartea Mariei. Era una dintre curvele

tatei. El m-a trimis la ea, după ce am scăpat de doi dintre cei care au omorât-o pe Maria, castrându-i în propriile case. Cred că tata spera că sexul va fi suficient pentru a mă distrage de la răzbunare.

Nu e nevoie să o spun, dar planul lui nu a funcționat.

Ea a venit în camera mea îmbrăcată cu o rochie neagră strâmtă, perfect machiată, cu buzele provocatoare date cu un ruj roșu strălucitor. Când a început să se dezbrace în fața mea, am reacționat ca orice adolescent, cu o dorință imediată, violentă. Dar eu nu eram ca orice alt adolescent atunci. Eu eram un ucigaș, eram deja așa de la vârsta de 8 ani.

I-am dat-o dur curvei în seara aia, în parte pentru că nu aveam experiență ca să mă controlez, în parte pentru că voiam să mă descarc pe ea, pe taică-miu, pe întreaga lume nenorocită. Mi-am vărsat frustrările pe carnea ei, lăsând-o plină de vânătăi și mușcături, iar ea a venit dornică din nou seara următoare, de data asta fără să știe tata. Ne-am tras-o așa timp de o lună, ea furișându-se în camera mea de fiecare dată când putea, învățându-mă ce îi plăcea... ceea ce pretindea că multor femei le place. Nu voia ceva plăcut și delicat în pat, voia durere și forță. Voia pe cineva care să o facă să se simtă vie.

Și am descoperit că îmi place asta. Îmi plăcea să o aud țipând și implorând în timp ce o răneam și o făceam să-și dea drumul. Violența care mi se strecura pe sub piele a găsit o cale de exprimare și era o modalitate pe care o foloseam ori de câte ori aveam ocazia.

Nu era suficient, bineînțeles. Furia zăcea adânc în mine și nu putea fi împăcată atât de ușor. Moartea Mariei a schimbat ceva în mine. Ea a fost singurul lucru pur și frumos din viața mea și acum nu mai era. Moartea ei a reușit mai mult decât a reușit trainingul tatălui meu. A ucis orice urmă de conștiință pe care aș fi putut-o avea.

Nu mai eram un băiat care urma fără tragere de inimă pașii tatălui său, eram un prădător însetat de sânge și răzbunare. Ignorând ordinele tatălui meu de-a lăsa totul baltă, i-am vânat pe ucigașii Mariei unul câte unul și i-am făcut să plătească, îmbătându-mă cu țipetele lor de agonie, cu rugămințile lor să mă îndur de ei și să le provoc o moarte mai rapidă.

După aceea, au urmat alte răzbunări și contrarăzbunări. Au murit oameni. Oamenii tatălui meu. Oamenii rivalului lui. Violența a continuat să se intețească până când tata a decis să încheie o pace cu asociații lui, înlăturându-mă din afacere. Am fost trimis departe, în Europa și în Asia... și acolo am găsit zeci de femei asemenea celei care mă inițiase sexual. Femei frumoase, dornice, ale căror înclinații le oglindeau pe ale mele. Eu le-am oferit fanteziile lor întunecate și ele mi-au oferit momente de plăcere momentană, un aranjament care se potrivea perfect cu viața mea, mai ales după ce m-am întors și am preluat frâiele organizației tatălui meu.

Până acum un an și șapte luni, când, în timpul unei vizite de lucru la Chicago, am descoperit-o pe *ea*.

Nora.

Maria mea reîncarnată.

Fata pe care vreau să o păstrez pentru totdeauna.

2

NORA

Stând acolo îmbrățișată de Julian, simt zumzetul familiar al entuziasmului amestecat cu trepidație. Despărțirea noastră nu l-a schimbat deloc. Este același bărbat care aproape că l-a ucis pe Jake, care nu a ezitat să o răpească pe fata pe care o dorea.

El este și bărbatul care aproape și-a dat viața ca să mă salveze.

Acum, că știu ce i s-a întâmplat, văd semnele fizice ale chinului lui. E mai slab ca înainte, pielea lui bronzată e întinsă la maximum peste oasele ascuțite ale pometilor. Are o cicatrice rozalie lângă urechea stângă, iar părul negru e tuns foarte scurt. Pe partea stângă a capului, părul nu i-a crescut uniform, ca și cum ar ascunde și acolo o cicatrice.

În ciuda acestor mici imperfecțiuni, este în continuare cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată. Nu îmi pot lua ochii de la el.

Trăiește. Julian e viu și eu sunt din nou cu el.

Încă îmi pare ireal. Până azi-dimineață, am crezut că este mort. Eram convinsă că a murit în explozie. Luni în șir, timp în care m-am chinuit cumplit, m-am forțat să fiu puternică, să îmi continui viața și să încerc să îl uit pe bărbatul care stă lângă mine acum.

Bărbatul care mi-a furat libertatea.

Bărbatul pe care îl iubesc.

Ridicând mâna stângă, îi mângâi ușor cu degetul arătător conturul buzelor. Are gura cea mai incredibilă pe care am văzut-o vreodată, o gură făcută pentru păcat. La atingerea mea, buzele lui frumoase se desfac și el îmi prinde vârful degetului cu dinții lui albi ascuțiți, mușcându-mă ușor, apoi sugându-mi-l.

Un fior de excitație îmi trece prin corp în timp ce limba lui caldă și umedă îmi linge degetul. Mușchii interiori mi se încordează și simt cum mi se umezește lenjeria intimă. Doamne, îmi e atât de ușor când e vorba de el! O singură privire, o singură atingere și îl și doresc. Îmi simt sexul umflat și ușor dureros după ce ne-am tras-o mai devreme, dar corpul meu tânjește să mi-o tragă din nou.

Julian trăiește și mă ia din nou cu el departe.

Întrucât chestia aia începe să devină evidentă, îmi scot degetul din gura lui în timp ce un fior rece mă cuprinde brusc, domolindu-mi dorința. Nu mai este cale de întoarcere acum, nicio posibilitate de a-mi schimba decizia. Julian e din nou stăpânul vieții mele și de data asta mă repezisem de bunăvoie în plasa păianjenului, lăsându-mă singură la mila lui.

Bineînțeles, nu ar fi contat dacă nu o făceam de bunăvoie, îmi spun mereu. Mi-aduc aminte de seringa din buzunarul lui Julian și știu că rezultatul ar fi fost același oricum. Conștientă sau sedată, tot l-aș fi însoțit azi. Din nu știu ce motiv ciudat, acest fapt mă face să mă simt mai bine și îmi așez capul la loc pe umărul lui Julian, ca să mă relaxez în voie lipită de el.

Nu are rost să te lupți cu propriul destin și încep să accept acest lucru.

Din cauza traficului, drumul nostru către aeroport durează puțin mai mult de o oră. Spre surprinderea mea, nu mergem la O'Hare. În schimb ajungem la o mică pistă de decolare unde ne așteaptă un avion de mari dimensiuni. Deslușesc literele „G650" pe coada lui.

— E al tău? îl întreb pe Julian în timp ce îmi deschide portiera mașinii.

— Da.

Nu se uită la mine și nici nu mai spune altceva. În schimb, privirea lui pare să scruteze împrejurimile de parcă ar căuta amenințări ascunse. Se vede o vigilență în felul lui de a se purta, pe care nu-mi amintesc să o fi văzut mai înainte la el, și, pentru prima dată, îmi dau seama că insula era, de asemenea, sanctuarul lui, un loc unde putea cu adevărat să se relaxeze și să lase garda jos.

De îndată ce cobor din mașină, Julian mă prinde de cot și mă conduce spre avion. Șoferul vine după noi. Nu l-am mai văzut până acum; un panou separa bancheta din spate a mașinii de locurile din față, așa că îi arunc o privire în timp ce ne îndreptăm spre avion.

Probabil este unul dintre oamenii lui Julian din forțele speciale ale marinei. Are părul blond tuns scurt și ochii spălăciți îi sunt reci ca de gheață pe fața cu contururi rigide. E chiar mai înalt decât Julian și se mișcă cu aceeași grație atletică de războinic, fiecare mișcare fiindu-i atent controlată. Are în mână o pușcă uriașă de asalt și nu am nicio îndoială că știe exact cum să o folosească. Alt bărbat periculos... unul pe care fără îndoială multe femei l-ar găsi atrăgător, cu trăsăturile lui simetrice și corpul musculos. Nu mă atrage, dar eu sunt răsfățată. Puțini bărbați ar putea umbri alura de înger întunecat a lui Julian.

— Ce fel de avion este ăsta? îl întreb pe Julian în timp ce urcăm treptele și intrăm într-o cabină luxoasă.

Nu mă pricep la avioane particulare, dar acesta arată elegant. Fac tot ce pot să nu rămân cu gura căscată la tot ce văd în jur, dar nu reușesc aproape deloc. Scaunele din interior, îmbrăcate cu piele de culoare crem, sunt uriașe și există chiar o canapea cu o măsuță de cafea în fața ei. Există, de asemenea, o ușă deschisă care duce spre partea din spate a avionului și arunc o privire spre patul de mărime impunătoare care e așezat acolo.

Rămân cu gura căscată de uimire. Avionul are dormitor!

— Este unul dintre cele mai luxoase Gulfstream, îmi răspunde el, răsucindu-mă ca să îmi poată scoate haina.

Mâinile lui calde mă mângâie pe gât, trimițând un fior plăcut în tot corpul. Un avion cu reacție extra-lung, pentru afaceri. Ne poate duce direct la destinație fără să fie necesar să oprim pentru alimentare.

— E foarte frumos, spun eu, privindu-l pe Julian care îmi așază haina în dulapul de lângă ușă, apoi își scoate și el jacheta.

Nu îmi pot lua ochii de la el și îmi dau seama că o parte din mine încă se teme că nu e totul real, că mă voi trezi și voi descoperi că totul a fost doar un vis... că Julian a murit cu adevărat în explozie.

Gândul acesta îmi dă fiori și Julian observă mișcarea mea involuntară.

— Ți-e frig? mă întreabă, venind spre mine. Pot regla temperatura.

— Nu, îmi e bine.

Cu toate acestea, mă bucur de căldura lui Julian când mă trage spre el și îmi freacă brațele timp de câteva

secunde. Îi simt căldura corpului trecând prin hainele mele, alungând amintirea acelor luni îngrozitoare când am crezut că l-am pierdut.

Cuprinzându-l cu brațele de mijloc, îl strâng cu toată forța. Trăiește și e cu mine. Asta e tot ce contează acum.

— Suntem gata de decolare.

O voce masculină necunoscută mă face să tresar și îi dau drumul lui Julian, uitându-mă înapoi spre șoferul blond care stă acolo, privindu-ne cu o expresie de necitit pe chipul lui dur.

— Bine.

Julian își ține mâna în jurul taliei mele, lipindu-mă de el când încerc să mă dau într-o parte.

— Nora, fă cunoștință cu Lucas. El este cel care m-a salvat din depozit.

— Ah, înțeleg.

Îl privesc radiind, cu un zâmbet larg și autentic. Acest om i-a salvat viața lui Julian.

— Mă bucur să te cunosc, Lucas. Nici nu știu cum să îți mulțumesc pentru ce ai făcut...

Sprâncenele i se arcuiesc puțin, de parcă am spus ceva care l-a surprins.

— Mi-am făcut meseria doar, spune el, cu o voce profundă și ușor amuzată.

Colțul gurii lui Julian se ridică într-un zâmbet ușor, dar nu răspunde. În schimb, întreabă:

— E totul pregătit pentru noi la moșie?

Lucas dă afirmativ din cap.

— E totul gata.

Apoi se uită la mine, fața lui nu are nicio expresie, la fel ca și până acum.

— Mă bucur să te cunosc, Nora.

Şi, întorcându-se, dispare în carlinga pilotului.

— El conduce maşini şi pilotează avioane pentru tine? îl întreb pe Julian după ce pleacă Lucas.

— E foarte versatil, spune Julian, conducându-mă spre scaunele de pluş. Aşa sunt majoritatea oamenilor mei.

De îndată ce ne aşezăm, o femeie brunetă, izbitor de frumoasă, intră în cabină de undeva din partea din faţă a avionului. Rochia albă pare turnată pe formele ei şi, cu machiajul complet pe care îl are, arată strălucitoare ca o stea de cinema, cu excepţia tăvii cu o sticlă de şampanie şi două pahare pe care o ţine în mână.

Privirea ei coboară puţin asupra mea înainte să se întoarcă spre Julian.

— Mai doriţi şi altceva, domnule Esguerra? întreabă ea şi se apleacă să aşeze tava pe masa dintre scaunele noastre.

Vocea ei e caldă şi melodioasă şi felul în care se uită la Julian, ca o nesătulă, mă face să stau ca pe ace.

— E suficient pentru moment. Îţi mulţumesc, Isabella, spune el acordându-i un zâmbet fugar şi simt o înţepătură bruscă de gelozie.

Julian mi-a spus cândva că nu şi-a mai tras-o cu nimeni altcineva de când m-a întâlnit pe mine, totuşi nu pot să nu mă întreb dacă nu a făcut sex cu această femeie la un moment dat în trecut. Arată extraordinar şi felul în care se poartă dovedeşte că ar fi mai mult decât dornică să-i aducă lui Julian tot ce îşi doreşte – inclusiv pe ea însăşi, goală pe o tavă de argint.

Înainte ca gândurile mele să o ia razna mai departe, trag adânc aer în piept şi mă forţez să mă uit pe fereastră la ninsoarea care cade încet. O parte din mine ştie că

toată treaba asta e o nebunie, că e ilogic să mă simt atât de posesivă față de Julian. Orice femeie rațională ar fi super încântată ca atenția celui care a răpit-o să-i fie distrasă de la ea, dar eu nu mai sunt rațională când vine vorba de el.

Sindromul Stockholm. Legătura de captivitate. Legătura traumatică. Terapeuta mea folosea toți acești termeni în timpul puținelor ședințe pe care le-am făcut împreună. Ea încerca să mă facă să vorbesc despre sentimentele mele pentru Julian, dar era prea dureros pentru mine să discut despre bărbatul pe care crezusem că l-am pierdut, așa că nu m-am mai dus la ea. Am căutat mai târziu termenii în dicționar și acum înțeleg de ce s-ar aplica experienței mele. Nu știu dacă e chiar atât de simplu, cu toate acestea, sau dacă chiar contează în acest moment. Dacă îi spui unui lucru pe nume nu înseamnă că el va dispărea. Oricare ar fi cauza atașamentului meu emoțional față de Julian, nu îl pot dizolva. Nu mă poate face să îl iubesc mai puțin.

Când mă întorc din nou spre Julian, însoțitoarea de bord a dispărut din cabina principală. Aud motoarele avionului cum se trezesc la viață și îmi pun automat centura de siguranță, așa cum am fost învățată să o fac o viață întreagă.

— Șampanie? întreabă el, întinzându-se spre sticla de pe masă.

— Sigur, de ce nu, spun eu, și îl privesc cum îmi toarnă în pahar cu dexteritate.

Îmi întinde cupa și eu mă las confortabil pe spate în scaunul spațios, sorbind din băutura cu bule în timp ce avionul începe să ruleze pe pistă.

Noua mea viață alături de Julian a început.

3

JULIAN

Sorbind din pahar, o studiez pe Nora în timp ce se uită pe fereastră la pământul care se micșorează cu repeziciune sub noi. Poartă blugi și un pulover albastru, picioarele ei mici sunt blindate într-o pereche de ghete negre din piele de oaie cu aspect butucănos. Ugg cred că le spune. În ciuda încălțămintei total ne-excitante, arată totuși sexy, deși cu siguranță prefer să o văd în rochii de vară, cu pielea ei catifelată strălucind în soare.

Privindu-i expresia calmă, mă întreb la ce se gândește, dacă are regrete.

Nu ar trebui. Oricum o luam cu mine.

De parcă ar simți privirea mea asupra ei, se întoarce spre mine.

— Cum au aflat ei de mine? mă întreabă încet. Cei care m-au răpit, la ei mă refer. Cum au aflat ei de existența mea?

La întrebarea ei, întreg corpul mi se încordează. Mintea îmi fuge înapoi la acele ore de iad după atacul de la clinică și, pentru o clipă, sunt prins de același amestec volatil de furie arzândă și frică paralizantă.

Ar fi putut să moară. Și ar fi murit dacă nu aș fi găsit-o la timp. Chiar dacă le dădeam ce îmi ceruseră, tot ar fi ucis-o ca să mă pedepsească pentru că nu am cedat

mai devreme cererilor lor. Aş fi pierdut-o, la fel cum am pierdut-o pe Maria.

La fel cum amândoi am pierdut-o pe Beth.

— Asistenta medicală de la clinică.

Vocea mea sună rece şi distantă în timp ce aşez paharul de şampanie înapoi pe tavă.

— Angela. Era de mult pe statul de plată al celor de la Al-Quadar.

Ochii Norei strălucesc puternic.

— Nenorocita! şopteşte ea.

Şi aud durerea şi furia din vocea ei. Mâna îi tremură în timp ce pune pe masă paharul de şampanie.

— Nenorocita dracului!

Dau din cap încercând să-mi controlez furia în timp ce imaginile din filmarea pe care mi-a trimis-o Majid atunci îmi fulgeră prin minte. Au torturat-o pe Beth înainte să o ucidă. Au făcut-o să sufere. Beth, a cărei viaţă nu a fost decât suferinţă de când nenorocitul ăla de taică-su a vândut-o unui bordel peste graniţa mexicană când avea 13 ani. Beth, care a fost una dintre puţinele persoane de a cărei loialitate nu m-am îndoit niciodată.

Au făcut-o să sufere... iar acum îi voi face eu să sufere mai rău.

— Unde este ea acum?

Întrebarea Norei mă trezeşte dintr-o reverie plăcută, unde fiecare membru Al-Quadar e legat fedeleş şi e la mila mea. Când mă uit în gol la ea, mă lămureşte.

— Angela.

Zâmbesc la întrebarea ei naivă.

— Nu trebuie să-ţi mai faci griji din cauza ei, dulceaţa mea. Tot cea mai rămas din Angela e cenuşa împrăştiată pe gazonul clinicii din Filipine. Felul în care

Peter pune întrebările este dur, dar eficient, și întotdeauna scapă de dovezi după aceea. A plătit pentru trădarea ei.

Nora înghite în sec și știu că a înțeles exact la ce mă refer. Nu mai e fata pe care am întâlnit-o în acel club din Chicago. Văd umbrele din ochii ei și știu că sunt răspunzător pentru apariția lor. În ciuda eforturilor de a o proteja, ținând-o izolată pe insulă, urâțenia lumii mele o atinge, pătându-i inocența.

Al-Quadar va plăti și pentru asta.

Cicatricea din capul meu începe să pulseze și o ating ușor cu mâna stângă. Mă doare încă uneori capul, dar în afară de asta, sunt aproape la fel cum eram. Luând în considerare că am petrecut mare parte din ultimele patru luni în stare vegetativă, sunt chiar mulțumit de cum mă simt acum.

— Ești bine?

Nora are o expresie îngrijorată pe chip în timp ce se întinde să-mi atingă partea de deasupra urechii stângi. Degetele ei subțiri sunt delicate pe scalpul meu.

— Încă te doare?

Atingerea ei îmi trimite un val de plăcere prin toată șira spinării. Vreau asta de la ea. Vreau să îi pese de starea mea de bine. Vreau să mă iubească chiar dacă i-am furat libertatea, chiar dacă ar avea tot dreptul să mă urască.

Nu îmi fac iluzii în privința mea. Sunt unul dintre acei bărbați pe care îi prezintă la știri, cei de care se teme toată lumea și pe care îi disprețuiește. Am răpit o tânără pentru că o doream pur și simplu.

Am luat-o și am făcut-o a mea.

Nu mă scuz pentru acțiunile mele. Nu mă simt nici vinovat. Am vrut-o pe Nora și acum ea este aici,

uitându-se la mine ca și cum sunt cea mai importantă persoană din lume.

Și sunt. Sunt exact ceea ce are ea nevoie acum... ceea ce își dorește. Îi voi da totul și îi voi lua totul în schimb. Corpul, mintea, devotamentul – vreau totul. Vreau durerea și plăcerea ei, frica și bucuria.

Vreau să fiu toată viața ei.

— Nu, este în regulă, răspund eu la întrebarea de mai devreme. Rana e aproape vindecată.

Își retrage degetele și o prind de mână, nefiind gata să renunț la plăcerea atingerii sale. Mâna ei este delicată și subțire în prinsoarea mea, pielea ei este catifelată și caldă. Încearcă să se retragă instinctiv, dar nu o las, degetele mele încleștându-se în jurul palmei sale mici. Puterea ei este nesemnificativă în comparație cu a mea, nu mă poate face să îi dau drumul decât dacă aleg eu să fac asta.

Ea nu vrea de fapt cu adevărat să îi dau drumul. Pot simți cum îi crește entuziasmul și corpul mi se încordează, o foame întunecată se trezește din nou în mine. Întinzându-mă peste masă, încet și intenționat, îi desfac centura de siguranță.

Apoi mă ridic în picioare, încă ținând-o de mână, și o conduc spre dormitorul din spatele avionului.

Nu spune nimic când intrăm în cameră și când închid ușa după noi. Zona nu este izolată fonic, dar Isabella și Lucas sunt în partea din față a avionului, așa că ar trebui să avem o oarecare intimitate. Nu mă interesează de obicei dacă mă aude sau mă vede cineva când fac sex, dar ceea ce fac cu Nora e diferit. Ea este a mea. Și nu intenționez să o împart cu nimeni. În niciun fel.

Dau drumul mâinii ei, mă îndrept spre pat și mă așez, lăsându-mă pe spate și încrucișându-mi gleznele. O postură relaxată, deși nu e nimic relaxat în felul în care mă simt când o privesc.

Dorința de a o poseda este violentă, devoratoare. Este o obsesie care trece dincolo de o simplă nevoie sexuală, deși corpul meu arde după ea. Nu vreau doar să i-o trag, vreau să mă impregnez în ea, să o marchez din interior spre exterior, așa încât să nu-i aparțină niciodată vreunui alt bărbat în afară de mine.

Vreau să o dețin complet.

— Scoate-ți hainele, îi ordon, susținându-i privirea.

Penisul meu e atât de tare de parcă au trecut luni și nu ore de când i-am tras-o ultima dată. Îmi ia toată voința să mă abțin să nu rup hainele de pe ea, să o îndoi pe pat și să mă înfig în carnea ei până explodez.

Mă controlez pentru că nu vreau un futai rapid. Am alte lucruri în cap pentru azi.

Trag adânc aer în piept, mă forțez să stau nemișcat, privind cum ea începe încet să se dezbrace. Are fața îmbujorată, respirația i se accelerează și știu că e deja excitată, păsărica îi e fierbinte și alunecoasă, înflorită pentru mine. În același timp, simt ezitarea din mișcările ei, văd îngrijorarea din ochii ei. O parte din ea încă se teme de mine, o parte care știe de ce sunt în stare.

Are dreptate să îi fie frică. E ceva în mine care înflorește din durerea altora, care vrea să facă rău altora.

Care vrea să îi facă ei rău.

Își scoate întâi puloverul, rămânând într-un maiou alb. Sutienul roz de dedesubt îmi atrage privirea și culorile inocente mă excită nu știu de ce, trimițându-mi un val de sânge direct în penis. Se dezbracă apoi de maiou și când ajunge să-și scoată ghetele și blugii, eu sunt gata să explodez.

În sutienul ei roz asortat cu chiloții, este cea mai delicioasă creatură pe care am văzut-o vreodată. Corpul ei mic e tonifiat și suplu, mușchii brațelor și picioarelor sunt subtil definiți. În ciuda faptului că e slabă, e fără îndoială feminină, are fundul perfect arcuit și sânii ei mici sunt surprinzător de rotunzi. Cu părul lung curgându-i pe spate, arată ca un model în miniatură pentru lenjeria Victoria's Secret. Singurul defect este o mică cicatrice pe partea dreaptă a abdomenului ei plat – amintire a operației de apendicită.

Trebuie să o ating.

— Vino încoace, spun eu aspru, penisul împingând dureros în fermoarul de la blugi.

Uitându-se lung la mine cu ochii ei uriași și negri, se apropie precaută, nesigură, de parcă aș putea-o ataca dintr-o clipă într-alta.

Trag din nou aer în piept, ca să mă abțin să nu fac fix asta. În schimb, când ajunge lângă mine, mă aplec și o prind puternic de talie, trăgând-o așa încât să stea în picioare între picioarele mele. Pielea ei e răcoroasă și catifelată la atingere, cutia toracică e atât de îngustă că aproape îi pot cuprinde talia cu mâinile. Ar fi atât de ușor să-i fac rău, să o sfărâm. Vulnerabilitatea mă excită la fel de mult ca frumusețea ei.

Mă întind și prind închizătoarea sutienului și dau drumul sânilor din strânsoarea lui.

În timp ce sutienul îi alunecă în jos pe brațe, gura mi se usucă și întregul corp mi se încordează. Deși am văzut-o goală de sute de ori, de fiecare dată e o revelație. Sfârcurile ei sunt mici, roz-cafenii și sânii au aceeași tentă aurie ca restul corpului. Nu pot să rezist și îi prind în palme, dealuri rotunde în mâinile mele, îi strâng și îi frec. Pielea ei e alunecoasă și fermă, sfârcurile i se întăresc în palmele mele. Pot să-i aud respirația

întretăiată în timp ce degetele mele mari se freacă de aceste vârfuri întărite și foamea mi se intensifică.

Dau drumul sânilor, îmi bag degetele prin elasticul chiloților și le împing în jos între picioarele ei, apoi îi prind sexul în căușul palmei drepte. Îi bag degetul mijlociu în deschizătura mică și umezeala caldă pe care o găsesc acolo îmi face penisul să tresalte. Ea își ține respirația în timp ce o apăs cu degetul mare pe clitoris și mă prinde cu mâinile de umeri, unghiile ei micuțe îmi pătrund în piele.

Nu mai pot aștepta. Trebuie să o am.

— Treci în pat.

Vocea mea e plină de dorință, în timp ce-mi retrag mâna din păsărica ei.

— Vreau să stai pe burtă.

Mă ascultă, în timp ce eu mă ridic în picioare și încep să mă dezbrac.

Am antrenat-o bine. Când mi-am scos toate hainele, ea stă pe burtă complet goală, cu o pernă sprijinindu-i fundul mic și arcuit. Are mâinile împreunate sub cap, cu fața întoarsă spre mine. Mă privește cu ochii aceia cu gene lungi și îi simt nerăbdarea nervoasă. Mă dorește și îi e frică de mine în acest moment.

Mă excită privirea asta, dar, de asemenea, trezește și altfel de foame în mine. O nevoie mai întunecată, mai perversă. Cu colțul ochiului, văd cureaua de la blugii mei zăcând pe podea. O ridic, înfășor catarama de mâna dreaptă și mă apropii de pat.

Nora nu se mișcă, deși pot vedea tensiunea anxioasă din corpul ei. Buzele îmi rânjesc. *Așa o fată ascultătoare.* Știe că ar fi mai rău dacă nu se supune. Evident, deja acum știe că voi domoli durerea ei cu plăcere, că se va bucura și ea de asta.

Mă opresc la marginea patului, întind mâna liberă și îmi plimb degetele pe coloana ei. Tremură sub atingerea mea, o reacție care îmi stârnește o excitație întunecată. Este exact ceea ce vreau, ce am nevoie – această conexiune adâncă, nebună, care există între noi. Vreau să sorb din frica ei, din durerea ei. Vreau să o aud cum țipă, să îi simt zbuciumul neajutorat și apoi să se topească în brațele mele în timp ce o duc la extaz din nou și din nou.

Nu știu din ce motiv, fata asta mică trezește în mine tot ce e mai rău, mă face să uit orice urmă de moralitate pe care aș mai avea-o. E singura femeie pe care am forțat-o vreodată în patul meu, singura pe care am dorit-o atât de mult... și într-un mod atât de greșit. Să o am aici, la mila mea, e dincolo de beție, e cel mai puternic drog pe care l-am gustat vreodată. Nu am simțit asta cu nicio femeie înainte, și faptul că știu că e a mea, că îi pot face orice, e mai puternic ca orice altceva. Cu toate celelalte femei, a fost un joc pe care l-am jucat, un fel de a ne scărpina reciproc o mâncărime, dar cu Nora este diferit. Cu Nora este mult mai mult.

— Frumos, șoptesc eu, lovind pielea catifelată de pe coapsele și fesele ei.

Curând o să se înroșească, dar acum mă bucur de catifelarea lor. Atât de frumos... Mă aplec peste ea, o sărut apăsat la baza coloanei vertebrale, inhalez mirosul ei cald de femeie și las să crească nerăbdarea în mine. Un fior o străbate și zâmbesc, adrenalina îmi curge rapid prin vene.

Mă îndrept de spate, fac un pas în urmă și agit cureaua.

Nu lovesc cu forță, totuși ea tresare când cureaua îi atinge fesele rotunde și un geamăt ușor îi scapă de pe buze. Nu încearcă să se miște sau să se târască, în schimb pumnii ei mici strâng tare de cearșafuri și ochii i se

strâng. A doua oară lovesc mai cu putere, și apoi iar și iar, mișcările mele căpătând un ritm hipnotic, ca de transă. Cu fiecare lovitură de curea, mă scufund tot mai adânc în întuneric, lumea din jur se îngustează până ajung să o văd, să o aud, să o simt doar pe ea. Pielea ei catifelată se înroșește, durerea îi provoacă suspine și trage aer adânc în piept din când în când, corpul îi tremură și se crispează sub fiecare lovitură – iar eu mă îmbăt cu toate, îmi hrănesc dependența, îmi potolesc foamea disperată care mă macină pe interior.

Timpul devine neclar și se extinde. Nu știu dacă a trecut un minut sau ore întregi. Când mă opresc în cele din urmă, ea zace amorțită și nu se mișcă, fesele și coapsele îi sunt acoperite de dâre roz. Pe chipul plin de lacrimi are o expresie uimită, aproape de extaz, și corpul ei suplu tremură, fiori mici îi străbat pielea.

Las cureaua să cadă pe podea, o ridic pe ea cu grijă și o așez pe pat, ținând-o ca pe un copil în brațe. Inima îmi bate să-mi sară din piept, mintea încă îmi bubuie de la iureșul incredibil pe care tocmai l-am trăit. Ea tremură, își ascunde fața în umărul meu și începe să plângă. Îi mângâi părul, încet, cu tandrețe, o las să se liniștească de la șocul de endorfine, așa cum și eu mă liniștesc.

Asta e ceea ce am nevoie acum – să o liniștesc, să o simt în brațele mele. Vreau să fiu totul pentru ea: protectorul ei, torționarul ei, bucuria ei, tristețea ei. Vreau să o leg de mine, fizic și emoțional, să mă imprim atât de adânc în mintea și sufletul ei, încât să nu se gândească vreodată să mă părăsească.

În timp ce suspinele sale încep să se liniștească, foamea mea sexuală reapare. Mângâierile devin mai orientate, mâinile mele încep să colinde pe tot corpul său, cu scopul clar de a o excita, nu doar de a o calma. Îmi strecor mâna dreaptă între coapsele ei, degetele mele îi apasă pe clitoris și, în același timp, cu cealaltă mână o

apuc de păr și trag, forțând-o să mă privească. Ea arată încă buimăcită, buzele i se desfac în timp ce mă privește și eu mă aplec și o sărut cu putere. Ea geme în gura mea, mâinile i se încleștează pe umerii mei și simt cum crește fierbințeala între noi. Testiculele mi se lipesc strâns de corp, penisul tânjește după carnea ei alunecoasă, caldă.

Mă ridic, o țin încă în brațe și o așez pe pat. Ea tresare și îmi dau seama că cearșafurile se freacă de urmele lăsate de curea, rănind-o.

— Întoarce-te, iubito, șoptesc, vrând acum să-i ofer doar plăcere.

Ea se răsucește pe burtă, ascultătoare, în aceeași poziție ca mai înainte, și o așez astfel încât să se sprijine pe mâini și genunchi, cu coatele îndoite.

În patru labe, cu fundul ridicat și spatele ușor arcuit, este cea mai sexy chestie pe care am văzut-o vreodată. Pot să văd totul așa – labiile păsăricii ei delicate, gaura mică a anusului, curbele delicioase ale feselor, cu urmele roz lăsate de curea. Inima îmi bate cu putere, penisul îmi pulsează dureros în timp ce o apuc de coapse, îmi aliniez capul penisului cu crăpătura ei și împing adânc înăuntru.

Carnea udă, caldă mă învăluie, mă strânge tare, alunecă perfect. Geme, arcuindu-se spre mine, încercând să mă tragă mai adânc în ea, și eu mă supun, mă retrag puțin și apoi intru iar tare. Un țipăt îi scapă din gât și repet mișcarea, spinarea mi se furnică de plăcere când mă strânge tare cu vaginul ei strâmt. Mă trec valuri de căldură și mă abandonez sexului, încep să împing în ea abia conștientizând cum degetele mi se înfig în carnea ei moale de pe coapse. Gemetele și țipetele devin tot mai puternice, apoi o simt cum ajunge la climax, mușchii interiori i se contractă în jurul penisului meu, lubrifiindu-l. Nu mai pot să mă țin și explodez, vederea mi se întunecă de la forța eliberării, în timp ce sperma erupe în adâncurile ei calde.

Gâfâind, mă prăbușesc pe o parte, trăgând-o după mine. Avem corpurile ude de transpirație, lipiți unul de altul, cu inima bătând puternic. Și ea respiră greu și îi simt păsărica strângându-se în jurul penisului meu acum moale, când un ultim tremur orgasmic o străbate.

Stăm întinși pe pat, împreunați, în timp ce respirațiile noastre revin la normal. O țin lipită de mine, curbele moi ale fundului ei mă apasă pe pelvis și un sentiment de pace, de mulțumire, începe încet să mă fure. Așa e mereu cu ea. Are ceva care îmi calmează demonii, care mă face aproape normal. Aproape... fericit. Nu e ceva ce pot explica sau raționaliza, pur și simplu este. Asta mă face să am nevoie de ea atât de mult, atât de disperat.

Atât de periculos de nebunește.

— Spune-mi că mă iubești, șoptesc, mângâind-o pe coapsă. Spune-mi că ți-a fost dor de mine, iubito.

Ea se răsucește în brațele mele, întorcându-se cu fața spre mine. Ochii ei negri sunt gravi.

— Te iubesc, Julian, spune ea încet, mâna ei delicată îmi mângâie linia maxilarului. Mi-ai lipsit mai mult decât viața însăși. Știi asta.

Știu, dar tot am nevoie să aud asta de la ea. În ultimele luni, aspectul emoțional a devenit la fel de necesar pentru mine ca și cel fizic. Mă amuză această ciudățenie a mea. Vreau ca micuța mea captivă să mă iubească, să îi pese de mine. Vreau să fiu mai mult decât monstrul din coșmarurile ei.

Închid ochii și o strâng mai puternic în brațe, relaxându-mă..

În câteva minute va fi a mea din toate punctele de vedere.

4

NORA

Cred că am adormit în brațele lui Julian pentru că atunci când mă trezesc avionul începe să coboare. Deschid ochii și mă uit la locul necunoscut din jur. Corpul mă doare și mă ustură de la partida de sex pe care tocmai am avut-o.

Am uitat cum e să fii cu Julian, ce devastator și cathartic e vârtejul de durere și extaz în care mă poartă. Mă simt goală și însuflețită în același timp, epuizată, totuși învigorată de furtuna de emoții.

Mă ridic cu grijă, tresar când fundul meu plin de vânătăi atinge cearșafurile. Asta a fost una dintre cele mai intense partide cu lovituri de curea, nu m-aș mira dacă vânătăile vor dura ceva timp. Arunc o privire prin cameră, observ o ușă care presupun că duce la baie. Julian nu este în cameră, așa că mă ridic și mă duc într-acolo, simțind nevoia să mă spăl.

Spre surprinderea mea, baia are o cabină mică de duș, o chiuvetă adevărată și toaletă. Cu toate aceste facilități, avionul lui Julian pare mai degrabă un hotel zburător decât un avion comercial ca acelea cu care am mers eu. Există o periuță de dinți nouă, sigilată, pastă de dinți și apă de gură, puse pe un mic raft fixat în perete. Le folosesc pe toate și apoi fac un duș rapid. Apoi,

simțindu-mă mai proaspătă, mă întorc în dormitor ca să mă îmbrac.

Când intru în cabina mică, îl văd pe Julian pe canapea, cu un laptop deschis pe masa din fața lui. Are mânecile cămășii suflecate, expunându-i brațele bronzate, musculoase. Chipul îi este încruntat de concentrare. Arată serios și atât de frumos încât mi se taie respirația pentru o clipă.

De parcă ar simți prezența mea, se uită în sus, cu ochii lui albaștri, strălucitori.

— Cum te simți, dulceața mea? mă întreabă cu o voce joasă și intimă și simt cum un val de căldură îmi trece prin tot corpul ca răspuns.

— Sunt bine.

Nu știu ce altceva să spun. *Mă doare fundul că m-ai biciuit, dar e în regulă pentru că tu m-ai antrenat să îmi placă asta. Da, cum să nu.*

Buzele lui se arcuiesc într-un zâmbet plăpând.

— Bun, mă bucur să aud asta. Mă pregăteam să vin după tine. Ar trebui să te așezi la locul tău – în curând aterizăm.

— În regulă.

Îi urmez sugestia, încercând să nu tresar de la durerea provocată de simplul contact cu scaunul. Este clar că voi avea vânătăi câteva zile.

Îmi pun centura de siguranță, mă uit pe fereastră, curioasă de destinația noastră. Când avionul trece de plafonul de nori, văd un oraș mare întinzându-se sub noi, cu un șir de munți în jurul lui.

— Ce oraș este ăsta? îl întreb, întorcându-mă spre Julian.

— Bogota, îmi răspunde el, închizând laptopul.

Îl ia și vine să se așeze lângă mine.

— Vom sta doar câteva ore aici.

— Ai afaceri aici?

— S-ar putea spune și-așa.

Pare vag amuzat.

— Aș vrea să rezolv ceva înainte s-o pornim spre moșie.

— Ce anume? întreb eu îngrijorată.

Un Julian care se amuză e rareori un semn bun.

— O să vezi.

Și deschizând laptopul din nou, se concentrează pe ceea ce făcea mai înainte.

O mașină neagră, asemănătoare cu cea care ne-a dus la aeroport, ne așteaptă acum, când coborâm din avion. Lucas își reia rolul de șofer, în timp ce Julian continuă să lucreze la laptop, părând complet absorbit de ceea ce face.

Nu mă deranjează asta. Sunt prea ocupată să mă uit la tot ceea ce e în jur în timp ce trecem pe străzile aglomerate. Bogota are o anumită vibrație de Lume Veche care mi se pare fascinantă. Văd urmele moștenirii spaniole peste tot, amestecate cu o aromă latino unică. Mă face să îmi doresc nebunește arepas – niște prăjituri de porumb pe care le cumpăram de la o dubiță cu mâncare columbiană din centrul orașului Chicago.

— Unde mergem? îl întreb pe Julian când mașina trage pe dreapta în fața unei biserici vechi dintr-un cartier de bogați.

Cumva nu-mi pot imagina că bărbatul care m-a răpit e genul care merge la biserică.

În loc să-mi răspundă, coboară din mașină și-mi întinde mâna.

— Haide, Nora, spune el. Nu avem prea mult timp.

Timp pentru ce? Aș vrea să-i mai pun întrebări, dar știu că e inutil. Nu va răspunde decât dacă vrea. Îmi așez mâna în palma mare a lui Julian, cobor din mașină și îl las să mă conducă spre biserică. Din ce am înțeles, ne întâlnim aici cu niște asociați de-ai lui. Deși de ce are nevoie de mine pentru asta, nu pricep.

Intrăm printr-o mică ușă laterală și ajungem într-o cameră micuță, dar frumos decorată. Bănci de lemn de stil vechi sunt aliniate în lateral și există un amvon cu o cruce turnată în partea din față.

Nu știu de ce, dar vederea ei mă face să fiu nervoasă. Un gând nebunesc, puțin probabil, îmi trece prin cap și palmele încep să-mi transpire.

— Ăăă... Julian... Mă uit spre el și îl văd cum mă privește fix, zâmbind ciudat. De ce suntem aici?

— Nu ghicești, dulceața mea? spune el ușor, întorcându-se spre mine. Am venit să ne căsătorim.

Preț de o clipă, tot ce pot face e să mă uit la el mută de uimire. Apoi îmi scapă un râs nervos.

— Glumești, nu-i așa?

El ridică din sprâncene.

— Să glumesc? Nu, deloc.

Îmi ia din nou mâna și simt cum îmi strecoară ceva pe inelarul mâinii stângi.

Inima îmi bate cu putere. Mă uit în jos la mâna mea stângă. Inelul arată precum ceva ce ar purta un star de la Hollywood – un șir de diamante mici incrustate în jurul unei pietre rotunde strălucitoare în centru. Este și delicat, și ostentativ și mi se potrivește perfect, de parcă a fost făcut special pentru mine.

Camera dispare din fața ochilor, pete de lumină dansează în colțul ochilor mei, și îmi dau seama că efectiv am încetat să mai respir timp de câteva secunde. Trag aer în piept cu disperare, mă uit în sus spre Julian. Îmi tremură tot corpul.

— Tu... tu vrei să te căsătorești cu mine?

Vocea mea sună într-un fel șoptit și îngrozit.

Nu primesc răspuns. Tot ce pot să fac este să stau acolo și să mă uit lung la el, simțind cum respir sacadat.

Să mă căsătoresc. Să mă căsătoresc cu Julian.

Pur și simplu nu am putut lua asta în calcul. Căsătoria și Julian sunt niște idei atât de departe una de cealaltă în mintea mea, că ar putea fi chiar la polii opuși ai planetei. Când mă gândesc la căsătorie, o văd în contextul unui viitor plăcut, deși îndepărtat – un viitor care implică un soț îndrăgostit nebunește de mine și doi copii gălăgioși. În imaginea asta apar și un câine și o casă în suburbii, meciuri de fotbal și picnicuri cu școala. Nu apare niciun criminal cu chipul unui înger căzut, niciun monstru frumos care mă face să urlu de durere și plăcere în brațele lui.

— Nu mă pot căsători cu tine.

Cuvintele îmi ies pe gură înainte să apuc să mă gândesc mai bine.

— Îmi pare rău, Julian, dar nu pot.

Fața i se întunecă. Într-o clipă e pe mine, cu o mână pe după talia mea mă lipește de el și cu cealaltă mă prinde de maxilar.

— Ai spus că mă iubești.

Vocea lui e moale și egală, dar îi pot simți furia.

— Ai mințit?

— Nu!

Tremur și îi susțin privirea lui Julian furioasă, mâinile mele împing neajutorate în pieptul lui puternic. Simt greutatea inelului pe deget și asta îmi sporește panica. Nu știu cum să explic, cum să îl fac să înțeleagă ceva ce abia eu însămi înțeleg. Vreau să fiu cu Julian, nu pot trăi fără el, dar căsătoria este cu totul altceva, ceva ce nu are ce căuta în relația noastră defectă psihic.

— Chiar te iubesc! Știi că...

— Atunci de ce ai refuza? întreabă el, cu ochii negri plini de furie.

Încleștarea mâinii sale pe maxilarul meu devine mai puternică, degetele lui îmi intră în piele.

Încep să-mi ardă ochii. Cum să-mi explic împotrivirea? Cum să-i spun că el nu e cineva pe care mi l-aș imagina drept soț pentru mine? Că el e o parte de viață pe care nu mi-am imaginat-o niciodată, nu mi-am dorit-o niciodată, și că prin căsătoria cu el ar însemna să renunț la un vis vag, îndepărtat, de a avea un viitor normal?

— De ce vrei să te căsătorești cu mine? îl întreb disperată. De ce vrei ceva atât de tradițional? Sunt deja a ta...

— Da, ești.

Se apleacă până ajunge la câțiva centimetri aproape de mine.

— Vreau un document legal care să ateste asta. Vei fi soția mea și nimeni nu va fi în stare să te ia de lângă mine.

Mă uit fix la Julian, pieptul mi se strânge în timp ce încep să înțeleg. Acesta nu este un gest drăgăstos, romantic din partea lui. Nu face asta pentru că mă iubește și vrea să înceapă o familie cu mine. Nu așa operează Julian. Căsătoria ar legaliza posesiunea lui asupra mea – atât de simplu este. Ar fi o formă diferită de proprietate,

una permanentă... și ceva în mine se cutremură la ideea asta.

— Îmi pare rău, îi spun plat, adunându-mi curajul. Nu sunt pregătită pentru asta. Putem să discutăm despre asta mai târziu?

Expresia feței lui devine dură, ochii îi sunt ca două bucăți de gheață albastră. Îmi dă drumul cu brutalitate și face un pas înapoi.

— În regulă.

Vocea lui e la fel de rece ca privirea.

— Dacă așa vrei să joci, dulceața mea, atunci vom face ca tine.

Duce mâna la buzunar, scoate un telefon mobil și începe să tasteze ceva.

Stomacul mi se strânge de greață.

— Ce faci?

Cum nu-mi răspunde, repet întrebarea, încercând să nu par atât de panicată pe cât sunt.

— Julian, ce faci?

— Ceva ce ar fi trebuit să fac de mult timp, răspunde el în cele din urmă, uitându-se la mine în timp ce pune telefonul în buzunar. Încă te mai gândești la el, nu-i așa? La băiatul ăla pe care l-ai dorit?

Mi se oprește inima în loc pentru o clipă.

— Ce? Nu, nici vorbă! Julian, îți promit, Jake nu are nimic de-a face cu asta!

Mă întrerupe cu un gest scurt, de concediere.

— Trebuia să-l fi scos de mult din viața ta. Acum o să repar scăparea asta. Poate așa accepți că acum ești cu mine, nu cu el.

— *Sunt* cu tine!

Nu știu ce să spun ca să-l conving să nu facă asta. Pășesc spre el, îl prind de mâini, căldura pielii lui îmi arde degetele înghețate.

— Ascultă-mă, te rog, te iubesc doar pe tine... El nu reprezintă nimic pentru mine – nu mai înseamnă nimic pentru mine de mult timp!

— Bun... Expresia feței i nu se îndulcește, degetele lui se întrepătrund cu ale mele, prinzându-le ca într-o închisoare. Atunci nu ar trebui să îți pese ce se întâmplă cu el.

— Nu, nu așa merg lucrurile! Îmi pasă pentru că este o ființă umană, un om nevinovat, nu din vreun alt motiv!

Acum tremur atât de tare că îmi clănțăne dinții!

— Nu merită să îl pedepsești pentru păcatele mele...

— Nu contează pentru mine ce merită și ce nu merită el.

Vocea lui Julian mă plesnește ca un bici. Mă strânge mai tare de mâini în timp ce mă trage mai aproape de el. Aplecându-se spre mine, scrâșnește din dinți:

— Vreau să ți-l scot din minte și din viață definitiv, ai înțeles?

Ochii îmi ard mai tare, nu mai văd clar din cauza lacrimilor pe care abia mi le rețin. Panica îmi întunecă mintea și îmi dau seama că este singurul lucru pe care îl pot face ca să opresc asta – singura cale prin care pot să previn moartea lui Jake.

— Bine, în regulă, suspin învinsă, uitându-mă la monstrul de care m-am îndrăgostit. O voi face. Mă căsătoresc cu tine.

Următoarea oră pare ireală.

După ce și-a chemat lacheii, Julian mă prezintă unui bătrân ofilit, cu robă de preot catolic. Omul nu vorbește engleză, așa că dau din cap prefăcându-mă că îl urmăresc în timp ce el sporovăiește rapid în spaniolă la foc continuu. E jenant să admit, dar singurele cuvinte în spaniolă pe care le știu sunt de la cursurile din liceu. În copilărie, părinții mei vorbeau engleză în casă și nu am petrecut prea mult timp cu bunica mea, cât să învăț mai mult decât câteva expresii de bază.

Când termină să mă prezinte preotului, Julian mă duce în altă cameră – un birou mic, cu o masă și două scaune. De îndată ce intrăm, două tinere apar în cameră. Una duce o rochie albă lungă, iar cealaltă – pantofii și accesoriile. Sunt prietenoase și emoționate, vorbesc cu mine vesele în spaniolă și în engleză în timp ce încep să îmi aranjeze părul, iar eu încerc să le răspund cumva. Cu toate acestea, răspunsurile mele sună ciudat și de lemn, un ghem de groază crește mai mult în pieptul meu și nu mă lasă să mă port cu entuziasm cum s-ar aștepta ele să vadă o tânără mireasă. Observând lipsa mea de entuziasm, Julian îmi aruncă o privire întunecată, apoi dispare, lăsându-le pe cele două femei să mă aranjeze.

Până termină ele să mă aranjeze, eu sunt deja epuizată mental și fizic. Deși Chicago și Bogota sunt pe același fus orar, simt decalajul orar după zbor și sunt complet stoarsă. O amorțeală ciudată mă cuprinde, relaxând tensiunea pe care o simt în stomac.

Se întâmplă. Chiar se întâmplă. Julian și cu mine ne căsătorim.

Panica ce pusese mai devreme stăpânire pe mine dispare acum, topindu-se într-o resemnare îngrijorată. Nu știu la ce să mă aștept de la un om care mă ține captivă de un an și 3 luni. Să purtăm o discuție cu sens despre motivele pro și contra unei căsătorii în acest moment al

relației noastre? Pufnesc în gând. *Da, cum să nu.* Privind în urmă, e clar că separarea noastră timp de patru luni a amorțit amintirile mele despre acele prime luni îngrozitoare pe insulă – că am reușit cumva să romanțez imaginea răpitorului meu. Am început prostește să mă gândesc că lucrurile ar putea fi altfel între noi, să cred că aș avea ceva de spus despre viața mea.

— Gata.

Femeia care îmi aranja părul îmi zâmbește veselă, întrerupându-mi șirul gândurilor.

— Frumoasă señorita, foarte frumoasă. Acum, vă rog, rochia, și apoi vă facem fața drăguță.

Îmi oferă lenjeria de mătase care se asortează cu rochia și apoi se întorc cu tact cu spatele, acordându-mi puțină intimitate. Nu vreau să prelungesc totul, mă schimb repede și trag rochia pe mine – care, la fel ca inelul, îmi vine perfect.

Acum au mai rămas accesoriile și machiajul și cele două femei se achită de sarcini rapid. Zece minute mai târziu, sunt gata de nuntă.

— Haideți să vedeți, spune una dintre ele, conducându-mă spre colțul camerei.

E o oglindă înaltă acolo, pe care nu o observasem până atunci, și mă uit la mine mută de uimire, abia recunoscându-mă.

Fata din oglindă e frumoasă și sofisticată, cu părul aranjat cu măiestrie într-un coc și cu un machiaj de bun gust. Rochia tip sirenă este perfectă pentru silueta ei subțire, cu un corset în formă de inimă care îi expune linia grațioasă a gâtului și umerilor. Cerceii de diamant ca niște lacrimi îi decorează lobii mici ai urechilor, cu un colier asortat care strălucește în jurul gâtului. Este exact așa cum trebuie să fie o mireasă... mai ales dacă ignori întunecarea din ochii ei.

Părinții mei ar fi fost atât de mândri.

Gândul îmi apare de niciunde și îmi dau seama pentru prima dată că mă căsătoresc fără ca familia mea să fie de față, că părinții mei nu își vor vedea singurul copil în această ocazie specială. O durere surdă îmi cuprinde pieptul la acest gând. Nu voi cumpăra rochia de mireasă cu mama, nu voi face degustări de tort cu tata.

Nu voi face petrecerea burlăcițelor cu prietenele mele la un club de striptease masculin.

Încerc să-mi imaginez cum ar reacționa Julian la așa ceva, și un râs nervos îmi scapă de pe buze. Am o puternică bănuială că amărâții ăia de stripperi ar ieși din club în saci mortuari dacă aș îndrăzni măcar să mă apropii de ei.

O bătaie în ușă îmi întrerupe cugetările semi-isterice. Femeile se grăbesc să deschidă și îl aud pe Julian vorbind cu ele în spaniolă. Întorcându-se spre mine, îmi fac semn cu mâna de la revedere și ies rapid.

De îndată ce pleacă, Julian intră în cameră.

În ciuda celor întâmplate, nu pot să nu mă uit lung la el. E îmbrăcat într-un frac negru apretat care îi conturează talia, încadrându-l perfect. Viitorul meu soț îmi taie pur și simplu respirația. Mintea îmi fuge la partida de sex din avion și mă umezesc iar între picioare în același timp când vânătăile încep să pulseze ca să îmi aducă aminte de tot. Și el mă studiază, privirea lui fierbinte de stăpân se plimbă de-a lungul corpului meu.

— Nu aduce ghinion ca mirele să vadă mireasa înainte de ceremonie?

Spun cu cât de mult sarcasm pot în voce, încercând să ignor efectul pe care el îl are asupra simțurilor mele. În acest moment, îl urăsc la fel de mult pe cât îl iubesc, și faptul că vreau să fac sex cu el acum mă deranjează destul de tare. Ar fi trebuit să mă obișnuiesc deja, dar tot

mi se pare deranjant felul în care creierul și corpul meu nu comunică unul cu altul în prezența lui.

Un zâmbet scurt îi apare în colțul gurii senzuale.

— E în regulă, dulceața mea. Cred că tu și cu mine am depășit de mult astfel de griji. Ești gata?

Dau din cap că da și mă îndrept spre el. Nu are rost să întârziem inevitabilul, într-un fel sau altul, azi ne căsătorim. Julian îmi oferă brațul, iar eu îmi petrec mâna după cotul lui, lăsându-l să mă conducă înapoi în încăperea frumoasă cu amvon.

Preotul ne așteaptă deja, la fel și Lucas. De asemenea, o cameră de filmat de dimensiuni mari e așezată pe un trepied înalt.

— E pentru fotografiile de nuntă? întreb surprinsă, oprindu-mă în pragul ușii.

— Bineînțeles.

Ochii lui Julian strălucesc spre mine. Amintiri și toate lucrurile alea bune.

Aha... Nu-mi pot da seama de ce Julian vrea asta – rochia, fracul, biserica. Toate astea mă nedumeresc. Nu intrăm într-o uniune plină de iubire, el pur și simplu mă leagă mai tare, oficializând proprietatea lui asupra mea. Toate aceste înflorituri nu-și au rostul, mai ales că Lucas e singurul martor pe care îl avem la eveniment.

De la gândul ăsta mă apucă iar durerea în piept.

— Julian, spun eu încet, uitându-mă în sus la el, îmi pot suna părinții? Vreau să le spun despre asta. Vreau să le spun că mă căsătoresc.

Sunt aproape sigură că mă va refuza, dar mă simt obligată să întreb oricum.

Spre surprinderea mea, îmi zâmbește.

— Dacă vrei tu, dulceață, sigur că da. De fapt, după ce vorbiți, ei se pot uita în direct la ceremonie. Lucas poate aranja asta pentru noi.

Mă uit la el șocată. Vrea ca părinții mei să se uite la ceremonia de căsătorie? Să îl vadă pe *el* – bărbatul care le-a răpit fiica? Preț de o clipă, mă simt de parcă am intrat într-un univers paralel, dar apoi ideea genială a planului său îmi dă târcoale.

— Vrei să te prezint lor, nu-i așa? șoptesc uitându-mă fix la el. Vrei să le spun că am venit cu tine de bunăvoie, să le arăt cât de fericiți suntem împreună. Atunci nu va mai trebui să-ți faci griji în privința autorităților sau a oricui altcuiva că vor veni după tine. Aș fi doar o altă fată care s-a îndrăgostit de un bărbat frumos, bogat și a fugit în lume cu el. Aceste fotografii... acest video... totul e o înscenare...

Zâmbetul lui devine mai larg.

— Cum te porți și ce le spui lor, asta depinde în întregime de tine, dulceața mea, zice el cu o voce de mătase. Ei pot urmări o ceremonie fericită sau le poți spune că ai fost răpită din nou. E alegerea ta, Nora. Poți face orice dorești.

5

JULIAN

Ochii ei mari și negri mă privesc fără să clipească și știu exact ce va alege. În ceea ce-i privește pe părinții ei, va fi cea mai fericită mireasă din lume.

Va juca cel mai bun rol din viața ei.

Furia și altceva – ceva ce nu vreau să analizez mai îndeaproape – se răsucesc în stomacul meu. Rațional, îi înțeleg ezitarea. Știu ce sunt și ce i-am făcut. O femeie inteligentă ar fugi rupând pământul – și Nora a fost întotdeauna mai deșteaptă, mai perspicace decât majoritatea.

De asemenea, e tânără. Uit asta uneori. În lumea confortabilă a americanilor din clasa de mijloc, puține femei se căsătoresc la vârsta ei. Poate că nu s-a gândit deloc la căsătorie până acum, de fapt, foarte probabil că nu, având în vedere că era la liceu când am întâlnit-o.

Rațional înțeleg toate lucrurile astea... dar rațiunea nu are nimic de-a face cu emoțiile sălbatice care-mi trec pe sub piele. Vreau să o leg, să o biciuiesc și apoi să i-o trag până devine carne vie și imploră îndurare – până recunoaște că e a mea, că nu poate trăi fără mine. Totuși, nu fac nimic din toate astea. Zâmbesc rece și aștept decizia ei.

Ea dă ușor din cap în semn de aprobare.

— În regulă.

Abia îi aud vocea.

— Așa voi face. Le voi spune totul despre relația noastră.

Îmi ascund satisfacția.

— Cum vrei tu, dulceața mea. Îi spun lui Lucas să îți facă legătura pe o linie securizată.

După ce o las stând acolo în picioare, mă duc la Lucas să discutăm aspectele logistice ale acestei operațiuni speciale.

Îl rog pe Padre Diaz să ne acorde o oră înainte să începem ceremonia și apoi mă așez pe una dintre bănci, oferindu-i Norei intimitate ca să vorbească cu părinții. Evident, îi urmăresc conversația printr-o cască Bluetooth din ureche, dar ea nu trebuie să știe asta.

Mă las pe spate lipindu-mă de perete, mă așez confortabil și mă pregătesc să mă amuz.

Mama ei răspunde din prima.

— Bună, mama... eu sunt.

Vocea Norei este veselă și încrezătoare, strălucind practic de entuziasm. Îmi înăbuș un zâmbet. O să fie chiar mai bună la asta decât mi-am imaginat.

— Nora, scumpo!

Vocea Gabrielei Leston e plină de ușurare.

— Cât mă bucur că ai sunat! Am încercat de cinci ori să te sun azi, dar îmi tot intra mesageria vocală. Mă pregăteam să vin acolo – ah, stai puțin, de pe ce număr de telefon suni?

— Mamă, nu te panica, dar nu sunt acasă, OK?

Tonul Norei este catifelat, dar eu tresar. Nu prea mă pricep la părinții normali, dar sunt aproape sigur că dacă le spui „nu te panica", ei fix asta vor face.

— Ce vrei să spui?

Vocea mamei ei devine dintr-odată ascuțită.

— Unde ești?

Nora își drege glasul.

— Hm, sunt în Columbia, de fapt.

— Ceee?

Tresar când aud strigătul care îmi străpunge urechea.

— Cum adică ești în Columbia?

— Mamă, nu înțelegi, sunt niște vești extraordinare...

Și Nora se lansează în explicații despre cum ne-am îndrăgostit pe insulă, ce nefericită a fost când a crezut că am murit – și cât de fericită a fost să afle că sunt viu.

După ce a terminat, nu se mai aude nimic la telefon, doar tăcere.

— Vrei să spui că ești cu el acum? întreabă în cele din urmă mama ei, cu o voce aspră și sugrumată.

— Că a venit înapoi după tine?

— Da, exact.

Tonul Norei este triumfător.

— Nu înțelegi, mamă? Nu puteam să vorbesc despre toate astea cu tine mai înainte pentru că era prea dificil pentru mine – pentru că eu credeam că l-am pierdut. Dar acum suntem din nou împreună, și e ceva... ceva extraordinar ce trebuie să-ți spun.

— Ce este?

Mama ei are o voce în mod evident îngrijorată.

— Ne căsătorim!

Din nou o tăcere lungă la celălalt capăt al firului. Apoi:

— Te căsătorești... cu *el*?

Îmi opresc alt zâmbet când Nora începe să o convingă pe mama ei că nu sunt chiar atât de rău pe cât cred ei – că a fost o combinație de circumstanțe nefericite care au dus la răpirea ei și că lucrurile stau total diferit între noi acum. Nu cred că Gabriela Leston chiar crede asta, dar nici nu trebuie. Înregistrarea acestei conversații va fi distribuită către persoane-cheie din anumite agenții guvernamentale, ajutând să le calmeze nervii iritați. Sunt prea important pentru ei ca să se pună cu mine, totuși nu strică să-mi facă jocul. Totul ține de percepție și Nora, soția mea, e mai acceptabil pentru ei decât Nora, captiva mea.

Aș fi putut să mă căsătoresc cu ea mai devreme, dar am încercat să o țin ascunsă, să o protejez. De aceea am răpit-o și am dus-o pe insula mea: ca nimeni să nu afle de existența ei și cât de importantă este pentru mine. Acum, că secretul s-a aflat, vreau ca toată lumea să știe că este a mea – că dacă ei îndrăznesc să se atingă de ea, vor plăti pentru asta. Veștile despre vendeta mea împotriva Al-Quadar încep să se infiltreze în canalele lumii interlope și am avut grijă ca zvonurile să fie chiar mai brutale decât realitatea.

Aceste zvonuri o vor proteja pe Nora și pe familia ei. Asta și detaliul de siguranță pe care l-am pus pe urmele socrilor mei. E puțin probabil ca cineva să încerce să ajungă la mine prin rudele mele prin alianță – nu sunt cunoscut ca fiind tocmai un tip de familie –, dar nu îmi asum niciun risc. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca Nora să-și jelească părinții așa cum o jelește pe Beth.

Până să încheie Nora conversația, Padre Diaz își pierde răbdarea. Îi arunc o privire de avertizare și el se oprește imediat din agitație, toate semnele de enervare dispărându-i de pe chip. Bunul Padre mă știe de când eram copil, și știe când e cazul să fie precaut.

Când arunc o privire din nou în direcția Norei, îmi face cu mâna, chemându-mă lângă ea. Mă ridic și mă îndrept spre ea, închizând casca Bluetooth pe drum. Când mă apropii, o aud spunând:

— Ascultă, mamă, hai să ți-l prezint, OK? Îl rog să ne treacă pe video – așa va fi ca și cum ne întâlnim cu toții în persoană... Da, ne conectăm imediat.

Și, închizând, se uită spre mine așteptând.

— Lucas.

Abia îmi dreg vocea, că el e deja acolo, cu laptopul și cu o conexiune securizată. Le așază pe pervazul ferestrei, le fixează astfel încât o cameră video mică să fie îndreptată spre noi. Un minut mai târziu, legătura video este stabilită și fața Gabrielei Leston umple ecranul. Tony Leston, tatăl Norei, este în spatele ei. Ambele perechi de ochi negri se întorc spre mine, studiindu-mă cu un amestec ciudat de ostilitate și curiozitate.

— Mamă, tată, acesta e Julian, spune Nora încet.

Și eu înclin din cap cu un zâmbet ușor. Lucas se lipește de perete în celălalt capăt al încăperii, lăsându-ne singuri.

— Mă bucur să vă cunosc pe amândoi.

Dinadins îmi mențin vocea calmă și egală.

— Cred că Nora v-a povestit deja tot ce se întâmplă. Îmi cer scuze pentru viteza cu care se petrec aceste lucruri, dar aș vrea să luați parte la căsătoria noastră. Știu că ar însemna mult pentru Nora ca părinții ei să fie prezenți, chiar dacă de la distanță.

Nu pot spune nimic altceva familiei Leston ca să-mi justific acțiunile sau să-i fac să mă placă, așa că nici nu încerc măcar. Nora este a mea acum și ei vor trebui să învețe să accepte acest lucru.

Tatăl Norei deschide gura să spună ceva, dar soția lui îi dă scurt un cot.

— Bine, Julian, spune ea încet, uitându-se la mine cu ochi înfricoșați ca ai fiicei ei. Deci te căsătorești cu Nora. Pot să întreb unde veți locui după aceea? Și când o vom revedea?

Îi zâmbesc. Altă femeie inteligentă, intuitivă.

— În primele luni, vom sta probabil aici, în Columbia, îi explic eu, păstrând un ton relaxat și prietenos. Sunt anumite afaceri de care trebuie să mă ocup. După aceea, totuși, vom fi încântați să venim în vizită – sau să veniți voi în vizită.

Gabriela dă din cap.

— Am înțeles.

Încordarea de pe chipul ei rămâne, deși o urmă de ușurare îi strălucește scurt în priviri.

— Și planurile de viitor ale Norei ? Cum rămâne cu facultatea?

— Mă voi asigura că primește o bună educație și că are posibilitatea să-și continue munca artistică.

Îi privesc de la egal la egal.

— Evident, cred că vă dați seama că Nora nu trebuie să-și mai facă griji de acum înainte în privința banilor. Și nici voi. Eu stau mai mult decât confortabil financiar și întotdeauna am grijă de ai mei.

Tony Leston strânge din ochi cu furie.

— Nu o poți cumpăra pe fiica noastră, începe el, dar din nou soția îi dă un cot puternic ca să tacă. Mama Norei înțelege mult mai bine situația, își dă seama că

această conversație ar fi putut la fel de bine să nu fi avut loc.

Mă aplec spre cameră.

— Tony, Gabriela, spun eu încet, vă înțeleg grija. Totuși, în mai puțin de 30 de minute, Nora va fi soția mea – responsabilitatea mea. Vă asigur că voi avea grijă de ea și că voi face tot ce-mi stă în putință ca să fie fericită. Nu aveți de ce să vă faceți griji.

Tony strânge din dinți, dar rămâne tăcut de data asta. Gabriela e cea care vorbește mai departe.

— Ne-am bucura dacă am putea vorbi cu ea mai des, spune ea cu o voce fără inflexiuni. Ca să ne asigurăm că e la fel de fericită așa cum pare astăzi.

Bineînțeles.

Nu mă deranjează să fac această concesie.

— Ceremonia va începe în câteva minute, așa că vom avea nevoie să aranjăm o transmisie video în direct pentru voi. A fost o plăcere să vă cunosc, spun eu politicos, apoi închid laptopul.

Întorcându-mă, o văd pe Nora cum se uită la mine confuză. În rochia albă lungă și cu părul coafat, arată ca o prințesă – ceea ce presupun că mă face pe mine să fiu balaurul cel rău care a furat-o.

Inexplicabil amuzat de acest gând, ridic mâna și îmi trec degetele peste obrajii ei fini ca de copil.

— Ești gata, dulceața mea?

— Da, așa cred, murmură ea, uitându-se lung la mine.

Femeile pe care le-am angajat i-au machiat ochii într-un fel care acum îi face să pară mai mari și mai misterioși. Gura ei, tot așa, pare mai moale și mai strălucitoare ca de obicei, perfectă pentru sex oral. Un val intens de dorință mă prinde cu garda jos și mă forțez să fac un

pas în spate înainte de a comite vreun sacrilegiu la nunta noastră.

— Setarea transmisiei video e gata, mă anunță Lucas, venind la noi.

— Mulțumesc, Lucas, spun eu.

Apoi, întorcându-mă spre Nora, îi iau mâna și o conduc spre Padre Diaz.

6

NORA

Ceremonia în sine durează doar 20 de minute. Știind că e camera de filmat ațintită pe noi, zâmbesc larg și fac tot ce pot ca să par o mireasă fericită, strălucitoare.

Nu înțeleg încă pe deplin de ce mă împotrivesc. În definitiv, mă căsătoresc cu bărbatul pe care îl iubesc. Când am crezut că e mort, am vrut să mor eu însămi și am avut nevoie de multă putere ca să supraviețuiesc de la o zi la alta. Nu vreau să fiu cu altcineva în afară de Julian... și totuși nu pot scăpa de frigul interior profund.

S-a purtat delicat cu părinții mei, trebuie să recunosc asta. Nu știu la ce mă așteptam, dar nicidecum la conversația calmă, aproape civilizată care a avut loc. A deținut controlul tot timpul, atitudinea lui de „este ceea ce este" nu a lăsat loc pentru acuzații sfâșietoare sau învinuiri. Și-a cerut scuze pentru căsătoria precipitată, dar nu pentru că m-a răpit inițial – și știu că e așa fiindcă nu simte nicio remușcare. În mintea lui, el are un drept asupra mea. Pur și simplu.

După un lung discurs în spaniolă, Padre Diaz începe să vorbească cu Julian. Prind câteva cuvinte – ceva despre soție, dragoste, protecție – apoi aud vocea gravă a lui Julian răspunzând:

— Si, quiero.

E rândul meu. Uitându-mă în sus la Julian, îi întâlnesc privirea. Are un zâmbet cald pe buze, dar ochii lui spun o altă poveste. Reflectă foame și nevoie, care ascund o posesivitate întunecată, devoratoare.

— Si, quiero, spun eu încet, repetând cuvintele lui Julian. *Da. Da, vreau.* Spaniola mea rudimentară e suficient de bună ca să pot traduce măcar asta.

Zâmbetul lui Julian se lărgește. Duce mâna la buzunar și scoate un alt inel – subțire, un cerc de diamante care se potrivește cu inelul de logodnă – și-l pune pe degetul meu care e lipsit de putere. Apoi îmi așază în palmă un inel de platină simplu și întinde mâna stângă spre mine.

Palma lui e de două ori mai mare decât a mea, degetele lui sunt lungi și masculine. Are mâinile unui bărbat – puternice și aspre, cu bătături. Mâini care pot produce plăcere sau durere în egală măsură.

Trag adânc aer în piept, îi așez lui Julian verigheta pe inelarul mâinii stângi și mă uit din nou în sus spre el, ascultându-l doar pe jumătate pe Padre Diaz cum încheie ceremonia. Uitându-mă lung la trăsăturile frumoase ale lui Julian, nu mă pot gândi decât că s-a terminat.

Bărbatul care m-a răpit este acum soțul meu.

După ceremonie, îmi iau rămas-bun de la părinții mei, asigurându-i că voi vorbi cu ei din nou curând. Mama plânge, iar tata are o expresie împietrită, epuizată, care de obicei înseamnă că e foarte supărat.

— Mama, tata, promit, vom păstra legătura, le spun eu, încercând să-mi opresc lacrimile. Nu voi dispărea din nou. Totul va fi bine. Nu aveți de ce să vă faceți griji...

— Promit că vă va suna foarte curând, adaugă Julian, și după câteva sfâșietoare cuvinte de rămas-bun, Lucas întrerupe conexiunea video.

Următoarea jumătate de oră o petrecem făcând fotografii peste tot în frumoasa biserică. Apoi ne schimbăm în hainele noastre obișnuite și plecăm spre aeroport.

În acest moment, e seară și sunt complet epuizată. Stresul ultimelor ore, combinat cu călătoria, m-a adus aproape într-o stare de comă și închid ochii, lăsându-mă pe spate în scaunul de piele, în timp ce mașina trece cu viteză pe străzile întunecate din Bogota. Nu vreau să mă gândesc la nimic. Vreau doar să-mi golesc mintea și să mă relaxez. Răsucindu-mă, încerc să-mi găsesc o poziție mai bună, una care nu pune prea multă presiune pe fundul meu încă nevindecat.

— Ești obosită, iubito? murmură Julian, punând o mână pe piciorul meu.

Degetele lui mă strâng ușor, masându-mi coapsa, și eu îmi forțez pleoapele adormite să se deschidă.

— Puțin, recunosc eu, întorcându-mă spre el. Nu sunt obișnuită să merg cu avionul atât de mult – sau să mă căsătoresc.

El zâmbește larg spre mine. Dinții lui albi strălucesc în întuneric.

— Ei bine, din fericire, nu va mai trebui să treci prin experiența asta din nou. La căsătorie mă refer. Nu pot promite însă nimic despre mersul cu avionul.

Poate sunt mult prea obosită, dar asta mi se pare cumva extraordinar de amuzant. Îmi scapă un chicotit, întâi primul, apoi al doilea, până nu mă mai pot controla și râd din toată inima, aproape să cad de pe bancheta mașinii.

Julian mă prinde cu calm, și când râsul meu începe să se potolească, mă trage în brațele lui și mă sărută, adânc, îndelung, cu forță, tăindu-mi literalmente respirația. Când mă lasă să trag aer în piept, abia îmi mai pot aminti cum mă cheamă, cu atât mai puțin de ce râdeam mai înainte.

Respirăm greu amândoi, respirațiile noastre se întrepătrund în timp ce ne privim unul pe celălalt. E o foame în privirea lui, dar, de asemenea, e și ceva mai mult – o tânjire aproape violentă care merge mai adânc decât simpla dorința carnală. O strânsoare ciudată îmi prinde pieptul și mă simt de parcă aș cădea în gol, pierzându-mă și mai mult.

— Ce vrei de la mine, Julian? șoptesc, ridicând mâna ca să-i cuprind în palmă conturul maxilarului. Ce nevoie ai?

El nu răspunde, dar mâna lui mare o acoperă pe a mea, ținând-o apăsată de fața lui timp de câteva minute. Închide ochii, ca și cum absoarbe senzațiile, și, când îi deschide, momentul a dispărut.

Mutându-mă din brațele lui, îmi pune o mână grea în jurul umerilor și mă așază confortabil lipită de el pe o parte.

— Odihnește-te, dulceața mea, șoptește el în părul meu. Avem încă drum lung până ajungem acasă.

Adorm din nou în avion, așa că nu știu cât a durat zborul. Julian mă scutură să mă trezesc când aterizăm, iar eu îl urmez adormită.

Aerul cald, umed mă lovește în față imediat ce coborâm din avion, atât de dens încât pare o pătură umedă. În Bogota a fost mai cald ca în Chicago, cu

temperaturi undeva în jur de 20 de grade Celsius, dar aici... mă simt de parcă am pășit într-o saună umedă. Cu ghetele de iarnă și în pulover, mă simt de parcă aș fi fiartă de vie.

— Bogota e la o altitudine mai mare, spune Julian de parcă mi-ar citi gândurile. Aici suntem jos, este *tierra caliente*, zona fierbinte de la joasă altitudine.

— Unde suntem? întreb eu, trezindu-mă un pic mai mult.

Aud zgomotul insectelor, iar aerul miroase a vegetație verde luxuriantă, ca la tropice.

— În ce parte a țării, vreau să spun?

— În sud-est, răspunde Julian, conducându-mă spre un SUV care ne așteaptă pe partea cealaltă a pistei de aterizare. Suntem chiar la marginea pădurii amazoniene.

Ridic mâna să mă scarpin în colțul ochiului. Nu știu prea multe despre geografia Columbiei, dar asta sună foarte departe pentru mine. Suntem pe lângă vreun sat sau oraș?

— Nu, spune Julian. Asta e frumusețea acestei locații, dulceața mea. Suntem complet izolați și în siguranță. Nimeni nu ne va deranja aici.

Ajungem la mașină și el mă ajută să mă urc. Lucas ni se alătură câteva minute mai târziu și atunci pornim; mergem pe un drum neasfaltat către o zonă intens împădurită.

E întuneric beznă afară, farurile mașinii sunt singura noastră sursă de lumină și eu străpung cu privirea întunericul, curioasă, încercând să descifrez destinația noastră. Tot ce pot vedea, totuși, sunt copaci și mai mulți copaci.

Abandonând acest efort inutil, decid să mă așez mai confortabil. E mai răcoare în mașină cu aerul condiționat dat la maximum, dar mie tot mi-e prea cald, așa că îmi scot puloverul. Din fericire, port un maiou pe dedesubt. Când aerul rece îmi suflă peste pielea încinsă, oftez de ușurare, făcându-mi vânt ca să accelerez procesul de răcire.

— Am haine pentru tine acolo care sunt mai potrivite pentru vremea asta, îmi spune Julian observându-mi reacțiile cu o jumătate de zâmbet pe buze. Ar fi trebuit probabil să mă gândesc să le aduc cu mine, dar eram mult prea nerăbdător să te recuperez.

— Zău? mă uit lung la el, în mod absurd mulțumită că recunoaște asta.

— Am venit după tine cât de repede am putut, murmură el. Ochii îi strălucesc în întunericul din interiorul mașinii. Nu credeai că te voi lăsa singură pentru mult timp, nu-i așa?

— Nu, nu am crezut, spun eu încet.

Și acesta e adevărul. Dacă e ceva de care am fost mereu sigură este că Julian mă dorește. Nu sunt sigură dacă mă iubește, dacă e capabil să iubească pe cineva, dar nu m-am îndoit niciodată de puterea dorinței lui. Și-a riscat viața pentru mine atunci la depozit și știu că ar face-o din nou. E o siguranță care coboară adânc în mine, până în măduva oaselor, și care îmi dă un sentiment ciudat, plin de confort.

Închid ochii și mă las pe spate pe bancheta mașinii, cu încă un oftat. Dihotomia emoțiilor îmi dă dureri de cap. Cum să fiu supărată pe Julian că m-a forțat să mă căsătoresc cu el și în același timp să fiu bucuroasă că abia aștepta să mă răpească din nou? Ce persoană sănătoasă la cap simte în felul acesta?

— Am ajuns, spune Julian, întrerupându-mi șirul gândurilor, și eu deschid ochii, dându-mi seama că mașina s-a oprit.

În fața noastră, se înalță o casă cu două etaje, înconjurată de câteva clădiri mai mici. Lumina puternică de afară acoperă toate împrejurimile și pot vedea pajiști largi verzi și luxuriante, atent întreținute. Julian nu a exagerat cu nimic când a numit acest loc drept moșie.

Văd, de asemenea, câteva dintre măsurile de securitate existente și mă uit lung și tare curioasă în jur, în timp ce Julian mă ajută să cobor din mașină și mă conduce spre clădirea principală. La marginile îndepărtate ale proprietății, sunt turnuri amplasate la câteva sute de metri distanță, în vârful cărora se pot vedea oameni înarmați.

Parcă suntem la închisoare, cu excepția faptului că acești gardieni trebuie să-i țină pe tipii răi afară și nu înăuntru.

— Aici ai crescut? îl întreb pe Julian când ne apropiem de casă.

E o clădire frumoasă, albă, cu coloane masive la intrare. Îmi aduce aminte de plantația lui Scarlett O'Hara din „Pe aripile vântului".

— Da.

Îmi aruncă o privire dintr-o parte.

— Aici mi-am petrecut cea mai mare parte din timp până la vârsta de 7 sau 8 ani. După aceea, am călătorit cu tatăl meu, ajutându-l la afaceri.

După ce pășim pe treptele verandei, Julian se oprește în pragul ușii și se apleacă să mă ridice în brațe. Înainte să pot spune ceva, mă trece pragul, așezându-mă înapoi în picioare când ajungem înăuntru.

— Nu avem niciun motiv să nu păstram această mică tradiție, îmi șoptește el cu un zâmbet răutăcios, ținându-mă de șolduri în timp ce se uită în jos spre mine.

Buzele mele tremură într-un zâmbet ca răspuns. Nu-i pot rezista niciodată lui Julian când este jucăuș.

— Ah, da, am uitat, azi ești Domnul Tradițional, îl tachinez eu, încercând intenționat să nu mă gândesc la natura forțată a căsătoriei noastre. E important pentru sănătatea mea mintală să țin momentele bune separat de momentele rele, să trăiesc clipa pe cât de mult posibil. Și aici m-am gândit că ai simțit pur și simplu nevoia să mă ridici.

— Așa e, recunoaște el, zâmbind mai larg. Totuși, este pentru prima dată când pornirile mele și tradiția au coincis, așa că de ce să nu continuăm cu respectarea tradiției?

— Bine, intru în joc, spun eu încet, uitându-mă fix la el.

În acest moment, mintea mea e în zona momentelor fericite și sunt de acord cu bucurie cu tot ce vrea, să fac tot ce vrea.

— Señor Esguerra?

O voce nesigură de femeie ne întrerupe, și mă întorc ca să descopăr o femeie între două vârste stând în picioare în prag. Poartă o rochie neagră cu mâneci scurte, cu un șorț alb în jurul mijlocului.

— Este totul gata, așa cum ați cerut, spune ea într-o engleză cu accent puternic, uitându-se la noi cu o curiozitate nereținută. Să vă servesc cina?

— Nu, mulțumesc, Ana, răspunde Julian, punându-și mâna posesiv pe coapsa mea. Adu-ne doar o tavă cu câteva sandviciuri în camera noastră, te rog. Nora este obosită după drum.

Apoi se uită în jos spre mine:

— Nora, aceasta este Ana, menajera noastră. Ana, aceasta este Nora, soția mea.

Sprâncenele Anei se ridică larg. Pare că partea cu soția e un pic șocantă pentru ea, la fel cum a fost și pentru mine. Își revine totuși rapid.

— Sunt foarte încântată să vă cunosc, señora, spune ea, zâmbind larg spre mine. Bine ați venit.

— Mulțumesc, Ana. Mă bucur să te cunosc, îi întorc eu zâmbetul, ignorând durerea ascuțită din piept.

Ca menajeră nici nu se compară cu Beth, dar nu pot să nu mă gândesc la femeia care îmi devenise prietenă – și la moartea ei crudă și lipsită de sens.

Nu, nu te duce în zona aia, Nora. Ultimul lucru de care ai nevoie este să te trezești iar dintr-un coșmar, țipând.

— Te rog, ai grijă să nu fim deranjați la noapte, o instruiește Julian pe Ana, decât dacă e ceva urgent.

— Da, señor, murmură ea și dispare prin ușile duble largi care duc spre zona de intrare.

— Ana face parte din personalul de aici, îmi explică Julian în timp ce mă ghidează spre niște scări largi, curbate. A lucrat pentru familia mea într-un post sau altul aproape toată viața ei.

— Pare foarte drăguță, spun eu, studiind noua mea casă în timp ce urc pe scări. Nu am fost niciodată în interiorul unei asemenea reședințe luxoase, și nici nu-mi vine să cred că voi locui aici. Este decorată cu gust, o combinație între farmecul de modă veche și eleganța modernă, cu podele de lemn strălucitor și artă abstractă pe pereți. Bănuiesc că tablourile în rame aurii valorează mai mult decât orice am eu în apartamentul de acasă.

— Câți oameni lucrează aici?

— Sunt întotdeauna două persoane care au grijă de casă, răspunde Julian. Ana, pe care tocmai ai cunoscut-o, și Rosa, care e camerista. O vei întâlni probabil mâine. Mai sunt, de asemenea, câțiva grădinari, muncitori și alții care supraveghează întreaga proprietate.

Oprindu-se în fața unei uși de la etaj, o deschide pentru mine.

— Am ajuns. Acesta e dormitorul nostru.

Dormitorul nostru. Sună foarte domestic. Pe insulă, aveam camera mea, și, cu toate că Julian dormea cu mine în majoritatea nopților, părea totuși că e spațiul meu privat, ceva ce nu voi avea aici, după cum văd. Intru și privesc cu atenție dormitorul.

La fel ca restul casei, are un aer opulent, de modă veche, în ciuda câtorva note moderne. Pe podea e un covor gros, albastru, iar în mijloc se află un pat masiv cu baldachin. Totul e în tonuri de albastru și bej, amestecate cu câteva note de auriu și bronz. Draperiile care acoperă ferestrele sunt groase și grele, ca într-un hotel de lux, și mai sunt câteva picturi abstracte pe pereți.

E frumos și intimidant, la fel ca bărbatul care e soțul meu acum.

— De ce nu facem o baie? spune Julian încet, pășind în urma mea.

Brațele lui puternice mă cuprind și își întinde degetele spre cureaua din talia mea.

— Cred că ne-ar prinde bine amândurora.

— Sigur, sună bine, șoptesc eu, lăsându-l să mă dezbrace.

Mă face să mă simt ca o păpușă – sau, poate, ca o prințesă, date fiind împrejurimile. În timp ce Julian îmi împăturește bluza și îmi dă jos blugii, mâinile lui îmi

mângâie pielea goală, producându-mi fiori de căldură până în adânc.

Noaptea nunții noastre. În seara asta e noaptea nunții. Respirația mi se accelerează de la o combinație de excitație și încordare. Nu știu ce îmi pregătește Julian, dar chestia aia tare care mă împinge în talie la spate nu lasă nicio urmă de îndoială ca vrea să mi-o tragă din nou.

Când sunt complet dezbrăcată, mă întorc cu fața spre el și îl privesc cum se dezbracă; mușchii lui bine conturați strălucesc în lumina caldă care vine din tavan. Corpul lui e puțin mai slab ca înainte și are o cicatrice nouă lângă coaste. Totuși, este cel mai izbitor de frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată. Are deja erecție completă, penisul lui gros și lung iese în afară spre mine și eu înghit în sec, iar sexul mi se contractă la vederea penisului lui. În același timp, sunt conștientă de o usturime adâncă în interiorul meu și de sensibilitatea stăruitoare a fundului meu plin de vânătăi.

Îl doresc, dar nu știu dacă mai rezist la încă o porție de durere azi.

— Julian..., ezit, nesigură cum să formulez. E vreo posibilitate... Am putea să...?

El pășește spre mine, prinzându-mi fața cu mâinile lui mari. Ochii lui strălucesc puternic în timp ce se uită în jos spre mine.

— Da, șoptește el, înțelegându-mi întrebarea nerostită. Da, iubito, putem. Îți voi oferi noaptea nunții din visurile tale.

7

JULIAN

Aplecându-mă, îmi pun brațul sub genunchii ei și o ridic. E ușoară ca un fulg. O duc spre baie, unde Ana a pregătit jacuzziul pentru noi.

Soția mea. Nora este acum soția mea. Satisfacția teribilă pe care o simt la gândul ăsta nu are niciun sens, dar nu intenționez să fiu prea mult în starea asta. E a mea, asta e tot ce contează. I-o voi trage și o voi îngriji și ea îmi va împlini fiecare nevoie, indiferent cât de întunecată sau nebună ar fi. Mi se va dărui total, iar eu o voi poseda.

În seara asta, totuși, îi voi oferi ceea ce își dorește. Voi fi tandru și delicat, la fel de tandru cum este orice soț cu noua lui mireasă. Sadicul din mine e liniștit acum, mulțumit. E timp suficient mai târziu să o pedepsesc pentru împotrivirea ei de la biserică. În acest moment, nu doresc să o rănesc. Vreau doar să o țin în brațe, să îi ating pielea mătăsoasă și să o simt cum tremură de plăcere în brațele mele. Penisul meu e tare, pulsează de nevoie, dar foamea e diferită acum, mult mai controlată.

Ajungând la jacuzziul mare și rotund, pășesc înăuntru și mă scufund în apa cu bulbuci, așezându-mă jos, cu Nora în brațe. Ea oftează de plăcere și se relaxează lipindu-se de mine, închide ochii și își lasă capul pe umărul meu. Părul ei strălucitor îmi gâdilă pielea,

vârfurile lui lungi plutesc pe apă. Mă răsucesc ușor, lăsând jeturile puternice de apă să îmi maseze spatele, și simt cum încordarea se scurge treptat din mine în ciuda excitației puternice.

Timp de câteva minute, sunt mulțumit doar să stau acolo, ținând-o în brațe. În ciuda căldurii arzătoare de afară, temperatura din casă e răcoroasă și apa fierbinte se simte plăcut pe piele. Mângâietoare. Îmi imaginez că și pentru Nora e plăcut, alinându-i usturimile vânătăilor pe care i le-am provocat mai devreme.

Ridic mâna, o mângâi leneș pe spate, minunându-mă de delicatețea pielii ei aurii. Penisul meu zvâcnește vrând mai mult, dar de data asta nu mă grăbesc. Vreau să prelungesc acest moment, să amplific anticiparea pentru amândoi.

— E plăcut așa, murmură ea după o vreme, lăsând capul pe spate ca să se uite la mine.

Obrajii ei sunt îmbujorați de la fierbințeala apei și are pleoapele ușor închise, arătând de parcă deja i-am tras-o tare de tot.

— Mi-ar plăcea să fac o baie ca asta în fiecare zi.

— Poți, spun eu încet, răsucind-o în brațe astfel încât să stea cu fața spre mine și mă întind sub apă ca să o prind de piciorul drept. Poți să faci orice dorești aici. Este casa ta acum.

Aplicând o presiune ușoară pe talpa ei, încep să i-o masez așa cum îi place, bucurându-mă de gemetele înfundate care îi scapă de pe buze la atingerea mea. Picioarele ei sunt mici și drăguțe, ca și restul. Sexy chiar, cu o ojă roz pe degetele subțiri de la picioare. Dând curs unui impuls brusc, îi ridic piciorul la gură și îl sug ușor, rotindu-mi limba în jurul fiecărui deget. Ea respiră întretăiat, uitându-se lung la mine, și aud cum respirația i se accelerează, îi pot vedea ochii întunecându-se de dorință.

O excită asta, îmi dau seama, și înțelegând asta, penisul meu se întărește mai tare.

Mă uit insistent la ea și mă întind după celălalt picior unde îi fac același tratament. Degetele de la picioare i se curbează la atingerea limbii mele și respirația îi devine neregulată; își umezește buzele ușor, cu limba. Tensiunea dureroasă din testicule mi se intensifică, dau ușor drumul piciorului ei și îmi strecor mâna alunecând între picioarele ei, îi simt mușchii încordați înfiorându-se de tensiune când mă apropii de sexul ei. Degetul meu îi mângâie păsărica, desfăcându-i labiile moi. Apoi împing înăuntru vârful degetului mijlociu prin deschizătura ei mică și îmi folosesc degetul mare ca să-i presez clitorisul în același timp.

Înăuntru e imposibil de fierbinte și de umedă, pereții ei dinăuntru îmi prind degetul atât de strâns încât penisul îmi tresare ca răspuns. Geme ușor, își ridică coapsele spre mine, și degetul meu alunecă mai adânc în ea, provocându-i un țipăt scurt. Se retrage din reflex, de parcă încearcă să se desprindă de mine, dar eu îmi înfășor mâna liberă în jurul brațului ei și o trag înapoi, lipind-o de mine.

— Nu te împotrivi, iubito, îi șoptesc, ținând-o nemișcată în timp ce i-o trag cu degetul mijlociu, degetul mare aplicând o presiune egală, ritmică pe clitorisul ei. Doar lasă-te în voia simțurilor... Da, așa...

Frumoasă. E atât de-al naibii de frumoasă. Nu-mi pot desprinde privirea de la ea, îmbătându-mă de imaginea ei înnebunită de plăcere în brațele mele. Corpul ei suplu se arcuiește și se încordează și apoi țipă când carnea ei se strânge în jurul degetului meu la orgasm; strânsoarea îmi face penisul să zvâcnească cu o nevoie agonizantă.

Nu mai rezist. Îmi retrag degetul, îmi strecor mâinile sub corpul ei și o ridic în timp ce mă ridic și eu

în picioare. Ea deschide ochii și îmi înconjoară gâtul cu brațele, privindu-mă cu intensitate în timp ce eu pășesc afară din jacuzzi și pornesc să o duc înapoi spre dormitor. De pe amândoi se scurge apa, dar nu mă pot opri niciun minut. Nu îmi pasă acum de cearșafurile care se vor uda. Nu mă interesează nimic altceva decât ea.

Ajungând la pat, o pun jos, degetele tremurându-mi cu o dorință violentă. În orice altă noapte, aș fi fost deja în ea, împingând în păsărica ei mică până aș fi explodat, dar nu în seara asta. Seara asta e pentru ea. În seara asta îi voi da ce mi-a cerut – noaptea nunții cu un iubit, nu cu un monstru.

Mă privește, ochii ei întunecați sunt adormiți de dorință în timp ce mă urc în pat între picioarele ei și mă aplec peste carnea sa moale, delicată. Ignorând tensiunea dureroasă din penis, încep cu sărutări mici pe partea interioară a coapselor și apoi urc până îmi ating scopul: despicătura ei udă, roz și umflată de la orgasmul de dinainte.

Îi desfac labiile cu degetele și îi ling zona de sub clitoris, gustându-i esența, apoi îmi împing limba înăuntru, penetrând-o cât de adânc pot. Ea tremură, degetele ei se răsfiră în părul meu și îi simt unghiile cum îmi pătrund în pielea capului. Unul dintre degete îmi mângâie cicatricea, trimițând un fulger de durere în tot corpul, dar ignor și asta, concentrându-mă doar pe a-i oferi ei plăcere, pe a o duce la orgasm. Mă desfăt cu fiecare picătură pe care o storc din corpul ei, cu fiecare geamăt și respirație tăiată care îi scapă de pe buze în timp ce limba mea lucrează asupra nervilor din partea de sus a sexului ei. Începe să tremure, coapsele îi vibrează de tensiune și simt o umezeală dulce-sărată în timp ce își dă drumul cu un țipăt, coapsele i se ridică de pe pat și păsărica i se lipește de limba mea.

Când în cele din urmă amorțește, respirând greu sub puterea orgasmului, mă cațăr pe ea și îi sărut lobul delicat al urechii. Nu am terminat cu ea, nici pe departe.

— Ești atât de dulce, îi șoptesc, simțind-o cum tremură la căldura respirației mele.

Penisul îmi pulsează mai tare la răspunsul ei, testiculele sunt gata să explodeze, și următoarele cuvinte îmi ies aspre și joase, aproape guturale:

— Al naibii de dulce... Vreau atât de tare să ți-o trag, dar nu o voi face...

Îmi bag limba sub lobul urechii ei și mâinile i se prind convulsiv de coapsele mele.

— ... nu o voi face până nu îți mai dai drumul o dată. Crezi că poți să-ți dai drumul pentru mine, iubito?

— Eu... nu cred că..., răsuflă ea întretăiat, răsucindu-se în brațele mele în timp ce gura mea coboară la baza moale a gâtului ei, lăsându-i o urmă caldă și umedă pe piele.

— Ooo, ba cred că poți, șoptesc eu și mâna dreaptă îmi alunecă în jos pe corpul ei ca să-i simt păsărica udă toată.

În timp ce buzele mele călătoresc pe umerii și pieptul ei, îi masez clitorisul umflat cu degetele și ea începe să gâfâie din nou, respirația îi devine neregulată, în timp ce buzele mele i se apropie de sâni. Sfârcurile roz sunt tari, aproape cerșind atingerea mea, și îmi închid gura peste unul dintre muguri, sugându-l puternic. Ea scoate un sunet între geamăt și scâncet și eu îmi îndrept atenția spre celălalt sfârc, sugându-l până ce ea începe să tremure sub mine și umezeala sexului îmi inundă mâna. Înainte să atingă climaxul, totuși, mă târăsc în jos pe corpul ei și o gust din nou, limba mea intră în ea exact când contracțiile încep din nou.

O ling până ce își consumă orgasmul, apoi urc din nou pe ea, sprijinindu-mă în cotul drept. Cu mâna stângă, o prind de maxilar și o forțez să mă privească. Ochii îi sunt confuzi, umbriți de extazul trăit, și îmi cobor capul sărutând-o adânc și puternic. Știu că își simte gustul pe buzele mele și acest gând mă excită, accelerându-mi nebunește pulsul. În același timp, brațele ei se înfășoară în jurul gâtului meu, îmbrățișându-mă, și simt cum sânii ei presează pe pieptul meu, sfârcurile ei sunt ca niște pietricele tari.

La dracu'! Trebuie să o am. Acum.

Îmi pierd tot autocontrolul, continui să o sărut în timp ce cu genunchii îi desfac coapsele. Îmi apăs vârful penisului în deschizătura ei și cu mâna stângă o apuc de ceafă.

Apoi încep să împing în ea.

E mică înăuntru, păsărica ei e mai strâmtă decât oricare alta pe care am cunoscut-o. Îi simt carnea udă cum mă înghite treptat, întinzându-se după mine, și spinarea îmi tresare, testiculele mi se lipesc de corp. Nu am intrat complet în ea și sunt deja gata să explodez de la plăcerea care îmi amorțește mintea. Încet, îmi impun: „Ia-o încet".

Ea își desprinde gura de mine, în ureche îi aud respirația întretăiată de mici gâfâieli.

— Te vreau, îmi șoptește și picioarele ei se încleștează pe coapsele mele.

Mișcarea mă trage mai adânc în ea, făcând-o să geamă de o nevoie disperată.

— Te rog, Julian...

Cuvintele ei distrug orice urmă de reținere mai aveam. La dracu' cu „Ia-o-ncet"! Un mormăit jos vibrează în pieptul meu și îmi strâng mâna pumn în părul ei în timp ce încep să împing în ea, sălbatic, fără oprire. Ea

țipă și brațele i se strâng în jurul gâtului meu, corpul ei primind nerăbdător asaltul meu nemilos.

Mintea îmi explodează de senzații, de un extaz copleșitor. Asta, fix aici și acum, e ceea ce vreau, ceea ce am nevoie. De aceea nu îi voi da niciodată drumul. Corpurile noastre se răsucesc împreună în pat, cearșafurile ude se înfășoară în jurul picioarelor noastre în timp ce eu mă pierd în ea, în sunetele și mirosurile sexului fierbinte, fără limite. Nora e foc lichid în mâinile mele, corpul său suplu se arcuiește peste mine, picioarele ei se încrucișează în jurul coapselor mele. De fiecare dată când împing în ea ajung mai adânc, până ce simt că ne-am contopit, că ne-am amestecat unul cu celălalt.

Ea ajunge prima la orgasm, păsărica ei mă strânge încă mai tare. Îi aud țipătul sugrumat în timp ce îmi mușcă umărul în vârful orgasmului și apoi ajung și eu la orgasm, tremurând peste ea, în timp ce sperma țâșnește continuu în jeturi fierbinți în ea.

Respirând greu, mă prăbușesc peste ea, brațele nu-mi mai pot susține greutatea. Fiecare mușchi din corp îmi tremură de la forța orgasmului, și sunt acoperit de un voal fin de transpirație. După câteva clipe, îmi adun puterile să mă rostogolesc pe spate, trăgând-o pe ea peste mine.

Nu ar fi trebuit să fie la fel de intens din nou, nu după ce ne-am tras-o mai înainte, dar este. Întotdeauna este. Nu există nicio clipă când să n-o doresc, când să nu mă gândesc la ea. Dacă o pierd vreodată...

Nu. Refuz să mă gândesc la asta. Nu se va întâmpla. Nu voi lăsa să se întâmple asta.

Voi face tot ce-mi stă în putință să o protejez.

Să o protejez de toți, mai puțin de mine însumi.

8

NORA

Când mă trezesc dimineață, Julian a plecat deja.

Mă dau jos din pat, mă duc direct la duș, mă simt murdară și lipicioasă după noaptea de ieri. Am adormit amândoi imediat după sex, prea epuizați ca să mai facem duș sau să schimbăm cearșafurile ude. Apoi, chiar înainte de răsărit, Julian m-a trezit strecurându-se iar în mine, degetele lui îndemânatice m-au dus la orgasm înainte ca eu să mă trezesc complet. E ca și cum nu se mai satură de mine după această lungă separare a noastră, libidoul lui deja puternic acum e supraîncărcat.

Bineînțeles, nici eu nu mă pot sătura de el.

Un zâmbet îmi arcuiește buzele în timp ce mă gândesc la pasiunea mistuitoare de aseară. Julian mi-a promis noaptea nunții de vis și cu siguranță asta mi-a oferit. Nici nu mai știu câte orgasme am avut în ultimele 24 de ore. Bineînțeles, acum mă ustură mai tare, interiorul meu e carne vie de la atâta sex.

Totuși, mă simt mult mai bine azi, atât fizic, cât și psihic. Vânătăile de pe coapse sunt mai puțin dureroase la atingere și nu mă mai simt atât de copleșită. Chiar și ideea de a fi căsătorită cu Julian nu mi se mai pare atât de înspăimântătoare în lumina dimineții. Nimic nu s-a schimbat cu adevărat, doar că acum este o bucată de

hârtie care ne unește, dând de știre lumii că eu îi aparțin. Temnicer, amant sau soț – e același lucru, eticheta nu schimbă realitatea relației noastre disfuncționale.

Intru sub dușul pornit, îmi las capul pe spate și apa fierbinte curge peste fața mea. Dușul este la fel de luxos ca și restul casei, încăperea circulară este suficient de mare cât să între zece oameni. Spăl și frec fiecare centimetru al corpului până când încep să mă simt din nou om. Apoi mă întorc în dormitor ca să mă îmbrac.

Descopăr un dulap imens în fundul camerei, plin cu haine ușoare de vară. Aducându-mi aminte de arșița de afară, aleg o rochie de plajă simplă, albastră, apoi iau în picioare o pereche de șlapi maro. Nu este cea mai sofisticată ținută, dar merge.

Sunt gata să explorez noua mea casă.

Moșia e uriașă, mult mai mare decât am crezut ieri. În afară de casa principală, sunt, de asemenea, barăci pentru cei 200 de gardieni, care patrulează în perimetru, și câteva case ocupate de alți angajați și familiile lor. Este aproape cât un mic oraș – sau poate un fel de tabără militară.

Aflu toate astea de la Ana la micul dejun. Se pare că Julian a lăsat instrucțiuni să fiu hrănită și să mi se prezinte împrejurimile când mă trezesc. Julian e prins cu treaba, ca de obicei.

– Señor Esguerra are o întâlnire importantă, explică Ana, servindu-mi un fel de mâncare numit *Migas de Aripa* – omletă cu bucăți de mămăligă și sos de roșii cu ceapă. Mi-a cerut să am grijă de dumneavoastră azi, așa că vă rog să-mi spuneți dacă aveți nevoie de ceva. După micul dejun o pot ruga pe Rosa să vă facă turul moșiei, dacă vreți.

— Mulțumesc, Ana, spun eu, începând să mănânc.

E incredibil de delicios, dulceața mâncării fiind completată de aroma condimentată a ouălor. Un tur ar fi grozav.

Discutăm o vreme, cât timp termin de mâncat. Pe lângă descrierea moșiei, aflu că Ana a trăit în casa asta aproape toată viața, începând ca tânără cameristă în serviciul tatălui lui Julian.

— Așa am învățat engleză, spune ea, turnându-mi o ceașcă de ciocolată caldă. Señora Esguerra era tot americancă și nu vorbea spaniola.

Dau din cap, aducându-mi aminte ce mi-a povestit Julian despre mama lui. Fusese manechin la New York înainte să se căsătorească cu tatăl lui Julian.

— Deci îl știți pe Julian de când era copil? întreb eu, sorbind băutura delicioasă. La fel ca ouăle, este extrem de savuroasă, cu arome de cuișoare, scorțișoară și vanilie.

— Așa este.

Ana se oprește aici, de parcă îi e frică să spună mai mult. Îi zâmbesc încurajator, sperând să o fac să-mi spună mai multe, dar ea începe să strângă masa și să spele vasele, dându-mi de înțeles că discuția s-a încheiat.

Oftând, îmi termin ciocolata caldă și mă ridic. Vreau să aflu mai multe despre soțul meu, dar am sentimentul că Ana are gura la fel de ferecată pe acest subiect ca și Beth.

Beth. Durerea deja cunoscută mă străfulgeră din nou, împreună cu un val de furie clocotitoare Amintirea morții ei violente nu mi se șterge niciodată complet din minte și acum amenință să mă înece în ură dacă îi dau voie. Când Julian mi-a povestit prima dată ce le-a făcut celor care au atacat-o pe Maria, am fost îngrozită... dar acum înțeleg. Aș vrea să pot cumva să pun mâna pe

teroriştii care au ucis-o pe Beth, să îi fac să plătească pentru ce i-au făcut. Nici măcar gândul că el e mort nu-mi potoleşte furia, e mereu cu mine, mă consumă, mă otrăveşte din interior.

— Señora, ea este Rosa, spune Ana, şi eu mă întorc spre intrarea în sufragerie ca să văd stând acolo o femeie tânără, cu părul negru. Pare să fie de vârsta mea, cu o faţă rotundă şi un zâmbet luminos. La fel ca Ana, poartă o rochie neagră cu mâneci scurte şi un şorţ alb.

— Rosa, dânsa este soţia lui señor Esguerra, Nora.

Zâmbetul Rosei devine mai larg.

— O, bună ziua, señora Esguerra, este o plăcere să vă cunosc.

Vorbeşte engleză mai bine decât Ana, accentul ei abia se simte.

— Mulţumesc, Rosa, spun eu, şi îmi place fata pe loc. Mă bucur mult să te cunosc şi, te rog, spune-mi Nora.

Mă uit înspre menajera casei.

— Şi, tu, Ana, te rog, dacă nu te superi. Nu sunt deloc obişnuită să mi se spună señora.

Şi aşa este. E destul de ciudat să aud că mi se adresează lumea cu señora Esguerra. Asta înseamnă că numele de familie al lui Julian e acum şi al meu? Nu am discutat asta încă, dar presupun că Julian va vrea să respecte tradiţia şi în acest sens.

Nora Esguerra. Inima îmi bate mai tare la gândul ăsta, retrăind o parte din frica iraţională de ieri. Timp de 19 ani şi jumătate am fost Nora Leston. E numele cu care sunt obişnuită, cu care mă simt confortabil. Ideea de-a-l schimba mă face profund neliniştită, de parcă pierd încă o parte din mine. Ca şi cum Julian mă jupoaie de tot ce am fost până acum, transformându-mă în cineva pe care abia dacă o recunosc.

— Bineînțeles, spune Ana, întrerupându-mi șirul gândurilor anxioase. Ne bucurăm să-ți spunem așa cum dorești.

Rosa dă cu putere din cap în semn de aprobare, îndreptându-și privirea radioasă spre mine, și eu respir de câteva ori adânc ca să-mi liniștesc inima care-mi bate nebunește.

— Mulțumesc, reușesc eu să le zâmbesc. Apreciez asta.

— Vrei să vezi casa înainte să ieșim? întreabă Rosa, netezindu-și șorțul cu palmele. Sau vrei să începem de afară?

— Putem începe cu casa, dacă e în regulă pentru tine, îi spun eu.

Apoi îi mulțumesc Anei pentru micul dejun și ne începem turul.

Rosa îmi arată întâi parterul. Sunt peste o duzină de camere, inclusiv o bibliotecă imensă plină cu o mulțime de cărți, o sală de film cu un ecran TV cât tot peretele și o sală de gimnastică plină cu echipamente de ultimă oră. Sunt bucuroasă să descopăr că Julian și-a amintit de pasiunea mea pentru pictat, una dintre camere este amenajată ca studio de artă, cu pânze albe aliniate în fața unei ferestre uriașe care dă spre sud.

— Señor Esguerra a aranjat toate acestea cu câteva săptămâni înainte să veniți, îmi spune Rosa, conducându-mă din cameră în cameră, așa că totul este nou-nouț.

Clipesc, surprinsă să aud asta. Am presupus că studioul de artă era nou, de vreme ce Julian nu e pasionat de pictură, dar nu mi-am dat seama că renovase întreaga casă.

— Nu a făcut acum și piscina, nu-i așa? glumesc în timp ce trecem prin hol.

— Nu, piscina era deja aici, spune Rosa absolut serioasă. Dar a renovat-o.

Și mă conduce spre terasa acoperită din spatele casei, îmi arată o piscină de dimensiuni olimpice înconjurată de vegetație tropicală. Pe lângă piscină, sunt așezate câteva șezlonguri care par extraordinar de confortabile, umbrele uriașe care te apără de soare și câteva mese cu scaune de exterior.

— Drăguț, șoptesc eu, simțind aerul fierbinte, umed pe piele.

Simt că piscina îmi va prinde foarte bine pe o vreme ca asta.

Întorcându-ne înăuntru, urcăm la etaj. În afară de apartamentul principal, mai sunt câteva dormitoare, fiecare mai mare decât tot apartamentul meu de acasă.

— De ce e atât de mare casa? o întreb pe Rosa după ce vedem toate camerele decorate luxos. Sunt doar câțiva oameni care locuiesc aici, nu-i așa?

— Da, așa este, îmi confirmă Rosa. Dar această casă a fost construită de Señor Esguerra și, din câte am înțeles, primea mulți oaspeți și organiza petreceri, adesea invitându-i pe asociații lui de afaceri să rămână peste noapte.

— Cum ai ajuns să lucrezi aici? îi arunc Rosei o privire curioasă în timp ce coborâm scara curbată. Și să înveți engleza atât de bine?

— Ah, eu m-am născut aici, pe proprietatea familiei Esguerra, spune ea veselă. Tata a fost unul dintre paznicii domnului Esguerra și mama și fratele meu mai mare au lucrat pentru dumnealui, de asemenea. Soția domnului Esguerra – ea era americancă, înțelegi – m-a învățat engleză când eram mică. Cred că ea se cam plictisea pe aici, așa că ne dădea lecții tuturor angajaților și oricui

dorea să învețe limba. Apoi insista să vorbim doar în engleză în casă, chiar și între noi, ca să exersăm.

— Înțeleg.

Rosa pare mai vorbăreață decât Ana, așa că îi pun aceleași întrebări ca și menajerei.

— Dacă tu ai crescut aici, îl știi pe Julian de atunci?

— Nu, nu chiar.

Îmi aruncă o privire în timp ce ieșim pe terasa din fața casei.

— Eram foarte mică, aveam doar 4 ani când soțul tău a plecat din țară, așa că nu îmi amintesc prea multe din perioada când era copil. Până acum câteva săptămâni, îl vedeam doar foarte puțin după...Înghite în sec, uitându-se în jos spre pământ.

— După ce s-a întâmplat totul.

— După moartea părinților lui? întreb eu încet.

Îmi aduc aminte că Julian mi-a povestit că părinții lui au fost uciși, dar nu mi-a explicat niciodată cum s-a întâmplat. A spus doar că a fost unul dintre rivalii tatălui său.

— Da, spune Rosa sumbru, dispărându-i zâmbetul luminos. La câțiva ani după ce Julian a plecat, unul dintre cartelurile de pe Coasta de Nord a încercat să preia organizația Esguerra. Au lovit în multe dintre operațiunile-cheie și chiar au venit aici pe proprietate. Mulți oameni au murit în ziua aceea. La fel și tata, și fratele meu.

Mă opresc în loc, uitându-mă fix la ea.

— O, Doamne, Rosa, îmi pare rău... Mă simt groaznic că am deschis acest subiect atât de dureros. Nu știu de ce nu m-am gândit că oamenii de aici au fost poate afectați de aceleași evenimente care l-au transformat pe Julian. Îmi pare atât de rău...

— Nu-i nimic, spune ea, expresia feței rămânându-i întunecată. S-a întâmplat acum 12 ani.

— Cred că erai foarte tânără atunci, spun eu încet. Câți ani ai acum?

— 21, răspunde ea în timp ce coborâm treptele verandei.

Apoi îmi aruncă o privire curioasă, iar o parte din întunecimea de pe chip îi dispare.

— Dar, tu, Nora, dacă nu te superi că întreb? Și tu pari tânără.

Îi zâmbesc larg.

— 19. Voi face 20 în câteva luni.

Mă bucur că se simte suficient de bine cu mine încât să mă întrebe lucruri personale. Nu vreau să fiu señora aici, nu vreau să fiu tratată ca vreo stăpână a moșiei.

Îmi zâmbește și ea, vechea bucurie reapare.

— Așa m-am gândit și eu, spune ea cu o satisfacție evidentă. Ana a crezut că ești chiar mai tânără când te-a văzut seara trecută, dar ea are aproape 50 de ani și cei de vârsta noastră suntem ca niște copii pentru ea. Eu am zis azi-dimineață că ai 20 și am avut dreptate.

Râd, fermecată de franchețea ei.

— Da, chiar ai avut dreptate.

Pe durata turului nostru, Rosa mă întreabă diverse lucruri despre mine și viața mea în State. Se pare că e fascinată de America, urmărind o mulțime de filme americane și încercând să-și perfecționeze engleza.

— Sper să ajung acolo într-o bună zi, spune ea melancolică. Să văd New Yorkul, să mă plimb prin Times Square printre toate luminile alea strălucitoare...

— Ar trebui să mergi neapărat, îi spun eu. Am vizitat New Yorkul doar o dată și a fost extraordinar. Poți să faci o mulțime de lucruri ca turist.

În timp ce ne plimbăm, îmi arată proprietatea, indicând spre barăcile gărzilor de care ne-a spus Ana mai devreme, și zona lor de antrenament, departe, în afara proprietății. Zona de antrenament constă într-o sală de sport acoperită, un poligon de trageri în aer liber și ceea ce pare a fi o cursă cu obstacole pe un teren imens, acoperit cu iarbă.

— Gărzile vor să fie mereu în formă, îmi explică Rosa în timp ce trecem pe lângă un grup de bărbați care practică arte marțiale. Majoritatea au fost în armată și sunt toți foarte buni la ceea ce fac.

— Julian se antrenează și el cu ei, nu-i așa? întreb eu fascinată de unul dintre bărbați care își pune jos oponentul cu o puternică lovitură cu piciorul în cap. Știu câteva lucruri despre autoapărare de la lecțiile pe care le-am luat acasă, dar alea erau chestii de copii comparativ cu asta.

— O, da.

Tonul Rosei e oarecum respectuos.

— L-am văzut pe señor Esguerra pe teren și e la fel de bun ca oricare dintre oamenii lui.

— Da, sunt sigură că este, spun eu, aducându-mi aminte cum m-a salvat Julian din depozit.

Era complet în elementul lui, apărând în noapte ca un înger al morții. Pentru moment, amintirile negre amenință să mă înghită din nou, dar le resping, hotărâtă să nu rămân ancorată în trecut. Întorcându-mă cu spatele spre luptători, o întreb pe Rosa:

— Știi cumva unde e el azi? Ana a spus că are o întâlnire.

Ea dă din umeri.

— E probabil în biroul lui din clădirea de acolo.

Îmi arată cu mâna o construcție modernă lângă casa principală.

— A și renovat-o, fiindcă petrece mult timp acolo, de când s-a întors. I-am văzut pe Lucas, pe Peter și pe alți câțiva intrând acolo de dimineață, așa că presupun că Julian se întâlnește cu ei.

— Cine e Peter? întreb eu. Pe Lucas îl știu deja, dar aud pentru prima dată numele lui Peter.

— Este unul dintre angajații lui señor Esguerra, răspunde Rosa în timp ce ne îndreptăm înapoi spre casă. A venit aici acum câteva săptămâni ca să verifice câteva dintre măsurile de securitate.

— A, am înțeles.

Când ajungem în casă, hainele mele sunt lipicioase de la umiditatea extremă. E o ușurare să fiu înapoi înăuntru, unde aerul condiționat menține temperatura plăcută și răcoroasă.

— Asta e Amazonia, spune Rosa zâmbind, în timp ce eu beau pe nerăsuflate un pahar cu apă rece pe care l-am înșfăcat din bucătărie. Suntem fix lângă pădurea tropicală și întotdeauna afară e ca într-o saună.

— Da, nu e de glumă, mormăi eu, simțind nevoia disperată de-a face un duș din nou.

Și pe insulă era arșiță, dar briza care venea dinspre ocean o făcea suportabilă, chiar plăcută. Aici, totuși, căldura este aproape sufocantă, aerul este nemișcat și dens de umiditate.

Punând paharul gol pe masă, mă întorc spre Rosa.

— Cred că o să mă duc la piscina pe care mi-ai arătat-o, îi spun, hotărâtă să profit de facilitățile disponibile. Vrei să vii cu mine?

Ochii Rosei se fac mari. E clar surprinsă de invitația mea.

— O, mi-ar plăcea, spune ea sincer, dar trebuie să o ajut pe Ana să pregătească prânzul și să facă curat în dormitoarele de sus...

— Bineînțeles. Mă simt ușor jenată; pentru moment, am uitat că Rosa nu este aici doar ca să-mi țină mie companie – că are îndatoriri și sarcini de făcut în casă. În cazul acesta, îți mulțumesc pentru tur. Chiar sunt încântată.

Îmi zâmbește.

— A fost plăcerea mea, sunt bucuroasă să facem asta oricând.

Și în timp ce ea se apucă de treabă în bucătărie, eu mă duc sus să-mi pun costumul de baie.

9

JULIAN

O găsesc pe Nora la piscină, întinsă la umbră și citind o carte. Picioarele ei subțiri sunt încrucișate la nivelul gleznelor și poartă un costum de baie alb, cu un sutien fără bretele, iar pielea ei aurie strălucește de la picăturile de apă. Probabil a înotat de curând.

Auzindu-mi pașii, se ridică și pune cartea pe masa de lângă ea.

— Bună, spune încet când mă apropii de șezlongul ei.

Ochelarii de soare sunt prea mari pentru fața sa mică și o fac să arate ca o libelulă, așa că îmi notez mental să îi cumpăr o pereche mai potrivită data viitoare când merg la Bogota.

— Bună, dulceața mea, șoptesc, așezându-mă lângă ea.

Ridicând mâna, îi scot ochelarii de soare și mă aplec să o sărut scurt, adânc. Are gust de soare, buzele ei sunt moi și docile și penisul mi se întărește pe loc, reacționând la apropierea corpului ei aproape gol. În seara asta, îmi promit fără chef în timp ce mă ridic. O voi avea din nou în seara asta.

— Despre ce a fost întâlnirea de azi-dimineață? mă întreabă ea, cu respirația ușor neregulată după sărutul meu.

Ochii ei negri mă privesc curioși, cu o notă de precauție. Iar testează apele, încercând să vadă cât sunt dispus să-i spun acum.

Mă gândesc la asta preț de câteva clipe. E tentant să continui să o țin în întuneric. În ciuda tuturor celor întâmplate, Nora este încă atât de naivă, de ignorantă față de lumea reală. A simțit un pic cum e atunci, la depozit, dar a fost nimic în comparație cu lucrurile cu care am de-a face zi de zi. Vreau să continui să o protejez de natura brutală a realității mele, dar ignoranța nu aduce siguranță – nu dacă dușmanii mei știu despre ea. În plus, am sentimentul că tânăra mea soție este mai puternică decât pare din cauza constituției ei delicate.

Trebuie să fie ca să fi supraviețuit tratamentului meu.

Ajungând la concluzia asta, îi zâmbesc relaxat.

— Am primit rapoartele de supraveghere a două celule Al-Quadar, spun urmărindu-i reacția. Acum încercăm să vedem cum îi putem rade de pe fața pământului și să prindem câțiva dintre membrii lor în timpul ăsta. Ne-am întâlnit ca să punem la punct logistica acestei operațiuni.

Ochii i se măresc ușor, dar controlează foarte bine șocul produs de cele spuse de mine.

— Câte celule sunt? întreabă ea, îndreptându-se în scaun.

O văd cum strânge pumnul drept, deși vocea îi rămâne calmă.

— Cât de mare e organizația lor?

— Nimeni nu știe, cu excepția liderilor de sus. De aceea este atât de greu să-i radem de pe suprafața pământului – sunt împrăștiați peste tot în lume, precum ciuma. Au făcut, totuși, o greșeală când au încercat să joace dur cu mine. Mă pricep foarte bine să eradichez ciuma.

Nora înghite din reflex, dar continuă să mă privească insistent. Curajoasă fată.

— Ce voiau de la tine? întreabă ea. De ce s-au hotărât să joace dur?

Ezit preț de-o clipă, apoi decid să îi spun totul. Ar putea la fel de bine să știe toată povestea de pe-acum.

— Compania mea a dezvoltat un nou tip de armă, un exploziv puternic care este aproape imposibil de detectat, îi explic eu. Are doar câteva kilograme și poate arunca în aer un aeroport de dimensiuni medii. Are forța explozivă a unei bombe nucleare, dar nu este radioactivă și e făcută dintr-o substanță care seamănă cu plasticul, deci poate fi modelată aproape în orice formă ... chiar și ca jucării pentru copii.

Ea se uită lung la mine, fața îi devine palidă. Începe să înțeleagă implicațiile.

— De aceea nu ai vrut să le dai arma? mă întreabă ea. Pentru că nu ai vrut să lași ceva atât de periculos pe mâna teroriștilor?

— Nu, nu neapărat.

Îi arunc o privire amuzată.

E drăguț din partea ei să presupună că am motive nobile, dar ar trebui deja să știe adevărul la momentul acesta.

— Pur și simplu explozivul nu poate fi produs în cantități mari și eu am deja o listă lungă de cumpărători care așteaptă. Al-Quadar este la coada listei, așa că

ei trebuie să aştepte ani de zile, dacă nu chiar zeci de ani ca să îl primească de la mine.

Trebuie să-i recunosc Norei meritele, expresia chipului nu i se schimbă.

— Deci cine e primul pe lista ta? întreabă cu o voce indiferentă. Alt grup terorist?

— Nu, spun eu râzând uşor. Nici pe departe. Este guvernul tău, dulceaţa mea. Au făcut o comandă atât de mare, că fabricile mele vor avea de lucru ani de zile.

— A, înţeleg.

Întâi pare relaxată, dar apoi îşi încruntă sprâncenele nedumerită.

— Deci şi guvernele legale cumpără de la tine? Credeam că armata Statelor Unite îşi dezvoltă armele independent...

— Aşa fac.

Zâmbesc când o văd cât de naivă e.

— Dar nu vor rata niciodată ocazia să pună mâna pe aşa ceva. Şi cu cât cumpără mai mult, cu atât mai puţin pot vinde eu altora. E un aranjament care funcţionează foarte bine pentru toată lumea.

— Dar de ce nu iau de la tine cu forţa pur şi simplu? Sau să-ţi închidă fabricile?

Se uită la mine confuză.

— În general, dacă ştiu că exişti, de ce te lasă să produci arme ilegale?

— Pentru că dacă nu o fac eu, o face altul – şi acea persoană e posibil să nu fie la fel de raţională şi de pragmatică aşa cum sunt eu.

Pot vedea neîncrederea pe faţa Norei, iar zâmbetul meu se lărgeşte.

— Da, dulceața mea, crezi sau nu, guvernul Statelor Unite preferă să facă afaceri cu mine, care nu doresc răul Americii, decât cu cineva ca Majid, care desfășoară același tip de operațiuni.

— Majid?

— Nenorocitul care o ucis-o pe Beth.

Vocea mea devine aspră, amuzamentul îmi dispare fără urmă.

— Cel care te-a furat de la clinică.

Nora devine agitată când rostesc numele lui Beth și văd cum își strânge din nou pumnii.

— Costum – așa i-am spus în mintea mea, murmură ea, cu privirea aparent pierdută pentru un moment. Pentru că purta un costum, înțelegi...

Clipește, apoi își concentrează atenția pe mine din nou.

— Acela era Majid?

Dau din cap că da; expresia mea rămâne impasibilă în ciuda furiei care clocotește în mine.

— Da, acela era.

— Aș fi vrut să nu moară în explozie, spune ea, și mă surprinde pentru o clipă.

Ochii ei strălucesc întunecați în lumina soarelui.

— Nu merita o moarte atât de ușoară.

— Nu, nu merita, sunt de acord cu ea, înțelegând acum ce a vrut să spună mai înainte. La fel ca mine, și ea își dorește ca Majid să sufere. Își dorește răzbunare, aud asta în vocea ei, o văd pe fața ei. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă ar ajunge Majid la mila ei. Chiar ar fi capabilă să îi facă rău? Să-i provoace o asemenea durere încât el să își cerșească moartea?

E o idee care mi se pare mai mult decât interesantă.

— Ai adus-o pe Beth vreodată aici? întreabă ea, întrerupându-mi șirul gândurilor. Adică aici, la moșie?

— Nu, dau din cap, înainte de a veni să locuiască pe insulă, Beth a călătorit cu mine, iar eu nu am mai venit aici de mult timp.

— De ce nu?

Dau din umeri.

— Nu era locul meu preferat, cred, spun relaxat, ignorând amintirile negre care îmi inundă mintea odată cu întrebarea ei inocentă.

Moșia e locul unde mi-am petrecut cea mai mare parte din copilărie, unde cureaua tatălui meu și pumnii lui făceau legea până când am devenit suficient de mare ca să ripostez. Aici am ucis primul om – și aici am venit să ridic cadavrul însângerat al mamei mele acum 12 ani. Până nu am renovat complet casa asta nu am putut suporta gândul de a veni să locuiesc din nou aici și, chiar și atunci, doar prezența Norei a făcut suportabilă ideea prezenței mele aici.

Ea își pune mâna pe genunchiul meu, aducându-mă în prezent.

— Julian... Face pauză un moment, ca și cum nu e sigură dacă să continue sau nu.

Apoi, se pare, decide să meargă mai departe.

— Aș vrea să te întreb ceva, spune ea încet, dar ferm.

Ridic din sprâncene.

— Despre ce e vorba, dulceața mea?

— Am luat lecții acasă, spune ea, mâna încordându-i-se inconștient pe genunchiul meu. De autoapărare și tir, genul acesta de lecții... și aș vrea să le reiau aici, dacă este posibil.

— Am înțeles.

Un zâmbet îmi arcuiește buzele. Se pare că speculațiile mele de mai devreme sunt adevărate. Nu mai este aceeași fată speriată și neajutorată pe care am adus-o pe insulă. Această Nora este mai puternică, mai rezistentă... și mai atrăgătoare. Îmi aduc aminte că am citit despre lecțiile ei în raportul lui Lucas, așa că cererea sa nu este total neașteptată.

— Vrei să te învăț cum să lupți și să folosești armele?

Dă din cap ca da.

— Da. Sau să mă antreneze altcineva dacă tu ești ocupat.

— Nu.

Gândul că unul dintre oamenii mei ar pune mâna pe ea, chiar și la antrenament, mă face să văd roșu în fața ochilor.

— Te învăț eu.

Decid să încep antrenamentele cu Nora în după-amiaza aceea, după ce rezolv câteva e-mailuri de afaceri. Nu știu de ce, dar îmi place ideea de a-i preda cursuri de autoapărare. Nu vreau să ajungă iar într-o situație periculoasă, dar vreau să știe cum să se apere dacă va fi cazul.

Nu-mi scapă ironia acțiunilor mele. Mulți ar spune că eu sunt cel de care ar trebui să se apere, și ar avea probabil dreptate. Nu îmi pasă. Nora este acum a mea și voi face tot ceea ce pot ca să fie protejată – chiar dacă asta ar însemna să o învăț cum să ucidă pe cineva ca mine.

Când termin e-mailurile, mă duc să o caut în casă. De data asta o găsesc în sala de sport, alergând pe bandă,

la viteză maximă. Judecând după transpirația care îi alunecă pe spate, aleargă în ritmul ăsta de ceva vreme.

Asigurându-mă că nu o sperii, mă apropii de ea dintr-o parte.

Când mă observă, reduce viteza benzii de alergare la un ritm normal de jogging.

— Bună, îmi spune ea cu respirația tăiată, luând un prosop mic ca să se șteargă pe față. E timpul pentru antrenament?

— Da, am câteva ore libere acum.

Cuvintele îmi ies aspre și joase, în timp ce un impuls de excitație îmi întărește penisul. Ador să o văd așa, cu respirația tăiată, cu pielea umedă și strălucitoare. Îmi aduc aminte cum arată după o partidă nebună de sex. Bineînțeles, faptul că poartă doar un șort și un sutien de sport nu mă ajută deloc. Vreau să-i ling picăturile de transpirație de pe abdomenul plat, suplu, apoi să o arunc pe cea mai apropiată saltea și să i-o trag rapid.

— Excelent.

Îmi aruncă un zâmbet imens și apasă butonul Stop de pe monitorul benzii de alergare. Apoi sare jos de pe bandă, luând cu ea sticla de apă.

— Sunt gata.

Pare atât de încântată încât decid să amân pentru moment sexul pe salteaua de sport. Răsplata amânată poate fi un lucru bun și am pregătit intervalul ăsta orar special pentru antrenamentul ei.

— În regulă, spun, să mergem.

Și luând-o de mână, o conduc afară.

Mergem pe terenul unde mă antrenez de obicei cu oamenii mei. La această oră din zi, e prea cald pentru exerciții serioase, așa că zona e aproape goală. Totuși, în trecere, văd câteva gărzi care se holbează pe ascuns la

Nora. Îmi vine să le smulg ochii. Cred că și-au dat seama de asta fiindcă își întorc privirile când mă uit lung la ei. Știu că nu e rațional să fiu atât de posesiv față de ea, dar nu îmi pasă. Ea îmi aparține și ei trebuie să știe asta.

— Ce facem mai întâi? mă întreabă ea când ne apropiem de un depozit acoperit, situat într-un colț al terenului de antrenament.

— Trageri.

Îi arunc o privire dintr-o parte.

— Vreau să văd cât de bine te descurci cu o armă.

Ea zâmbește, ochii îi strălucesc de nerăbdare.

— Nu stau prea rău, spune, iar încrederea din vocea ei mă face să zâmbesc.

Pare că dulceața mea a învățat câte ceva cât timp n-am fost prezent. Abia aștept să o văd demonstrându-mi noile aptitudini.

În depozit sunt câteva arme și echipament de antrenament. Intru și aleg câteva dintre cele mai folosite arme – de la pistoale de 9 mm la puști de asalt M16. Iau chiar și un Kalașnikov AK-47, deși cred că e prea mică pentru a-l putea folosi cu ușurință.

Apoi ieșim în poligonul de trageri.

Acolo sunt o serie de ținte plasate la intervale diferite. O pun să înceapă cu ținta cea mai apropiată, o duzină de cutii de bere goale așezate pe o masă de lemn la vreo 15 metri depărtare. Îi întind pistolul de 9 mm, o instruiesc cum să îl folosească și apoi o pun să țintească spre cutiile de bere.

Spre uimirea mea, nimerește zece din cele 12 cutii din prima.

— La naiba, mormăie ea, lăsând arma în jos. Nu pot să cred că le-am ratat pe alea două.

Surprins și impresionat, o pun să încerce și celelalte arme. Se descurcă bine cu majoritatea pistoalelor și puștilor de vânătoare, nimerind din nou majoritatea țintelor, dar mâinile îi tremură când încearcă să țintească cu Kalașnikovul AK-47.

— Trebuie să devii mai puternică pentru a folosi asta, îi spun, luându-i pușca de asalt din mână.

Ea dă din cap că da, luând sticla de apă.

— Da, spune printre înghițituri. Vreau să devin mai puternică. Vreau să fiu în stare să folosesc toate aceste arme, la fel ca tine.

Nu pot să nu râd când aud asta. În ciuda felului ei relaxat de a fi, Nora are o latură competitivă extrem de puternică. Am observat-o și mai înainte, când ne-am întrecut pe insulă în cursa de alergare de cinci kilometri.

— În regulă, îi spun, încă chicotind.

Îi iau sticla, beau puțină apă și apoi i-o dau înapoi.

— Te pot antrena ca să devii mai puternică.

După ce mai exersează de câteva ori, ducem armele înapoi în depozit. Apoi o duc la sala de sport acoperită, ca să îi arăt câteva figuri de luptă de bază.

Lucas este acolo, luptându-se cu trei gărzi. Când ne vede intrând, se oprește și dă din cap respectuos spre Nora, ținându-și ochii ficși pe fața ei. Știe deja ce simt pentru ea și e suficient de inteligent ca să nu se arate interesat de silueta ei suplă, aproape dezbrăcată complet. Cu toate acestea, partenerii lui de luptă nu sunt la fel de înțelepți și e suficientă o privire ucigașă ca să înceteze să se mai holbeze la ea.

— Bună, Lucas, spune Nora, ignorând acest mic preludiu. Mă bucur să te revăd.

Lucas, atent, zâmbește neutru ca răspuns.

— Asemenea, doamnă Esguerra.

Spre enervarea mea, Nora tresare la apelativul folosit și iritarea ușoară mi se transformă în furie oarbă. Împotrivirea ei de mai devreme de a se căsători cu mine e un fel de puroi în creierul meu și nu lipsește mult ca să iasă la suprafață ce am simțit cât am fost în biserică.

Cu toată așa-zisa ei dragoste pentru mine, încă refuză să accepte căsătoria noastră și nu mai sunt dispus să fiu rezonabil și iertător.

— Afară, urlu la Lucas și la gărzi, arătându-le ușa cu degetul mare. Avem nevoie de spațiul ăsta.

Eliberează locul în câteva secunde, lăsându-ne singuri pe mine și Nora.

Ea face un pas în spate, arătând brusc îngrijorată. Mă știe bine și pot spune că simte că e ceva nepotrivit.

Ca de obicei, poate ghici despre ce e vorba.

— Julian, spune precaută, nu am vrut deloc să reacționez așa. Doar că nu sunt obișnuită să mi se spună așa, asta e tot...

— Așa să fie, dulceața mea?

Vocea mea e ca mătasea, fără nicio urmă din furia care mă arde pe interior. Pășind spre ea, ridic mâna și îmi plimb degetele pe linia maxilarului ei.

— Ai prefera să *nu* ți se spună așa? Poate ai fi vrut să nu fi venit deloc după tine?

Ochii ei mari devin și mai mari.

— Nu, bineînțeles că nu! Ți-am spus, vreau să fiu aici cu tine.

— Nu mă minți.

Cuvintele îmi ies reci și aspre în timp ce las mâna în jos. Mă înfurie că îmi pasă de asta, că las să mă afecteze ceva atât de nesemnificativ ca sentimentele Norei. Ce contează dacă mă iubește sau nu? Nu ar trebui să vreau asta de la ea, nu ar trebui să mă aștept la asta. Și totuși

Surprins și impresionat, o pun să încerce și celelalte arme. Se descurcă bine cu majoritatea pistoalelor și puștilor de vânătoare, nimerind din nou majoritatea țintelor, dar mâinile îi tremură când încearcă să țintească cu Kalașnikovul AK-47.

— Trebuie să devii mai puternică pentru a folosi asta, îi spun, luându-i pușca de asalt din mână.

Ea dă din cap că da, luând sticla de apă.

— Da, spune printre înghițituri. Vreau să devin mai puternică. Vreau să fiu în stare să folosesc toate aceste arme, la fel ca tine.

Nu pot să nu râd când aud asta. În ciuda felului ei relaxat de a fi, Nora are o latură competitivă extrem de puternică. Am observat-o și mai înainte, când ne-am întrecut pe insulă în cursa de alergare de cinci kilometri.

— În regulă, îi spun, încă chicotind.

Îi iau sticla, beau puțină apă și apoi i-o dau înapoi.

— Te pot antrena ca să devii mai puternică.

După ce mai exersează de câteva ori, ducem armele înapoi în depozit. Apoi o duc la sala de sport acoperită, ca să îi arăt câteva figuri de luptă de bază.

Lucas este acolo, luptându-se cu trei gărzi. Când ne vede intrând, se oprește și dă din cap respectuos spre Nora, ținându-și ochii ficși pe fața ei. Știe deja ce simt pentru ea și e suficient de inteligent ca să nu se arate interesat de silueta ei suplă, aproape dezbrăcată complet. Cu toate acestea, partenerii lui de luptă nu sunt la fel de înțelepți și e suficientă o privire ucigașă ca să înceteze să se mai holbeze la ea.

— Bună, Lucas, spune Nora, ignorând acest mic preludiu. Mă bucur să te revăd.

Lucas, atent, zâmbește neutru ca răspuns.

— Asemenea, doamnă Esguerra.

Spre enervarea mea, Nora tresare la apelativul folosit și iritarea ușoară mi se transformă în furie oarbă. Împotrivirea ei de mai devreme de a se căsători cu mine e un fel de puroi în creierul meu și nu lipsește mult ca să iasă la suprafață ce am simțit cât am fost în biserică.

Cu toată așa-zisa ei dragoste pentru mine, încă refuză să accepte căsătoria noastră și nu mai sunt dispus să fiu rezonabil și iertător.

— Afară, urlu la Lucas și la gărzi, arătându-le ușa cu degetul mare. Avem nevoie de spațiul ăsta.

Eliberează locul în câteva secunde, lăsându-ne singuri pe mine și Nora.

Ea face un pas în spate, arătând brusc îngrijorată. Mă știe bine și pot spune că simte că e ceva nepotrivit.

Ca de obicei, poate ghici despre ce e vorba.

— Julian, spune precaută, nu am vrut deloc să reacționez așa. Doar că nu sunt obișnuită să mi se spună așa, asta e tot...

— Așa să fie, dulceața mea?

Vocea mea e ca mătasea, fără nicio urmă din furia care mă arde pe interior. Pășind spre ea, ridic mâna și îmi plimb degetele pe linia maxilarului ei.

— Ai prefera să *nu* ți se spună așa? Poate ai fi vrut să nu fi venit deloc după tine?

Ochii ei mari devin și mai mari.

— Nu, bineînțeles că nu! Ți-am spus, vreau să fiu aici cu tine.

— Nu mă minți.

Cuvintele îmi ies reci și aspre în timp ce las mâna în jos. Mă înfurie că îmi pasă de asta, că las să mă afecteze ceva atât de nesemnificativ ca sentimentele Norei. Ce contează dacă mă iubește sau nu? Nu ar trebui să vreau asta de la ea, nu ar trebui să mă aștept la asta. Și totuși

asta fac – e parte din obsesia asta de rahat pe care o am față de ea.

— Eu nu mint, neagă vehement, făcând un pas în spate.

Fața ei e palidă în lumina difuză a camerei, dar privirea sa este directă și fermă când se uită lung la mine.

— Nu ar trebui să vreau să fiu cu tine, dar îmi doresc. Crezi că eu nu îmi dau seama cât de bolnav e lucrul ăsta? Cât de nebunesc? Tu m-ai răpit, Julian... M-ai forțat.

Acuzația plutește între noi, grea și dezolantă. Dacă eram altfel de bărbat, unul mai bun, aș fi întors privirea. Aș fi avut remușcări pentru ceea ce am făcut.

Dar nu.

Nu mă păcălesc singur. Nu am făcut-o niciodată. Când am răpit-o pe Nora, am știut că am întrecut limita, că m-am afundat și mai mult în noroi. Am făcut-o în deplină cunoștință de cauză că asta mă va transforma iremediabil într-o bestie, într-un distrugător al inocenței. E o etichetă cu care sunt dispus să trăiesc dacă e să o am pe ea.

Aș face orice ca să o am.

Așa că, în loc să mă uit într-o parte, mă uit la ea cu insistență.

— Da, spun încet. Așa am făcut.

Mi-a dispărut furia, înlocuită de o emoție pe care nu stau să o analizez prea atent. Fac un pas spre ea, ridic din nou mâna și îi mângâi cu degetul mare buza de jos, moale ca de pluș. Buzele i se desfac la atingerea mea și foamea pe care mi-am suprimat-o toată ziua se acutizează, înfigându-și ghearele în mine.

O vreau.

O vreau și o voi lua.

După asta, ea nu va mai avea nicio îndoială că îmi aparține.

10

NORA

Uitându-mă lung în sus spre soțul meu, lupt cu impulsul de-a mă da înapoi. Nu trebuia să-l fi lăsat pe Julian să-mi vadă reacția față de noul meu nume, dar m-am bucurat de sesiunea de tir – și de compania lui Julian – atât de mult că am uitat realitatea noii mele situații. Auzind „doamnă Esguerra" de pe buzele lui Lucas, am tresărit, retrăind acel sentiment deconcertant de pierdere a identității, și, pentru moment, nu am putut să-mi ascund panica.

Acel moment a fost de ajuns ca Julian să se transforme dintr-o companie plăcută, cu care râdeam și ne tachinam, într-un bărbat imprevizibil, terifiant, care mai întâi m-a răpit și m-a dus pe insula lui.

Simt cum îmi crește rapid pulsul la atingerea lui, mângâindu-mi buzele cu degetul mare, tandru în ciuda întunericului care îi sclipește în ochi. Nu pare supărat de acuzațiile mele nesăbuite, e mai calm acum, aproape amuzat. Nu sunt știu ce am crezut că se va întâmpla când voi arunca cu aceste cuvinte în el, dar nu m-am așteptat să recunoască atât de ușor, fără măcar o urmă de vină sau de regret. Majoritatea oamenilor încearcă să-și justifice acțiunile față de ei înșiși și de alții, răstălmăcind faptele pentru a le servi scopurilor lor, dar Julian nu e ca majoritatea oamenilor. El vede lucrurile așa cum sunt,

nu e deranjat de ideea de a comite anumite fapte care pe majoritatea oamenilor i-ar înspăimânta. În locul unui psihopat care crede că face ceea ce trebuie, noul meu soț este pur și simplu un bărbat fără conștiință.

Un bărbat pe care îl iubesc și de care, în același timp, acum mă tem.

Fără să mai spună vreun cuvânt, Julian își coboară degetele și mă prinde de partea de sus a brațului, conducându-mă spre una dintre saltelele mari de luptă de lângă perete. În timp ce mergem, surprind cu coada ochiului umflătura din pantalonii lui scurți și respirația mea începe să galopeze de la o combinație de anxietate și dorință involuntară.

Julian vrea să mi-o tragă, fix aici și acum, unde oricine poate intra peste noi.

O combinație incomodă de dorință și jenă îmi arde pielea. Logica îmi spune că asta n-o să fie una dintre întâlnirile noastre parfumate, dar corpul meu nu știe diferența între sexul de pedeapsă și a face dragoste. Tot ce știe e Julian și e condiționat să îi dorească atingerea.

Spre surpriza mea, Julian nu sare direct pe mine. În schimb, îmi dă drumul la mână și se uită la mine; gura lui senzuală se schimonosește într-un zâmbet rece, crud.

— De ce nu îmi arăți ce ai învățat la cursurile de autoapărare, dulceața mea? spune el încet. Hai să vedem ce mișcări te-au învățat.

Mă uit lung la el, inima îmi urcă în gât când îmi dau seama ce vrea Julian. El vrea să mă lupt cu el, să-i rezist, chiar dacă asta nu va schimba rezultatul.

Chiar dacă mă voi simți neajutorată și învinsă când voi pierde.

— De ce? întreb disperată, încercând să evit inevitabilul.

Știu că Julian doar se joacă cu mine, dar nu vreau să joc acest joc, nu după tot ce s-a întâmplat între noi. Vreau să uit acele zile de la început pe insulă, nu să le retrăiesc în acest fel dement.

— De ce nu?

Începe să se învârtă în jurul meu, iar anxietatea mea ajunge la culme.

— Nu de asta ai luat acele lecții, ca să te protejezi de bărbați ca mine? Bărbați care te răpesc, care te abuzează?

Respirația mi se accelerează, adrenalina îmi inundă organismul ca răspuns involuntar de tipul luptă-sau-fugi. Instinctiv mă răsucesc, încercând să-l țin în câmpul meu vizual tot timpul, de parcă ar fi un prădător periculos – pentru că acum el este unul.

Un prădător frumos, mortal, care mă consideră prada lui.

— Haide, Nora, șoptește el, oprindu-se astfel încât să ajung cu spatele la perete. Luptă!

— Nu.

Încerc să nu tresar când se întinde spre mine, mâna lui mă prinde de încheietura mâinii.

— Nu fac asta, Julian. Nu așa.

Nările îi freamătă. Nu e obișnuit să-i refuz ceva și eu îmi țin respirația, așteptând să văd ce va face. Inima îmi bate dureros în piept și un fir subțire de transpirație îmi alunecă pe spate în jos în timp ce îi susțin privirea. Deja știu că Julian nu îmi va face rău cu adevărat, dar asta nu înseamnă că nu mă va pedepsi pentru sfidare.

— Bine, spune el ușor. Dacă așa vrei...

Prinzându-mă de încheietura mâinii, îmi răsucește brațul în sus, forțându-mă să îngenunchez. Cu mâna liberă își trage fermoarul de la șort, lăsându-și penisul în erecție să sară liber în afară. Apoi își înfășoară pumnul cu

părul meu și mă împinge ca să ajung cu gura la penisul lui.

— Suge-o, îmi ordonă aspru, uitându-se fix în jos la mine.

Ușurată că-mi cere o sarcină simplă, mă bucur să mă supun și strâng buzele, cuprinzându-i penisul gros. Are gust sărat și de bărbat, vârful penisului e umed de lichid preejaculator și o parte din anxietatea mea dispare, înlocuită acum de dorința crescândă. Ador să-i ofer plăcere așa și pe măsură ce strânsoarea lui Julian asupra încheieturii mâinii mele slăbește, îmi folosesc ambele mâini ca să-i prind testiculele, masându-le și frământându-le cu o presiune fermă.

El geme, închide ochii și eu încep să-mi mișc gura înainte și înapoi, sugându-l ca să-l aduc mai adânc în gât de fiecare dată. Felul în care mă ține de păr îmi provoacă durere, dar disconfortul doar îmi intensifică excitația. Julian avea dreptate când spunea că am tendințe masochiste. Nu știu dacă prin natura mea sau de la tortură, dar acum mă excită durerea, corpul meu tânjește după intensitatea acestor tipuri de senzații.

Mă uit în sus spre el, mă îmbăt de expresia chinuită a chipului lui, bucurându-mă de gustul puterii pe care mi-o acordă.

Astăzi, totuși, nu mă lasă mult timp să impun eu ritmul. Își împinge pelvisul înainte, forțându-și penisul să-mi intre mai adânc în gât și mă înec, scuipând puțină salivă. Asta pare să-i facă plăcere și mormăie cu o voce groasă:

— Da, asta e, iubito,

Deschide ochii ca să mă privească în timp ce începe să mi-o tragă tare în gură, într-un ritm continuu. Mă înec din nou și mai multă salivă îmi curge din gură, acoperindu-mi bărbia și penisul lui.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

o saltea murdară, fără preludiu sau fără grijă. Ar trebui să-mi facă rău, ucigând orice urmă de dorinţă, dar cumva sunt încă excitată, corpul meu e dornic de senzaţiile pe care Julian alege să mi le ofere.

— „Te rog" ce? repetă el, vocea îi e joasă şi aspră. Te rog, trage-mi-o? Te rog, dă-mi-o mai tare?

— Eu... nu ştiu...

Abia mai pot vorbi, simţurile îmi sunt copleşite.

Atunci el încremeneşte, nu se mişcă şi sunt recunoscătoare pentru această puţină milă, care îmi permite să mă obişnuiesc cu brutala duritate înfiptă în mine. Încerc să-mi reglez respiraţia şi durerea începe treptat să slăbească, transformându-se în altceva – o căldură intensă care îmi penetrează toate terminaţiile nervoase.

El începe să se mişte din nou, împinge încet şi adânc, căldura se intensifică, concentrându-se jos, în pelvisul meu. Mi se întăresc sfârcurile şi un val de umezeală îmi inundă sexul. În ciuda disconfortului, există ceva pervers erotic în a fi posedată aşa, a fi posedată într-un fel atât de murdar şi de interzis. Închid ochii şi încep să intru în ritmul primar al mişcărilor lui, când împinge şi trage, făcându-mi interiorul să freamăte de agonie şi plăcere. Clitorisul mi se umflă, devine mai sensibil şi ştiu că sunt necesare doar câteva atingeri uşoare ca să-mi dau drumul, eliberând tensiunea care creşte în mine.

Dar el nu-mi atinge clitorisul. Mâna lui dă drumul părului meu şi alunecă pe gât. Apoi mă apucă de beregată, forţându-mă să mă ridic aşa încât să stau în genunchi, cu spatele arcuit uşor. Ochii îmi ies din orbite şi automat mâinile mi se ridică în aer, încercând să trag de degetele lui, dar nimic din ce fac nu slăbeşte strânsoarea lui. În poziţia asta, e şi mai adânc înfipt în mine şi abia mai pot

respira, inima începe să-mi bată puternic cu o frică nouă, necunoscută.

Atunci se apleacă în față și îi simt buzele frecându-se de urechea mea.

— Ești a mea pentru tot restul vieții tale, îmi șoptește aspru, iar căldura respirației lui îmi face pielea de găină. Ai înțeles, Nora? Cu tot ce ai – cu păsărica ta, cu fundul tău, cu gândurile tale interioare... toate sunt ale mele și voi abuza de ele după cum vreau eu. Te dețin, interior și exterior, în orice fel posibil...

Dinții lui ascuțiți mușcă din lobul urechii mele, făcându-mă să-mi pierd răsuflarea de durere.

— M-ai înțeles?

Vocea lui are o notă întunecată, niciodată nu a mai făcut asta și pulsul meu explodează în timp ce degetele i se încleștează mai puternic în jurul gâtului meu, încet, dar inevitabil, tăindu-mi sursa de aer.

Panica crescândă face să-mi alerge adrenalina prin vene.

— Da..., reușesc să articulez. Degetele mi s-au prins ca o gheară de mâinile lui, încercând să le dea deoparte.

Spre groaza mea, încep să văd stele verzi, totul în jur se încețoșează și se întunecă în fața ochilor. *Cu siguranță nu vrea să mă omoare... Cu siguranță nu vrea să mă omoare...* Sunt îngrozită, totuși, dintr-un motiv ciudat, sexul îmi pulsează și un curent electric îmi trece prin piele în timp ce excitația mea crește nebunește.

— Bine. Acum spune-mi... a cui soție ești tu?

Degetele lui strâng mai departe și stelele devin comete, în timp ce creierul meu se luptă să primească suficient oxigen. Corpul meu e pe cale să se sufoce, totuși e mai viu în acest moment decât a fost vreodată, fiecare senzație este acută și rafinată. Grosimea fierbinte

a penisului lui în anusul meu, căldura respirației lui pe tâmpla mea, pulsația clitorisului meu umflat – e prea mult și, în același timp, nu e suficient. Vreau să strig și să mă lupt, dar nu mă pot mișca, nu pot respira... și parcă de departe îl aud pe Julian întrebând poruncitor din nou:

— A cui soție?

Chiar înainte să leșin, încleștarea lui slăbește, iar eu mă înec...

— A ta...

Chiar în clipa aceea corpul meu tresare într-un extaz paroxistic de agonie, un orgasm brusc și intens îndată ce aerul mult dorit curge prin plămânii mei.

Trag înnebunită aer în piept, mă prăbușesc peste el, tremurând toată. Nu-mi vine să cred că am avut orgasm așa, fără ca Julian să-mi atingă sexul.

Nu-mi vine să cred că mi-am dat drumul temându-mă că am să mor.

După un moment, devin conștientă că buzele lui îmi sărută obrazul ud de transpirație.

— Da, șoptește el, mâna lui mă mângâie acum delicat pe gât, așa este, iubito...

E încă înfipt în mine, penisul lui mare mă despică, invadându-mă.

— Și cum te cheamă?

— Nora, spun eu trăgând aer în piept, tremurând în timp ce degetele lui coboară de pe gât pe sâni.

Încă am pe mine sutienul sport și mâna lui pătrunde pe sub materialul strâmt, prinzându-mi în cupă sânul.

— Nora și mai cum? insistă el, iar degetele lui îmi ciupesc sfârcul.

E tare și sensibil de la orgasm și atingerea lui îmi trimite un nou val de căldură în pelvis.

— Nora şi mai cum?

— Nora Esguerra, şoptesc închizând ochii.

Nu voi mai uita asta niciodată de acum. Şi când Julian se pune să mi-o tragă mai departe, ştiu că Nora Leston nu va mai exista niciodată.

Ea a dispărut de tot.

Moșia

11

NORA

De-a lungul următoarelor săptămâni, mă acomodez ușor cu noua casă. Moșia este un loc fascinant și petrec mult timp explorându-l și întâlnindu-mă cu cei care locuiesc acolo.

Pe lângă oamenii din garda personală, sunt câteva zeci de oameni care trăiesc aici, unii singuri, alții împreună cu familiile lor. Toți lucrează pentru Julian pe un post sau altul, de la generația cea mai în vârstă până la cea mai tânără. Unii, ca Ana și Rosa, au grijă de casă și de împrejurimile ei, în timp ce alții sunt implicați în afacerile lui Julian. Deși el s-a întors de curând la moșie, mulți dintre angajații săi au trăit aici încă de când Juan Esguerra, tatăl lui Julian, domnea ca unul dintre cei mai puternici lorzi ai cartelurilor de droguri din țară. Pentru o americancă așa cum sunt eu, o astfel de loialitate față de un angajator este de neimaginat.

— Toți erau foarte bine plătiți, aveau casă gratuit și soțul tău chiar a angajat un profesor pentru copiii lor acum câțiva ani, îmi explică Rosa când o întreb despre acest fenomen neobișnuit. Poate că nu a fost aici în persoană prea mult timp, dar întotdeauna a avut grijă de

oamenii lui. Toți sunt liberi să plece dacă vor, dar ei știu că e puțin probabil să găsească ceva mai bun. În plus, aici sunt protejați, dar acolo, afară, ei și familiile lor sunt o țintă ușoară pentru polițiștii zgomotoși sau oricine altcineva care caută să afle informații despre organizația Esguerra.

Îmi zâmbește strâmb, apoi continuă:

— Mama spune că odată ce faci parte din viața asta, întotdeauna vei face parte din viața asta. Nu e nicio cale de întoarcere.

— Și atunci de ce au ales viața asta? întreb eu, încercând să înțeleg ce l-ar determina pe un om să se mute pe moșia izolată a unui traficant de arme la marginea pădurii amazoniene.

Nu cunosc mulți oameni sănătoși la cap care să facă așa ceva de bunăvoie, mai ales dacă ar ști că nu e nicio cale să te întorci ușor acasă.

Rosa ridică din umeri.

— Ei bine, fiecare are o altă poveste. Unii erau căutați de autorități, alții și-au făcut dușmani printre oameni periculoși. Părinții mei au venit aici ca să scape de sărăcie și să ne ofere mie și fraților mei o viață mai bună. Știau că-și asumă un risc, dar au simțit că nu aveau de ales. Chiar și azi, mama este convinsă că au luat decizia corectă pentru ei și pentru copiii lor.

— Chiar și după ce...? încep eu întrebarea, dar apoi tac, dându-mi seama că ceea ce voi spune va trezi amintiri dureroase pentru Rosa.

— Da, chiar și după, spune ea, înțelegând întrebarea mea pe jumătate rostită. Nu există garanții în viață. Ar fi putut muri oricum. Tata și Eduardo, fratele meu mai mare, au murit făcându-și meseria, dar cel puțin aveau o meserie. În satul părinților meu, nu existau locuri de muncă și în orașe era chiar mai rău. Părinții

mei au făcut ceea ce a trebuit ca să pună mâncare pe masă, dar nu era suficient. Când mama a rămas însărcinată cu mine, Eduardo, care avea 12 ani atunci, s-a dus la Medellín încercând să se angajeze drept cărăuș de droguri, ca familia noastră să nu moară de foame. Tata s-a dus după el ca să îl oprească și atunci s-au întâlnit cu Juan Esguerra, care era în oraș pentru niște negocieri cu Cartelul Medellín. El le-a oferit de lucru amândurora, și tatei și fratelui meu, în organizația lui, iar restul e istorie.

Ea se oprește puțin și îmi zâmbește înainte să continue.

— Așa că vezi, Nora, să lucreze pentru señor Esguerra a fost cea mai bună variantă pentru familia mea. Cum spune mama, cel puțin nu a trebuit să-mi vând vreodată corpul pentru mâncare, așa cum a făcut ea în tinerețe.

Rosa spune ultimele cuvinte fără vreo urmă de amărăciune sau de autocompătimire. Afirmă doar niște fapte. Crede cu adevărat că e norocoasă pentru că s-a născut pe moșia Esguerra. Le este recunoscătoare lui Julian și tatălui lui pentru că i-au oferit familiei ei un trai bun și, deși își dorește să vadă America, nu îi pare rău că locuiește în pustietate. Pentru ea, acest loc este acasă.

Aflu toate aceste lucruri în timpul plimbărilor noastre. Rosei nu-i place să iasă la alergat, dar e bucuroasă să se plimbe în ritm vioi cu mine dimineața, înainte să se facă prea cald și prea umed. Am început să facem asta din a treia zi a venirii mele aici și a devenit rapid o parte din rutina mea zilnică. Îmi place să petrec timp cu Rosa, este luminoasă și prietenoasă, îmi aduce puțin aminte de Leah. Și Rosa pare că se bucură de compania mea, deși sunt sigură că s-ar purta frumos cu mine oricum, având în vedere poziția mea aici. Toți cei de pe moșie mă tratează cu respect și politețe.

La urma urmei, sunt soția lui señor.

După incidentul de la sala de sport, am făcut tot ce am putut ca să accept faptul că sunt căsătorită cu Julian, cu bărbatul frumos și lipsit de moralitate care m-a răpit și care acum e soțul meu. E o idee care nu îmi dă pace încă la un anumit nivel, dar cu fiecare zi care trece, mă obișnuiesc tot mai mult cu ea. Viața mea s-a schimbat iremediabil când Julian m-a furat și un viitor normal cândva este deja un vis la care ar fi trebuit să renunț de mult timp. Să mă agăț încă de asta în timp ce mă îndrăgostesc de cel care m-a răpit este la fel de irațional ca și sentimentele pe care le-am căpătat în timp față de el.

În locul unei case în suburbii și vreo cinci copii, viitorul îmi rezervă o proprietate, o tabără militară păzită strașnic, lângă jungla amazoniană, și un bărbat care mă excită și mă îngrozește în același timp. Îmi e imposibil să-mi imaginez că am copii cu Julian și mă înspăimântă gândul că în câteva luni implantul contraceptiv cu valabilitate de trei ani, pe care l-am făcut când am împlinit 17 ani, nu va mai fi eficient. La un moment dat, va trebui să aduc tema în discuție cu Julian, dar pentru moment, încerc să nu mă gândesc la asta. Nu sunt pregătită să fiu mamă, cum nu am fost pregătită nici să fiu soție și perspectiva de a avea de făcut această alegere îmi provoacă o transpirație rece. Îl iubesc pe Julian, dar să cresc copii cu un bărbat care nu se gândește decât la răpiri și omoruri? Asta e cu totul altă treabă.

Părinții și prietenii mei de acasă nu mă ajută deloc. Am vorbit o dată cu Leah, povestindu-i despre mariajul meu precipitat, și reacția ei a fost de șoc, ca să o spun delicat.

— Te-ai căsătorit cu traficantul de arme? a exclamat ea, nevenindu-i să creadă. După tot ce v-a făcut ție și lui Jake? Ești nebună? Ai doar 19 ani. Și el ar trebui să fie în pușcărie!

Dar oricât am încercat eu să așez lucrurile într-o lumină pozitivă, îmi dau seama că a închis telefonul gândindu-se că răpirea m-a făcut să-mi lipsească și mai multe doage.

Părinții mei sunt și mai și. De fiecare dată când vorbesc cu ei, trebuie să opresc avalanșa de întrebări ca la anchetă despre căsătoria mea neașteptată cu Julian și planurile noastre de viitor. Nu îi condamn că îmi sporesc anxietatea, știu că își fac teribil griji pentru mine. Ultima dată când am avut o convorbire video, ochii mamei erau umflați și roșii, de parcă plânsese. E clar că povestea ticluită rapid pe care le-am spus-o la nunta mea nu le-a ușurat îngrijorarea. Părinții mei știu cum a început relația cu Julian și le este greu să creadă că aș putea fi fericită cu un bărbat pe care ei îl văd ca pe dracul gol.

Și totuși *sunt* fericită, lăsând la o parte frecușul mental cu gândurile despre viitor. Golul de gheață din mine a dispărut, înlocuit de o bogăție amețitoare de emoții și senzații. E ca și cum filmul alb-negru al vieții mele a fost refăcut în culori.

Când sunt cu Julian, mă simt împlinită și mulțumită într-un fel pe care nu îl înțeleg pe deplin și nu prea mă pot împăca cu asta. Nu e la fel de groaznic, așa cum mă simțeam înainte să-l cunosc. Aveam prieteni, o familie iubitoare și promisiunea unei vieți bune, chiar dacă nu excepționale, în fața mea. Eram chiar îndrăgostită, de Jake, și simțeam proverbialii fluturi în stomac. Nu are logică să fi vrut ceva atât de pervers ca această relație cu Julian ca să-mi îmbogățesc viața și să am ceea ce-mi lipsea.

Bineînțeles, nu sunt psihiatru. Poate că există o explicație pentru sentimentele mele – o traumă din copilărie pe care am reprimat-o, sau un dezechilibru chimic din creierul meu. Sau poate cauza e doar Julian – și felul deliberat în care mi-a modelat răspunsurile fizice

și emoționale încă din primele zile pe insulă. Sunt conștientă de metodele lui de condiționare, dar faptul că le recunosc nu le anulează eficiența. E ciudat să știi că ești manipulat și în același timp să te bucuri de rezultatele acelei manipulări.

Dar de bucurat mă bucur. Să fiu cu Julian e palpitant – și înfricoșător și captivant, ca și cum aș călări un tigru sălbatic. Nu știu niciodată ce latură a lui apare în clipa următoare: amantul fermecător sau stăpânul plin de cruzime. Și bolnavă cum e situația, le vreau pe amândouă – sunt dependentă de amândouă. Lumina și întunericul, violența și tandrețea – toate merg împreună, formând un cocktail volatil, amețitor, care îmi destabilizează echilibrul și mă face să cad mai adânc sub vraja lui Julian.

Bineînțeles, faptul că-l văd zilnic acum nu mă ajută. Pe insulă, absențele frecvente ale lui Julian îmi dădeau timp să îmi revin de la efectul puternic pe care îl avea asupra corpului și minții mele, îmi permitea să-mi păstrez un oarecare echilibru emoțional. Aici, totuși, nu există repaus de la magnetismul pe care îl exercită asupra mea, nicio posibilitate de a mă feri de prezența lui amețitoare. Cu fiecare zi care trece, pierd tot mai mult suflet în favoarea lui, nevoia mea de el crește, în loc să scadă în timp.

Singurul lucru care mă împiedică să-mi pierd mințile de frică este faptul că știu că Julian este atras de mine la fel de puternic. Nu știu dacă este asemănarea mea cu Maria, sau chimia inexplicabilă dintre noi, dar știu că dependența funcționează în ambele sensuri.

Foamea lui Julian pentru mine nu are limite. Mi-o trage de câteva ori în fiecare noapte – și uneori chiar și în timpul zilei – și totuși simt că vrea mai mult. Se vede în intensitatea privirii lui, în felul în care mă atinge și mă strânge în brațe. Nu-și poate ține mâinile departe de

mine – și asta mă face să mă simt mai bine în ce privește atracția mea neputincioasă față de el.

De asemenea, pare să-i placă să petreacă timp cu mine în afara dormitorului. Ținându-și promisiunea, Julian a început antrenamentele cu mine, mă învață cum să mă lupt și cum să folosesc diferite arme. După începutul dificil, s-a dovedit a fi un instructor excelent. Are cunoștințe, are răbdare și, în mod surprinzător, e foarte dedicat. Ne antrenăm aproape în fiecare zi și am învățat deja mai mult în aceste câteva săptămâni decât în cele trei luni dinainte, când am mers la cursuri de autoapărare. Evident, ar fi greșit să numesc ceea ce mă învață el drept autoapărare, lecțiile lui Julian seamănă mai mult cu o tabără de pregătire pentru asasini.

— Ținteşte să ucizi de fiecare dată, mă instruiește el într-una din sesiunile de după-amiază, când mă îndeamnă să arunc cu cuțite într-o țintă mică de pe perete. Nu ai nici dimensiunile și nici puterea necesare, așa că la tine totul se rezumă la viteză, reflexe și cruzime. Trebuie să-ți prinzi oponenții cu garda jos și să-i elimini înainte ca ei să-și dea seama cât de pricepută ești. Fiecare lovitură trebuie să fie mortală, fiecare mișcare trebuie să conteze.

— Și dacă nu vreau să-i ucid? întreb eu, uitându-mă în sus spre el. Dacă doar vreau să-i rănesc, astfel încât să pot fugi?

— Un om rănit tot îți poate face rău. Nu e nevoie de prea multă putere ca să apese pe trăgaci sau să te înjunghie cu un cuțit. Dacă nu ai un motiv serios pentru care vrei ca inamicul tău să rămână în viață, atunci ținteşti ca să ucizi, Nora. M-ai înțeles?

Dau din cap că da și arunc un cuțit mic și ascuțit spre perete. Cuțitul se lovește sec de țintă, apoi cade pe jos abia zgâriind lemnul. Nu a fost cea mai bună încercare a mea, dar a fost mai bună ca primele cinci.

Nu știu dacă pot face cum zice Julian, dar știu că nu vreau să mă mai simt niciodată lipsită de apărare. Dacă asta înseamnă să învăț tehnica unui asasin, atunci așa voi face. Asta nu înseamnă că o voi folosi împotriva lor, dar știind că pot să mă protejez, mă face să mă simt mai puternică și mai plină de încredere, mă ajută să fac față coșmarurilor cu care am rămas din perioada când am avut de-a face cu teroriștii.

Spre ușurarea mea, și coșmarurile s-au mai rărit. E ca și cum subconștientul meu știe că Julian e aici – că sunt în siguranță cu el. Evident, mă ajută și că atunci când mă trezesc din somn țipând, el este lângă mine să mă țină în brațe și să-mi alunge visele rele.

Prima dată când s-a întâmplat a fost în a treia noapte de la venirea mea la moșie. Am visat din nou moartea lui Beth, oceanul de sânge în care mă înecam, dar de data aceasta brațe puternice m-au prins și m-au salvat din vârtejul răului. De data aceasta, când am deschis ochii nu mai eram singură în întuneric. Julian a aprins lampa de la lângă pat și m-a zgâlțâit să mă trezesc, cu o expresie plină de îngrijorare pe chipul lui frumos.

— Sunt aici acum, îmi spune ușor, trăgându-mă în brațele lui când nu mă pot opri din tremurat, cu lacrimi șiroindu-mi pe obraji de la ororile reamintite. E totul bine, te asigur...

Îmi mângâie părul până ce suspinele mi se opresc și respirația devine regulată, apoi mă întreabă ușor:

— Ce s-a întâmplat, iubito? Ai visat urât? Mă strigai pe nume...

Dau din cap că da, cu toată puterea. Îi simt căldura pielii, îi aud bătaia regulată a inimii și coșmarul începe ușor-ușor să dispară, mintea mea revenind în prezent.

— Am visat-o pe Beth, șoptesc eu când pot să vorbesc fără să-mi pierd glasul. El o tortura... o omora.

Brațele lui Julian se strâng în jurul meu. Nu spune nimic, dar îi simt furia arzând. Beth a fost pentru el mai mult decât menajera casei, deși natura exactă a relației lor a fost mereu un mister pentru mine.

Disperată să scap de imaginile sângeroase care încă îmi umplu mintea, decid să-mi satisfac curiozitatea care m-a bântuit tot timpul cât am fost pe insulă.

— Cum ai cunoscut-o pe Beth? îl întreb pe Julian, lăsându-mă puțin pe spate ca să-i văd chipul. Cum a ajuns ea pe insulă cu mine?

El se uită la mine, ochii i se întunecă de amintiri. Înainte, de câte ori puneam genul ăsta de întrebări, mă repezea sau schimba subiectul, dar lucrurile stau acum diferit între noi. Julian pare dornic să discute cu mine, să mă primească total în viața lui.

— Acum șapte ani, am fost la Tijuana, la o întâlnire cu unul dintre carteluri, începe el să vorbească la un moment dat. După ce am terminat ce aveam de discutat, am mers să mă distrez în Zona Norte, cartierul roșu al orașului. Treceam pe o alee când am văzut... o femeie care plângea și țipa prăbușită peste un trup micuț care zăcea la pământ.

— Beth, șoptesc eu, aducându-mi aminte ce mi-a povestit ea despre fiica ei.

— Da, Beth, confirmă el. Nu era treaba mea, dar băusem nițel și eram curios. Așa că m-am apropiat... și atunci am văzut că pe jos era un copil. O fetiță frumoasă, cu păr roșu cârlionțat, o replică în miniatură a femeii care plângea peste trupul ei.

O străfulgerare sălbatică, furioasă, îi trece prin priviri.

— Fetița zăcea într-o baltă de sânge, cu o rană de pistol în pieptul ei mic. O omorâseră ca să o pedepsească

pe mama ei, care nu a vrut ca ea să fie terfelită de niște clienți cu gusturi mai speciale aduși de proxenetul ei.

O greață puternică și acută mi se ridică în gât. În ciuda tuturor lucrurilor prin care am trecut, încă sunt îngrozită să știu că există astfel de monștri pe lume. Monștri mai cumpliți decât bărbatul de care m-am îndrăgostit.

Nu e de mirare că Beth vedea lumea în note întunecate, viața ei fusese plină de întuneric.

— Când am aflat întreaga poveste, am luat-o pe Beth și pe fiica ei cu mine, continuă Julian cu o voce joasă, aspră. Nu era treaba mea, dar nu puteam să las un asemenea lucru să scape nepedepsit – cel puțin nu după ce am văzut trupul însângerat al copilului. Am îngropat-o pe fetiță într-un cimitir în afara orașului Tijuana. Apoi i-am luat câțiva dintre oamenii mei și pe Beth și ne-am întors să-l căutăm pe proxenet.

Un zâmbet slab, dar răutăcios, îi apare pe buze când spune încet:

— Beth l-a omorât chiar ea. Pe el și pe încă două brute, care l-au ajutat s-o ucidă pe fiica ei.

Inspir ușor, nu vreau să plâng din nou.

— Și ea a venit să lucreze pentru tine după aceea? După ce ai ajutat-o cu asta?

Julian dă aprobator din cap.

— Da, nu era în siguranță dacă rămânea în Tijuana, așa că i-am oferit o slujbă ca bucătăreasă personală și menajeră. A acceptat, evident – era mult mai bine decât să fie prostituată în Mexic –, și a călătorit cu mine peste tot după aceea. Doar când am decis să te iau pe tine, i-am oferit ocazia de a sta permanent pe insulă și, ei bine, restul poveștii îl cunoști.

— Da, știu, șoptesc, împingându-mă în pieptul lui ca să mă desprind din îmbrățișare – o îmbrățișare care, brusc, mă sufocă, în loc să mă aline.

Partea cu „am decis să te iau" este o reamintire neplăcută despre cum am ajuns aici... a faptului că bărbatul de lângă mine a planificat cu cruzime și a dus la bun sfârșit răpirea mea. Pe scara răului, Julian poate nu e tocmai pe latura întunecată, dar nu e nici departe de ea.

Totuși, pe măsură ce trec zilele, coșmarurile mele își pierd din putere. Așa perversă cum e situația, prin faptul că m-am întors la cel care m-a răpit, încep să mă vindec totuși de nenorocirea de a fi fost furată de el. Chiar și arta mea devine mai pașnică. Încă simt nevoia să pictez flăcările exploziei, dar am început să fiu interesată din nou de peisaje, surprinzând pe pânză frumusețea sălbatică a pădurii tropicale care mărginește proprietatea.

Ca și mai înainte, Julian îmi încurajează pasiunea. Pe lângă faptul că îmi amenajează un studio, angajează un profesor de artă, un bătrânel slab din sudul Franței care vorbește engleza cu un accent puternic. Monsieur Bernard a predat în cele mai bune școli de artă din Europa înainte de a se retrage la aproape 80 de ani. Habar n-am cum l-a convins Julian să vină la moșie, dar îi sunt recunoscătoare pentru prezența lui. Tehnicile pe care mi le predă sunt mult mai avansate decât ce-am învățat din filmele instructive de mai înainte și deja încep să văd un nou nivel de rafinament în arta mea, la fel cum vede și monsieur Bernard.

— Aveți talent, señora, spune el cu un puternic accent franțuzesc, examinând ultima mea încercare de a picta un apus în junglă.

Copacii apar întunecați pe fundalul luminat în portocaliu și roz al apusului de soare, cu marginile picturii având contururi imprecise și lipsite de claritate.

— Asta are… — cum se spune? Un sentiment aproape *sinistru*?

Se uită lung la mine, privirea lui ștearsă prinde ascuțime și curiozitate dintr-odată.

— Da, continuă el încet după ce mă studiază câteva clipe. Ai talent și ceva în plus, ceva în interiorul tău care iese la suprafață prin arta ta. Un întuneric pe care rar l-am văzut la o persoană atât de tânără.

Nu știu cum să răspund la asta, așa că pur și simplu îi zâmbesc. Nu știu dacă monsieur Bernard știe ce meserie are soțul meu, dar sunt aproape sigură că bătrânul profesor nu are nici cea mai vagă idee despre cum a început relația mea cu Julian.

Ceea ce lumea știe acum e că sunt tânăra nevastă răsfățată a unui bărbat frumos și bogat, și asta e tot.

— Te-am înscris în semestrul de iarnă de la Stanford, spune Julian relaxat la cină într-o seară. Au un program nou online. E în fază experimentală, dar aprecierile de început sunt bune. Sunt aceiași profesori, doar că toate cursurile sunt înregistrate, în loc să fie față în față.

Îmi cade fața. Sunt înscrisă la *Stanford*? Nu știam că era în discuție vreun colegiu de orice fel ar fi el, darămite o universitate din primele zece

— Poftim? spun fără să-mi vină să cred, lăsând jos furculița.

Ana ne pregătise o cină delicioasă, dar nu mă mai interesa mâncarea din farfurie și toată atenția mea era îndreptată spre Julian.

El îmi zâmbește calm.

— Le-am promis părinților tăi că vei primi o educație bună și mă achit de acea promisiune. Nu îți place Stanford?

Uimită, mă uit lung la el. Nu am nicio părere despre Stanford pentru că nici măcar nu mi-a trecut prin minte posibilitatea de a studia acolo. Notele mele în școală au fost bune, dar scorul meu SAT[1] nu era uriaș, iar părinții mei oricum nu își permiteau o școală atât de scumpă. Colegiul comunitar, urmat de un transfer la unul dintre colegiile de stat, urma să fie calea mea de a obține o diplomă, așa că niciodată nu m-am uitat la Stanford sau la vreo altă școală de asemenea calibru.

— Cum ai făcut să fiu admisă? reușesc în cele din urmă să întreb. Nu era rata de admitere la ei cu o singură cifră? Sau programul online e mai puțin competitiv?

— Nu, e chiar mult mai competitiv, cred, spune Julian, umplându-și farfuria cu o a doua porție de pui. Cred că acceptă doar o sută de studenți pentru programul de anul acesta și au fost cam zece mii de cereri.

— Atunci cum ai..., încep eu să vorbesc, dar apoi tac, dându-mi seama că a mă înscrie la o școală de elită era o joacă de copil pentru banii și relațiile lui Julian.

— Deci, încep în ianuarie? întreb.

Entuziasmul mi se prelinge prin vene în timp ce șocul emoției începe să se risipească. Stanford, Dumnezeule! Voi merge la Stanford! Ar trebui să mă simt probabil vinovată că nu am intrat pe merite proprii sau măcar să fiu furioasă pe îndemânarea de înaltă clasă a lui Julian, dar nu mă pot gândi decât la reacția părinților mei când le voi da vestea. La naiba, voi studia la Stanford!

---

1 SAT este un test standardizat din Statele Unite pentru admiterea la colegiu, care cuantifică nivelul de scriere și citire și nivelul de a gândi logic și de a aplica concepte numerice simple, care sunt necesare pentru a reuși în mediul academic (n.tr.).

Julian dă din cap aprobator, întinzându-se ca să mai ia niște orez.

— Da, atunci începe semestrul de iarnă. În câteva zile îți vor trimite pe e-mail un pachet orientativ, așa că vei putea comanda ce manuale ai nevoie odată ce afli ce ți se cere la curs. Voi avea grijă să îți fie aduse aici la timp.

— Uau, în regulă!

Știu că nu e un răspuns potrivit pentru ceva de o asemenea anvergură, dar nu mă pot gândi la nimic altceva mai inteligent de zis. În mai puțin de două săptămâni, voi fi studentă la una dintre cele mai prestigioase universități din lume, ultimul lucru la care mă așteptam când Julian a venit din nou după mine. De acord, e un program online, dar este mult mai bun decât orice aș fi visat eu.

Îmi vin în minte o serie de întrebări.

— Și cu specialitatea principală cum rămâne? Ce voi studia?

Mă întreb, gândindu-mă dacă Julian a decis și asta pentru mine. Faptul că a luat în propriile mâini problema educației mele superioare nu mă surprinde, la urma urmei acesta este bărbatul care m-a răpit și m-a forțat să mă căsătoresc cu el. Nu prea îmi oferă opțiuni.

Julian îmi zâmbește indulgent.

— Cum vrei tu, dulceața mea. Cred că există un set comun de materii pe care va trebui să le studiezi, deci nu va trebui să te decizi pentru specialitate timp de un an sau doi. Ai vreo idee ce anume ai vrea să studiezi?

— Nu, nu neapărat.

Mă gândeam să fac cursuri din diverse domenii ca să-mi dau seama ce vreau să fac și mă bucur că Julian mi-a lăsat această opțiune. La liceu, m-am descurcat

la fel de bine la toate materiile, ceea ce a făcut dificilă alegerea unor variante de carieră.

— Ei bine, ai încă timp să te lămurești, spune Julian, în urechile celorlalți sunând ca un ghid sfătuitor. Nu e nicio grabă.

— Da, corect.

O parte din mine tot nu crede că purtăm această conversație. Acum mai puțin de două ore, Julian m-a încolțit la piscină și mi-a tras-o pe unul dintre șezlonguri de mi-au sărit creierii. Acum mai puțin de cinci ore, m-a învățat cum să fac bucăți un om înjunghiindu-l în ochi cu degetele. Acum două nopți, m-a legat de patul nostru și m-a biciuit zdravăn. Și acum discutăm de potențiala mea specializare? Încercând să-mă adun în jurul acestui șir ciudat de evenimente, îl întreb pe Julian ca pe pilot automat:

— Tu ce ai studiat la colegiu?

De îndată ce îmi ies cuvintele pe gură, îmi dau seama că nu am nici cea mai vagă idee dacă Julian a mers măcar la colegiu, că știu încă prea puține despre bărbatul cu care mă culc în fiecare seară. Încruntându-mă, fac repede un calcul matematic. Din ce spune Rosa, părinții lui Julian au fost uciși acum 12 ani, moment în care el a preluat afacerea tatălui său. Având în vedere că a trecut un an și opt luni de când Beth mi-a spus că Julian are 29 de ani, înseamnă că ar trebui să aibă în jur de 31 de ani azi, ceea ce înseamnă că a preluat afacerea tatălui lui când avea 19 ani.

Pentru prima dată, îmi dau seama că Julian avea aproximativ vârsta mea când a luat locul tatălui lui ca șef al unei operațiuni ilegale de droguri și a transformat-o într-un imperiu de armament, deși total ilegal, – de ultimă generație tehnologică.

Spre surprinderea mea, Julian spune:

— Am studiat electrotehnica.

— Ce?

Abia îmi pot ascunde șocul.

— Dar am crezut că ai preluat afacerea tatălui tău de foarte tânăr...

— Așa am făcut.

Julian îmi aruncă o privire amuzată.

— Am renunțat la Caltech după un an și jumătate. Dar cât am fost acolo am studiat electrotehnica într-un program intensiv.

Caltech? Mă uit lung la Julian, cu un respect nou-descoperit. Am știut dintotdeauna că e deștept, dar inginerie la Caltech înseamnă cu totul alt nivel de inteligență sclipitoare.

— De asta ai ales să faci trafic de arme? Pentru că ai cunoștințe de inginerie?

— Da, în parte. Și în parte pentru că am văzut mai multe oportunități așa decât în comerțul cu droguri.

— Mai multe oportunități?

Ridic furculița, o răsucesc între degete în timp ce îl studiez pe Julian, încercând să înțeleg ce ar determina pe cineva să abandoneze o afacere criminală pentru o alta. Cu siguranță cineva cu nivelul lui de inteligență și hotărâre ar fi putut alege ceva mai bun, ceva mai puțin periculos și imoral.

— De ce nu ți-ai luat pur și simplu licența la Caltech și să faci ceva legal cu ea? întreb după câteva minute. Sunt sigură că ai fi putut avea orice loc de muncă ți-ai fi dorit – sau ai fi putut porni propria afacere dacă nu îți plăcea lumea corporatistă.

Se uită la mine cu o expresie greu de citit.

— M-am gândit la asta, spune el, șocându-mă din nou. Când am părăsit Columbia după moartea Mariei,

am vrut să termin cu lumea asta. Pentru restul vieții mele de adolescent, am încercat cât de mult am putut să uit lecțiile pe care mi le-a dat tata, să țin violența din mine sub control. De aceea m-am înscris la Caltech, pentru că am crezut că o pot apuca pe alt drum... să devin altcineva decât cine fusesem sortit să fiu.

Mă uit lung la el, pulsul mi se accelerează. E prima dată când îl aud pe Julian recunoscând că ar fi vrut vreodată ceva diferit de viața pe care o duce acum.

— Și de ce nu ai făcut asta? Cu siguranță nu mai era nimic care să te lege de lumea aceea odată ce tatăl tău a murit...

— Ai dreptate.

Julian îmi zâmbește vag.

— Aș fi putut să ignor moartea tatei și să las celălalt cartel să preia organizația lui. Ar fi fost ușor. Nu aveau nicio idee unde sunt sau ce nume folosesc în acel moment, deci aș fi putut fi ca nou, să termin colegiul și să mă angajez undeva la o corporație în Silicon Valley. Și probabil aș fi făcut asta – dacă nu ar fi ucis-o și pe mama.

— Mama ta?

— Da.

Trăsăturile lui frumoase se contorsionează de ură.

— Au tras în ea până a căzut la pământ chiar aici, la moșie, laolaltă cu alte zeci de oameni. Nu am putut ignora asta.

Nu, evident că nu a putut. Nu cineva ca Julian, care deja ucisese ca să se răzbune. Îmi aduc aminte de ce mi-a povestit despre cei care au ucis-o pe Maria și simt cum mă trec fiori.

— Așa că te-ai întors și i-ai ucis?

— Da. I-am strâns pe toți oamenii tatei care rămăseseră în viață și am angajat și alții noi. I-am atacat în

mijlocul nopții, lovind liderii cartelului chiar la ei acasă. Nu se așteptau la o replică atât de rapidă și i-am prins cu garda jos.

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet întunecat.

— Până a venit dimineața, nu mai existau supraviețuitori – și am știut că era o prostie să cred că pot ignora ceea ce sunt... să-mi imaginez că aș putea fi altceva decât un ucigaș.

Simt că mi se face pielea de găină. Această latură a lui Julian mă îngrozește și îmi strâng mâinile sub masă, încercând să mă opresc din tremurat.

— Mi-ai spus că ai fost la un terapeut după moartea părinților tăi. Pentru că voiai să ucizi mai mult.

— Da, dulceața mea.

Are o strălucire sălbatică în ochii albaștri.

— I-am omorât pe liderii cartelului și pe familiile lor și, când am terminat, eram însetat după mai mult sânge... mai multă moarte. Foamea din mine doar s-a intensificat în acei ani cât am fost departe, ducând o așa-zisă „viață normală", ceea ce a înrăutățit lucrurile, în loc să le îndrepte.

Face o pauză și eu tresar văzând umbrele întunecate din privirea lui.

— Am mers la terapie ca ultimă soluție de criză, încercând să lupt împotriva firii mele, și nu mi-a trebuit mult ca să-mi dau seama că era inutil, că singura cale de a merge mai departe era să accept cine sunt și să-mi accept soarta.

— Și ai făcut asta începând să faci trafic de arme.

Încerc să-mi mențin tonul plat al vocii.

— Devenind un criminal.

În acel moment, Ana vine în sufragerie și începe să strângă farfuriile de pe masă. O urmăresc, îmi masez

ușor mâinile, încercând să alung frigul din mine. Într-un fel, asta îmi face mai rău: faptul că Julian a avut de ales și că în mod conștient a decis să îmbrățișeze latura lui întunecată. Asta îmi spune că nu există speranță de mântuire, nicio șansă să-l fac să vadă cât de greșit e drumul lui. Nu e ca și cum nu a știut niciodată că nu există alternativă. Dimpotrivă, a trăit o astfel de alternativă și a decis să o respingă.

— Mai doriți ceva? ne întreabă Ana și eu dau mută din cap că nu, prea tulburată ca să mă gândesc la desert.

Julian, totuși, cere o ceașcă de ciocolată caldă, având o voce la fel de liniștită ca întotdeauna.

Când Ana iese din cameră, Julian îmi zâmbește, de parcă simte direcția gândurilor mele.

— Întotdeauna am fost un criminal, Nora, spune el încet. Am ucis pentru prima dată când aveam opt ani și am știut atunci că nu mai e cale de întoarcere. Am încercat să îngrop acest sentiment pentru o vreme, dar a fost întotdeauna acolo, așteptând să-mi vină mintea la cap.

Se lasă în scaun pe spate, postura lui e relaxată, totuși de prădător, ca o pisică sălbatică de junglă care se întinde.

— Adevărul e că am nevoie de acest tip de viață, dulceața mea. Pericolul, violența și puterea care vine odată cu ele.

Face o pauză, apoi adaugă cu ochii strălucitori:

— Ele mă țin viu.

Când mergem în dormitor în seara aceea, mă duc să fac rapid un duș cât timp Julian răspunde la câteva e-mailuri urgente de la muncă, pe iPad. Când ies din

baie, cu un prosop înfășurat în jurul corpului ud, el pune tableta deoparte și începe să se dezbrace. Când își scoate cămașa, simt în el o excitație neobișnuită, o energie înăbușită în mișcările lui, care nu exista mai înainte.

— Ce s-a întâmplat? întreb îngrijorată, având încă proaspătă în minte conversația de mai înainte.

Lucrurile care îl excită pe Julian sunt, de cele mai multe ori, cele care pe mine mă înfioară. Oprindu-mă lângă pat, îmi aranjez prosopul, în mod ciudat opunând rezistență privirii lui.

Îmi zâmbește ca o rază de soare, în timp ce se așază pe pat ca să-și scoată șosetele.

— Ții minte când ți-am spus că am pus sub urmărire două celule Al-Quadar?

Când dau aprobator din cap, el continuă:

— Ei bine, am reușit să le distrugem și chiar să capturăm trei teroriști. Lucas îi aduce mâine la interogatoriu aici, așa că vor ajunge de dimineață.

— Oh, mă uit lung la el, iar stomacul mi se răsucește de un amestec neliniștitor de emoții.

Înțeleg ce implică interogatoriul în lumea lui Julian. Ar trebui să fiu îngrozită și dezgustată de ideea că soțul meu, cel mai probabil, îi va tortura pe acei oameni – și chiar sunt îngrozită, dar adânc în mine, simt, de asemenea, o bucurie bolnavă, răzbunătoare. E o emoție care mă perturbă mai mult decât gândul că Julian îi interoghează mâine. Știu că acești oameni nu sunt cei care au ucis-o pe Beth, dar asta nu schimbă ce simt față de ei. E o parte din mine care vrea ca ei să plătească pentru moartea lui Beth... să sufere pentru ce a făcut Majid.

Aparent interpretând greșit reacția mea, Julian se ridică în picioare și spune încet:

— Nu-ți face griji, dulceața mea. Nu te vor răni. Voi avea eu grijă de asta.

Și înainte să pot răspunde, își trage blugii în jos, scoțând la iveală penisul în erecție tot mai puternică.

La vederea corpului lui gol, un val de dorință mă cuprinde, încălzindu-mă din interior în ciuda zbuciumului meu mental. De-a lungul ultimelor săptămâni, Julian a mai câștigat din masa musculară pierdută în timpul comei, și este chiar mai atrăgător decât înainte, cu umerii imposibil de lați și pielea bronzată de soarele fierbinte. Îmi ridic ochii spre fața lui și mă întreb pentru a suta oară cum cineva atât de frumos poate purta un asemenea rău interior și dacă o parte din răul acela începe să se prindă și de mine.

— Știu că nu-mi vor face rău, spun încet, în timp ce el se apropie de mine. Nu mă tem de ei.

Un zâmbet pe jumătate sarcastic îi apare pe buze îmi timp ce trage prosopul de pe mine, lăsându-l să cadă neglijent pe jos.

— Ți-e frică de *mine*? șoptește el, venind mai aproape.

Ridică mâinile, îmi cuprinde sânii în palmele mari și îi strânge, cu degetele mari jucându-se cu sfârcurile mele. Când se uită în jos la mine, observ o strălucire amuzată și totuși crudă în ochii săi albaștri.

— Ar trebui?

Inima îmi bate mai tare, vaginul mi se contractă când penisul lui tare îmi atinge abdomenul. Mâinile îi sunt fierbinți și aspre pe pielea fină a sânilor mei goi și trag aer adânc în piept când sfârcurile mi se întăresc sub atingerea lui.

— Îmi vei face rău în seara asta?

— Asta vrei, dulceața mea?

Îmi ciupește tare sfârcurile, apoi le răsucește între degete, făcându-mă să gem de durere amestecată cu plăcere. Vocea lui devine mai gravă, întunecată și seducătoare.

— Vrei să te rănesc... să-ți las semne pe pielea moale și să te fac să țipi?

Îmi ling buzele, valuri de căldură și excitare anxioasă îmi trec prin corp. Ar trebui să fiu îngrozită, dar, după conversația din seara asta, sunt disperat de excitată. Oricât de pervers ar fi, îmi doresc asta și eu. Îmi doresc ferocitatea dorinței lui, cruzimea afecțiunii lui. Vreau să-mi dau drumul în ciuda îmbrățișării lui bolnăvicioase, să uit ce e bine și ce e rău și doar să simt.

— Da, șoptesc eu, pentru prima dată recunoscându-mi nevoile întunecate, aberanta dorință pe care mi-a inoculat-o. Da, vreau...

Îi ard ochii, sălbatici și vulcanici, și apoi ne rostogolim în pat într-o împreunare de membre și carne. Nu există nicio urmă înșelătoare de amant delicat acum sau de sadic sofisticat care îmi manipulează mintea și corpul în fiecare seară. Nu, acest Julian e dorință masculină pură, neîmblânzită și necontrolată.

Mâinile lui rătăcesc peste trupul meu, gura lui peste mine, linge, suge și mușcă fiecare centimetru de carne. Mâna stângă îi alunecă între coapsele mele și cu un deget lung împinge în mine, făcându-mă să trag aer brusc în piept în timp ce intră fără milă adânc în mine și iese iar, din sexul meu ud și fremătător. E dur, dar căldura din mine se intensifică și îmi trag unghiile greblă în jos pe spatele lui, disperată de mai mult, în timp ce ne răsucim în pat, atacându-ne unul pe altul ca animalele.

Ajung culcată pe spate, țintuită de corpul lui musculos, cu brațele întinse deasupra capului și încheieturile mâinilor prinse în strânsoarea de fier a mâinii

lui drepte. E poziția celui cucerit, totuși inima îmi bate puternic, de anticipare mai degrabă decât de frică, la vederea foamei de prădător de pe chipul lui.

— O să ți-o trag dur, spune el aspru, cu genunchii despicându-mi coapsele și despărțindu-le una de alta.

Nu există seducție în vocea lui, doar nevoie pură, agresivă.

— O să ți-o trag până vei cere îndurare și apoi am să continui să ți-o trag. M-ai înțeles?

Reușesc să fac un semn mic aprobator cu capul și pieptul mi se umflă privindu-l. Respirația mea devine grea și rapidă, pielea îmi arde acolo unde corpul lui mă atinge. Pentru o clipă simt cum pulsează penisul lui lung în erecție ți când se freacă de interiorul coapsei mele, capul lat și catifelat ca de mătase al penisului, apoi își apucă penisul cu mâna liberă și îl înfige în mine.

Sunt udă, dar nicidecum pregătită pentru penetrarea brutală care ne unește corpurile și un șoc de durere îmi biciuie terminațiile nervoase în timp ce el se împinge în mine, aproape despicându-mă în două. Îmi scapă un țipăt și mușchii interiori mi se încordează, opunând rezistență penetrării vicioase, dar el nu îmi lasă timp să mă obișnuiesc. Setează un ritm dur de penetrare, stăpânindu-mă cu o violență care mă cutremură și mă lasă fără respirație, incapabilă să fac altceva: accept penetrarea necruțătoare a corpului meu.

Nu știu cât timp mi-o trage așa – sau de câte ori am orgasm de la forța de berbec cu care împinge în mine. Tot ce știu e că atunci când ajunge la orgasm, scuturându-se peste mine, sunt răgușită de la cât am țipat și mă ustură atât de tare că mă doare când iese din mine, umezeala spermei lui înțepându-mi carnea răzuită.

Sunt, de asemenea, prea epuizată ca să mă mișc, așa că el se ridică și se duce la baie, întorcându-se cu

un prosop ud și rece. Îl apasă pe sexul meu umflat, mă curăță delicat, apoi coboară cu gura pe mine, cu buzele și limba forțându-mi corpul epuizat într-un alt orgasm.

Și apoi adormim, unul în brațele celuilalt.

12

JULIAN

În dimineaţa următoare mă trezesc când razele de soare îmi ating faţa. Am lăsat intenţionat aseară draperiile trase fiindcă am vrut să încep ziua devreme. Lumina funcţionează mai bine ca alarma ceasului pentru mine şi e mai puţin deranjantă pentru Nora, care doarme pe pieptul meu.

Timp de câteva minute, doar stau întins acolo, bucurându-mă de pielea ei caldă pe care o simt pe pielea mea, de respiraţiile ei uşoare, de felul în care genele ei lungi coboară ca nişte semiluni întunecate pe obraji. Înainte nu am vrut să dorm cu vreo femeie, nu am înţeles niciodată ce e atât de atrăgător să ai în patul tău o altă persoană pentru altceva decât sex. Doar de când am luat-o pe captiva mea am învăţat plăcerea simplă de a aluneca în somn în timp ce îi ţin în braţe corpul micuţ, atrăgător... de-a o simţi lângă mine de-a lungul întregii nopţi.

Trag aer adânc în piept şi o mut uşor pe Nora de pe mine. Trebuie să mă ridic, deşi tentaţia de a sta întins acolo fără să fac nimic este foarte puternică. Nu se trezeşte când mă ridic, doar se răsuceşte pe cealaltă parte şi continuă să doarmă, pătura alunecând de pe corpul ei şi lăsându-i spatele expus privirii mele. Nu sunt capabil să rezist, mă aplec şi îi sărut un umăr ascuţit şi observ

câteva zgârieturi și vânătăi pe pielea catifelată – semne pe care eu i le-am făcut probabil azi-noapte.

Mă excită să le văd. Îmi place ideea să o marchez cumva, să las semne ale posesiunii mele pe pielea delicată. Îmi poartă deja inelul, dar nu e suficient. Vreau mai mult. Cu fiecare zi care trece, nevoia mea de ea crește, obsesia mea pentru ea se intensifică, în loc să scadă cu timpul.

Această evoluție mă perturbă. Speram că, văzând-o pe Nora în fiecare zi și având-o ca soție, această foame disperată pe care o simt tot timpul față de ea se va diminua, dar se pare că se întâmplă exact opusul. Detest fiecare minut pe care îl petrec departe de ea, fiecare moment când nu o ating. La fel ca și cu orice altă dependență, se pare că am nevoie de doze din ce în ce mai mari din drogul pe care mi l-am ales, nevoia mea de ea crescând până ajung să tânjesc constant după doza următoare.

Nu știu ce m-aș face dacă aș pierde-o vreodată. E o teamă care mă trezește noaptea cu o transpirație rece și îmi atacă mintea în momente aleatorii de-a lungul zilei. Știu că e în siguranță aici, pe moșie – nimic nu poate trece de sistemul meu de securitate –, totuși nu pot înceta să nu-mi fac griji, să nu mă tem că îmi va fi cumva luată. E o nebunie, dar sunt tentat să o țin în lanțuri, legată de mine tot timpul, doar ca să știu că este bine.

Arunc o privire spre trupul ei adormit, mă ridic cât de încet și fără zgomot pot și mă îndrept spre duș, forțându-mă să-mi iau gândurile de la obsesia mea. O voi vedea pe Nora din nou în seara asta, dar, mai întâi, a sosit peste noapte un pachet care necesită atenția mea. În timp ce încep să mă gândesc la sarcina de azi, zâmbesc sinistru anticipând ce urmează.

Prizonierii mei Al-Quadar mă așteaptă.

Lucas i-a dus în depozitul din celălalt capăt al proprietății. Primul lucru pe care îl remarc când intru e duhoarea. E o combinație acră de transpirație, sânge, urină și disperare. Asta îmi spune că Peter a muncit deja din greu în dimineața asta.

În timp ce ochii mi se obișnuiesc cu lumina palidă din depozit, văd că doi dintre bărbați sunt legați de scaune metalice, în timp ce al treilea atârnă de un cârlig din tavan, legat cu o funie de încheieturile mâinilor deasupra capului. Toți trei sunt plini de sânge și mizerie și îmi este greu să-mi dau seama ce vârstă și ce naționalitate au.

Mă apropii întâi de unul dintre cei care stau jos. Ochiul stâng îi e umflat și închis, iar buzele îi sunt umflate și pline de sânge. Ochiul drept, totuși, se uită la mine cu furie și sfidare. Un tânăr, decid, studiindu-l mai de-aproape. Are vreo 20 de ani, cu un început de barbă și păr negru tuns scurt. Mă îndoiesc că e mai mult decât un pion, totuși vreau să-l interoghez. Chiar și peștii mici pot ocazional să înghită informații folositoare – și apoi să le regurgiteze dacă sunt imboldiți cum trebuie.

— Îl cheamă Ahmed, se aude o voce gravă, cu un ușor accent, în spatele meu.

Mă întorc și-l văd pe Peter stând în picioare, cu un chip lipsit de expresie ca de obicei. Faptul că nu l-am văzut din prima nu mă surprinde, Peter Sokolov excelează în arta camuflării în umbră.

— A fost recrutat acum șase luni în Pakistan.

Un pește chiar mai mic decât mă așteptam. Sunt

— Și ăsta? întreb, îndreptându-mă spre celălalt bărbat așezat pe scaun.

Pare puțin mai în vârstă, mai aproape de 30 de ani, cu o față subțire, proaspăt rasă. La fel ca Ahmed, și el a fost un pic bruscat, dar nu mă privește cu furie când se uită la mine. E doar o ură de gheață în ochii lui.

— John, cunoscut și ca Yusuf. Născut în America din emigranți palestinieni, recrutat de Al-Quadar acum cinci ani. Atât am obținut de la el până acum, spune Peter, arătând spre bărbatul care atârnă în cârlig. John nu a vrut să vorbească cu mine deocamdată.

— Evident, mă uit lung la John, mulțumit de cum merg lucrurile.

Dacă este antrenat să suporte o intensitate mare de durere fizică și tortură, atunci el e cel puțin de rang mijlociu în organizație. Dacă reușim să-l facem să vorbească, sunt sigur că vom afla niște informații prețioase de la el.

— Și ăsta e Abdul.

Peter arată spre bărbatul spânzurat.

— E vărul lui Ahmed. Se pare că s-a alăturat Al-Quadar săptămâna trecută.

Săptămâna trecută? Dacă e așa, atunci e complet inutil. Încruntându-mă, mă apropii de el ca să-l privesc mai de-aproape. La apropierea mea, se încordează și văd că are o față masivă, plină de vânătăi. Miroase a urină. Când mă opresc în fața lui, începe să bălmăjească în arabă, are vocea plină de frică și disperare.

— Spune că ne-a zis tot ce știe.

Peter vine lângă mine.

Pretinde că s-a alăturat vărului lui doar pentru că i-au promis că-i dau două capre familiei sale. Jură că nu

e terorist, că nu a vrut să facă rău nimănui în viața lui, că nu are nimic împotriva Americii, etc., etc., etc.

Dau din cap, am dedus și eu lucrurile astea. Nu vorbesc araba, dar o înțeleg cât de cât. Un zâmbet rece îmi trece pe buze când scot cuțitul elvețian de armată din buzunarul de la spate și îi trag afară lama mică. La vederea cuțitului, Abdul se zbate frenetic în frânghiile care îl țin legat, iar rugămințile lui se întețesc ca volum. E clar un începător, ceea ce mă face să cred că spune adevărul când zice că nu știe nimic.

Cu toate acestea, nu contează. Am nevoie de informații de la el, iar dacă nu mi le poate oferi, e un om mort.

— Ești sigur că nu mai știi și altceva? îl întreb, răsucind ușor cuțitul între degete. Poate e ceva peste care ai dat sau ai văzut sau ai auzit? Vreun nume, vreo figură, ceva de genul ăsta?

Peter traduce întrebarea mea și Abdul scutură din cap, lacrimile și mucii îi curg pe fața umflată, plină de sânge. Se mai bâlbâie nițel, îngaimă că-i știe doar pe John, pe Ahmed și pe bărbații care au fost uciși când au fost capturați ei ieri. Cu coada ochiului văd cum Ahmed se uită fix la el, fără îndoială că-și dorește ca vărul lui să-și țină gura, dar John nu pare alarmat de diareea verbală a lui Abdul. Lipsa de preocupare a lui John îmi confirmă că instinctele mele au detectat adevărul: Abdul spune adevărul când zice că nu mai știe nimic altceva.

Ca și cum mi-ar citi gândurile, Peter vine lângă mine.

— Vrei să faci tu onorurile sau le fac eu?

Tonul vocii lui e relaxat, ca și cum mi-ar oferi o ceașcă de cafea.

— Le fac eu, îi răspund în același fel.

Nu are ce căuta delicatețea în meseria asta, nici sentimentalismul. Că Abdul e vinovat sau nevinovat,

nu contează, s-a aliat cu dușmanii mei și, prin asta, și-a semnat condamnarea la moarte. Singura milă pe care i-o voi acorda e să pun capăt rapid existenței lui nenorocite.

Ignorând rugămințile lui înfricoșate, retez cu lama beregata lui Abdul, apoi fac un pas în spate, uitându-mă cum sângerează. Când s-a terminat totul, îmi șterg cuțitul de cămașa mortului și mă întorc către ceilalți doi prizonieri.

– În regulă, spun, zâmbindu-le placid. Cine e următorul?

Spre iritarea mea, îmi ia toată dimineața ca să-l fac pe Ahmed să vorbească. Pentru un recrut, e surprinzător de rezistent. Până la urmă cedează – evident, toți fac asta – și aflu numele celui care e intermediarul dintre celula lor și o alta condusă de un lider mai vechi în organizație. Aflu și de planul de a arunca în aer un autocar care face turul orașului la Tel Aviv, informație pe care contactele mele din guvernul israelian o vor găsi deosebit de folositoare.

Îl las pe John să urmărească întregul proces, până când Ahmed își dă ultima suflare. Deși John poate că e antrenat să suporte tortura, mă îndoiesc că e pregătit psihologic să-și vadă colegul dezasamblat bucată cu bucată, știind în tot acest timp că el, John, e următorul. Puțini oameni sunt capabili să își păstreze calmul într-o asemenea situație – și știu că John nu e unul dintre ei când îi prind privirea lăsată în podea într-un anumit moment îngrozitor. Totuși, știu că ne va lua cel puțin câteva ore ca să scoatem de la el ceva, și nu-mi pot neglija afacerea pentru tot restul zilei. John va trebui să aștepte până după-amiază, după ce iau prânzul și recuperez puțin cu ce am de lucru.

— Pot începe eu dacă vrei, zice Peter când îi spun asta. Știi că pot să fac și singur asta.

Știu asta. În anul ăsta de când lucrează pentru mine, Peter s-a dovedit mai mult decât capabil în acest domeniu. Cu toate acestea, ori de câte ori este posibil, prefer să mă implic personal. În munca mea, micromanagementul dă rezultate adesea.

— Nu, e în regulă, îi spun eu. De ce nu îți iei și tu pauză de prânz? Reluăm treaba la 3.

Peter dă din cap, apoi se strecoară afară din depozit, fără ca măcar să-și spele sângele de pe mâini. Eu sunt mai meticulos în privința asta, așa că mă duc la o găleată cu apă care stă lângă perete și clătesc cea mai mare parte din sângele de pe mâini și față. Cel puțin nu trebuie să-mi fac griji cu hainele, în mod deliberat port azi un tricou negru și pantaloni scurți negri, ca petele să nu fie vizibile. În felul ăsta, dacă mă întâlnesc cu Nora înainte să apuc să mă schimb, n-o voi face să aibă alte coșmaruri. Ea știe de ce sunt în stare, dar a ști și a vedea sunt două lucruri diferite. Micuța mea soție este încă inocentă în multe privințe și vreau să o păstrez așa pe cât de mult posibil.

Nu o întâlnesc în drumul meu spre casă, ceea ce probabil e cel mai bine. Întotdeauna mă simt mai sălbatic după ce ucid, nervos și excitat în același timp. Înainte mă deranja această plăcere pe care o obțin din lucrurile care pe majoritatea oamenilor îi îngrozesc, dar acum nu îmi mai fac griji legat de asta. E ceea ce sunt, ceea ce am fost antrenat să fiu. Îndoiala de sine duce la vină și regret și refuz să dau curs unor astfel de emoții inutile.

Odată ce am intrat în casă, fac un duș temeinic și mă schimb în haine curate. Apoi, simțindu-mă mai curat și mai calm, cobor la bucătărie ca să iau un prânz rapid.

Ana nu este acolo când intru, așa că îmi fac un sandvici și mă așez să mănânc la masa din bucătărie. Am iPadul cu mine și timp de 30 de minute rezolv problemele de producție de la fabrica din Malaysia, ajung la zi cu furnizorul din Hong-Kong și trimit un e-mail către contactul din Israel, referitor la atacul cu bombă care urmează.

Când termin masa de prânz, mai am încă de dat câteva telefoane, așa că mă duc spre birou, unde am linii de comunicare securizate.

Dau peste Nora pe terasă când ies din casă.

Ea urcă scările, vorbind și râzând cu Rosa. E îmbrăcată într-o rochie galbenă cu imprimeu, cu părul lăsat liber alunecându-i pe spate, arată ca o rază de soare, cu zâmbetul ei larg și radios.

Văzându-mă, se oprește în mijlocul scărilor, zâmbetul ei devenind un pic timid. Mă întreb dacă se gândește la noaptea trecută, căci cu siguranță gândurile mele au luat-o în direcția aia de îndată ce am văzut-o.

— Bună, spune încet, uitându-se la mine.

Rosa se oprește și ea și înclină respectuos din cap spre mine. Îi răspund scurt dând din cap în semn de recunoaștere, înainte să mă concentrez total pe Nora.

— Bună, dulceața mea.

Cuvintele mele sună aspru fără să vreau. Simțind că e oarecum în plus, Rosa murmură ceva cum că trebuie să ajute la bucătărie și dispare în casă, lăsându-ne pe Nora și pe mine singuri pe terasă.

Nora zâmbește la plecarea promptă a prietenei ei, apoi urcă treptele rămase și vine lângă mine.

— Am primit pachetul orientativ de la Stanford azi-dimineață și deja m-am înscris la toate cursurile,

spune ea, cu vocea plină de o încântare abia stăpânită. Trebuie să recunosc, se mișcă *repede*.

Îi zâmbesc, mă bucur să o văd atât de fericită.

— Da, așa e.

Și așa ar trebui, având în vedere donația generoasă pe care una dintre companiile mele fictive a acordat-o fondului lor pentru absolvenți. Pentru 3.000.000 de dolari, mă aștept ca biroul de admiteri de la Stanford să se dea peste cap ca să-i facă pe plac soției mele.

— Îi sun pe părinții mei în seara asta.

Îi strălucesc ochii.

— Oho, ce surprinși vor fi!

— Da, sunt sigur, spun eu sec, imaginându-mi reacțiile lui Tony și ale Gabrielei. Am mai ascultat câteva dintre conversațiile lor cu Nora și știu că nu m-au crezut când le-am spus că Nora va primi o educație bună. Ar fi de folos pentru noii mei socri să afle că-mi țin promisiunile, că sunt serios când vine vorba să am grijă de fiica lor. Nu le va schimba părerea despre mine, evident, dar cel puțin vor fi mai calmi în privința viitorului Norei.

Nora zâmbește din nou, probabil imaginându-și același lucru, dar apoi expresia feței ei devine neașteptat de sumbră.

— Deci au ajuns deja? întreabă ea și simt o urmă de ezitare în vocea sa. Oamenii din Al-Quadar pe care i-ai prins?

— Da.

Nu mă chinui să îndulcesc răspunsul. Nu vreau s-o traumatizez lăsând-o să vadă latura aceea a muncii mele, dar nici nu-i voi ascunde existența ei.

— Am început să-i interogăm.

Se uită lung la mine, entuziasmul de mai devreme i-a dispărut complet.

— Ah, înțeleg.

Mă privește din cap până în picioare, uitându-se atent la hainele mele curate, și mă bucur că am fost precaut: am făcut duș și m-am schimbat mai înainte.

Când ridică ochii și-mi întâlnește privirea, are o expresie ciudată pe chip.

— Și ai aflat ceva folositor, întreabă ea încet, interogându-i, mă refer?

— Da, am aflat, spun eu rar.

Mă surprinde că e curioasă în legătură cu treaba asta, că nu e oripilată așa cum mă așteptam. Știu că urăște Al-Quadar pentru ce i-au făcut lui Beth, totuși mă așteptam să se îngrozească la gândul torturii. Un zâmbet îmi apare pe buze când mă minunez cât de întunecată are de gând să fie dulceața mea zilele astea.

— Vrei să-ți povestesc?

Mă surprinde din nou, dând din cap aprobator.

— Da, spune ea repede, privindu-mă insistent. Povestește-mi, Julian, vreau să știu.

13

NORA

Nu știu ce demon m-a făcut să spun asta și îmi țin respirația, așteptând ca Julian să râdă de mine și să refuze. Nu a avut niciodată chef să-mi spună prea multe despre afacerile lui și, deși s-a deschis față de mine de când s-a întors, simt că încă încearcă să ascundă de mine părțile urâte din lumea lui.

Spre uimirea mea, nu refuză și nici nu râde de mine. În schimb, îmi dă mâna.

— În regulă, dulceața mea, spune el cu un zâmbet enigmatic jucându-i pe buze. Dacă vrei să afli, vino cu mine. Am de dat câteva telefoane.

Inima îmi bate puternic. Julian mă ia de mână într-o doară și mă conduce în jos pe scări. În timp ce ne îndreptăm spre clădirea mică ce servește drept birou pentru Julian, nu pot să nu mă gândesc dacă nu fac o greșeală. Sunt gata să renunț la confortul îndoielnic al ignoranței mele și să mă arunc cu capul înainte în mocirla întunecată a imperiului lui Julian? Sincer, habar nu am.

Totuși, nu mă opresc, nu îi spun lui Julian că m-am răzgândit... pentru că nu m-am răzgândit. Pentru că adânc în mine, știu că dacă îmi ascund capul în nisip, nu se schimbă nimic. Soțul meu e periculos, e un criminal puternic și lipsa mea de informații despre activitățile lui nu schimbă faptul că și eu sunt mânjită prin asociere.

Lăsându-mă de bunăvoie în brațele lui, în fiecare noapte, iubindu-l în ciuda a tot ceea ce a făcut, în mod implicit accept acțiunile lui și nu sunt atât de naivă încât să cred altfel. Am început poate ca victimă a lui Julian, dar nu știu dacă mai pot pretinde acum această distincție dubioasă. Forțată sau nu, am mers cu el știind foarte bine ce este și pentru la fel de viață am consimțit.

În plus, o curiozitate întunecată mă stăpânește acum. Vreau să știu ce a aflat azi de dimineață, ce fel de informații a putut obține prin metodele lui brutale. Vreau să știu ce telefoane are de gând să dea și cu cine are de gând să vorbească. Vreau să știu tot ce e de știut despre Julian, indiferent cât de mult mă îngrozește realitatea vieții lui.

Când ajungem la clădirea unde are biroul, văd că ușa e din metal. La fel ca pe insulă, Julian o deschide prin scanarea retinei, o măsură de securitate care nu mă mai surprinde. Având în vedere ce știu despre tipul de arme pe care firma lui Julian le produce, paranoia lui mi se pare justificată.

Intrăm și văd că este o singură cameră spațioasă, cu o masă mare ovală lângă intrare și un birou impunător cu o mulțime de ecrane de calculatoare. Monitoare TV plate sunt aliniate pe pereți și în jurul mesei sunt scaune îmbrăcate în piele care par foarte confortabile. Totul pare de înaltă tehnologie și luxos. Pentru mine, biroul lui Julian arată ca o combinație între o sală de conferințe a unui director și un loc cum îmi imaginez eu că ar avea cei de la CIA ca să se adune pentru a pune la punct strategii.

Așa cum stau acolo uitându-mă lung la tot, Julian își pune mâinile pe umerii mei pe la spate.

— Bine ai venit în vizuina mea, îmi șoptește și degetele lui mă strâng scurt.

Apoi îmi dă drumul și merge să se așeze la birou.

Îl urmez, împinsă de curiozitate.

Sunt șase monitoare pe birou. Trei arată ceea ce pare o transmisie în direct de la diferite camere video de supraveghere și două sunt pline de diferite grafice și numere care clipesc. Ultimul computer e cel mai aproape de Julian și afișează un tip ciudat de program de e-mail.

Intrigată, mă uit mai de-aproape, încercând să-mi dau seama ce văd.

— Îți monitorizezi investițiile? întreb eu, uitându-mă mai atent la cele două computere cu numere care clipesc.

Sunt departe de a fi un guru al bursei, dar am văzut câteva filme despre Wall Street și felul cum are Julian aranjat biroul îmi aduce aminte de birourile agenților de bursă.

— Ai putea spune și asta.

Când mă întorc să mă uit la el, Julian se lasă pe spate în scaun și îmi zâmbește.

— Una dintre filialele mele este un fond de investiții. Investește în orice, de la monede naționale la petrol, concentrându-se pe situațiile speciale și pe evenimentele geopolitice. Am câțiva oameni supercalificați care se ocupă de asta, dar mi se par foarte interesante treburile astea și ocazional îmi place să mă joc eu însumi cu ele.

— Ah, înțeleg..., mă uit fix la el, fascinată.

Asta e încă o latură a lui Julian despre care nu știu nimic. Mă face să mă întreb câte alte straturi voi descoperi cu timpul.

— Deci ai de gând să dai telefoane? întreb eu, aducându-mi aminte de convorbirile telefonice de care a pomenit mai devreme.

Zâmbetul lui Julian se lărgește.

— Vino încoace, iubito, stai jos, spune el, întinzându-se să mă apuce de încheietura mâinii.

— Înainte să-mi dau eu seama, m-a luat în brațe, prinzându-mă aproape ca într-o cușcă între pieptul lui și marginea biroului.

— Doar stai aici și taci, îmi șoptește în ureche, și apoi butonează pe tastatură în timp ce eu stau acolo, respirând parfumul lui cald și simțindu-i corpul tonifiat peste tot în jurul meu.

Aud câteva bipuri, apoi vocea unui bărbat răsună din computer.

— Esguerra. Chiar mă întrebam când ai să dai un semn.

Vorbitorul are accent american și sună foarte educat, puțin cam înțepat. Imediat îmi imaginez un tip între două vârste, în costum. Un fel de birocrat, dar unul cu experiență, judecând după încrederea din vocea lui. E poate unul dintre contactele lui Julian din guvern?

— Presupun că prietenii noștri israelieni te-au pus la curent deja, spune Julian.

Îmi țin respirația, ascult atent, nu vreau să ratez nimic. Nu știu de ce Julian a decis să mă lase să aflu în acest mod, dar nu mă voi eschiva.

— Nu prea am nimic de adăugat, continuă Julian. După cum știi, operațiunea a fost un succes și acum am câțiva deținuți de la care storc informațiile.

— Da, așa am auzit.

Timp de o secundă e tăcere, apoi bărbatul spune:

— Am aprecia dacă vom afla primii data viitoare acest tip de vești. Era frumos dacă israelienii aflau de la noi de autocar și nu invers.

— Of, Frank..., suspină Julian, punându-și mâna pe talia mea și mutându-mă ușor spre stânga.

Simțind că-mi pierd echilibrul, mă agăț de brațul lui Julian, încercând să nu fac zgomot în timp ce el mă așază mai confortabil pe piciorul lui.

— Știi cum funcționează lucrurile astea. Dacă vrei să fii tu lingura care-i hrănește pe israelieni, am nevoie de ceva care să îndulcească afacerea.

— Am șters deja toate urmele aventurii tale greșite cu fata, spune Frank pe un ton plat, iar eu mă încordez dându-mi seama că se referă la răpirea mea.

O aventură greșită? Pe bune? Preț de o clipă, o furie irațională mă străfulgeră, dar apoi respir adânc ca să mă calmez și îmi reamintesc că de fapt nu vreau ca Julian să fie pedepsit pentru ce mi-a făcut mie, nu dacă asta înseamnă să fim din nou despărțiți. Totuși, ar fi fost frumos dacă măcar recunoștea că Julian a comis o crimă, în loc să spună că a fost o aventură nefericită. E stupid, dar simt cumva că nu sunt respectată, ca și cum nu aș conta.

Neștiind cum fierb eu din cauza cuvintelor alese de el, Frank continuă:

— Nu mai avem ce să-ți dăm în plus în acest moment...

— De fapt, aveți, îl întrerupe Julian.

Mă ține încă strâns, îmi atinge brațul cu un gest de proprietar, de liniștire. Ca de obicei, atingerea lui mă încălzește din interior, îmi reduce tensiunea. El probabil înțelege de ce sunt supărată: oricum ai da-o, e o insultă să se discute atât de relaxat despre răpirea ta.

— Ce zici de un schimb? continuă Julian cu o voce plăcută, adresându-i-se lui Frank. Vă las să fiți voi eroii de data asta și voi mă lăsați să intru prin spate pe o filieră cu Siria. Sunt convins că sunt câteva delicatese de care vreți să scăpați... și eu sunt bucuros să vă ajut.

Urmează un alt moment de tăcere, apoi Frank spune țâfnos:

— Bine. Consideră că s-a rezolvat.

— Excelent. Până data viitoare, spune Julian și, întinzându-se, apasă pe colțul ecranului ca să întrerupă discuția telefonică.

De îndată ce încheie discuția, mă răsucesc în brațele lui Julian ca să mă uit la el.

— Cine era bărbatul acela?

— Frank este unul dintre contactele mele în CIA, răspunde Julian, confirmându-mi bănuiala de mai devreme. Un tip care plimbă hârtii, dar unul foarte priceput în munca lui.

— Ah, așa mă gândeam și eu.

Încep să mă simt neliniștită și mă sprijin de pieptul lui Julian, vrând să mă ridic. Îmi dă drumul, se uită la mine cu un zâmbet slab în timp ce eu mă dau câțiva pași în spate, apoi mă sprijin de birou și îi arunc o privire întrebătoare.

— Despre ce era vorba? Cu israelienii și cu autocarul? Și cu Siria?

— După spusele unuia dintre musafirii mei din Al-Quadar, este planificat un atac asupra unui autocar turistic în Tel Aviv, explică Julian, lăsându-se pe spate în scaun. Am anunțat azi puțin mai devreme Mossad-ul, serviciile secrete israeliene, despre treaba asta.

— Oh, mă încrunt eu. Și de ce a obiectat Frank?

— Pentru că americanii au complexul salvatorului sau așa, cel puțin, vor ei să creadă israelienii. Vor ca această informație să vină de la ei și nu de la mine, astfel încât Mossad-ul să le fie dator cu o favoare.

— Aha, înțeleg.

Și chiar înțeleg. Încep să înțeleg cum funcționează acest joc. În lumea plină de umbre a serviciilor secrete și a politicii neoficiale, favorurile sunt moneda de schimb și soțul meu e bogat în mai multe feluri. E suficient de bogat

ca să se asigure că nu e condamnat pentru crime mărunte, cum ar fi răpiri și trafic de arme.

— Și tu vrei ca Frank să-ți dea informații despre Siria, ca ei să îți datoreze ție un favor, așa e?

Julian zâmbește larg spre mine, cu dinții strălucind.

— Da, așa e. Înveți repede, dulceața mea.

— De ce ai decis să mă lași să ascult azi? întreb eu, urmărindu-l curioasă din priviri. De ce tocmai azi dintre toate zilele?

În loc să-mi răspundă, se ridică în picioare și vine spre mine. Se oprește lângă mine, se apleacă în față și își pune mâinile pe birou de-o parte și de alta a corpului meu, prinzându-mă iar în capcană.

— Tu de ce crezi, Nora? șoptește el, aplecându-se mai aproape.

Îi simt respirația caldă pe obraz și mâinile lui sunt ca niște raze de oțel care mă înconjoară. Mă face să mă simt ca un animal prins în lațul vânătorului, o senzație de neliniște care, cu toate acestea, mă excită.

— Pentru că suntem căsătoriți? ghicesc eu cu o voce nesigură.

Obrazul lui e la doar câțiva centimetri de mine și abdomenul inferior mi se încordează de la o senzație puternică de excitare când el își împinge coapsele spre mine, lăsându-mă să-i simt erecția puternică.

— Da, iubito, pentru că suntem căsătoriți, spune el aspru, cu ochii întunecați de dorință în timp ce sfârcurile mele întărite se freacă de pieptul lui și pentru că eu cred că tu nu mai ești atât de fragilă pe cât pari...

Își lasă capul în jos, îmi prinde gura într-un sărut flămând și posesiv, mâinile lui alunecă pe coapsele mele cu o intenție familiară.

În zilele următoare, aflu mai multe despre imperiul întunecat al lui Julian și încep să înțeleg cât de puțin știu majoritatea oamenilor despre ceea ce se întâmplă în spatele scenei. Nimic din ce aud în biroul lui Julian nu apare vreodată la știri... pentru că dacă ar apărea, ar cădea capete și unii oameni foarte importanți ar sfârși în pușcărie.

Amuzat de interesul meu continuu, Julian mă lasă să ascult mai multe conversații. Odată apuc chiar să văd o videoconferință, stând în fundul încăperii, unde nu mă vede camera. Spre șocul meu, îl recunosc pe unul dintre bărbații care apar pe ecran. E un vestit general al Statelor Unite – cineva pe care l-am văzut de câteva ori la dezbaterile televizate de succes. El vrea ca Julian să mute operațiunile de producție din Thailanda, de frica instabilității politice din regiune care ar putea deraia următorul transport de explozivi noi – un transport care este destinat guvernului Statelor Unite.

Cel care m-a răpit mai înainte nu a mințit când a spus că are relații și, dacă a minimalizat ceva din cele spuse, a fost extinderea pe care o are.

Evident, politicieni, lideri militari și alții la fel sunt doar o mică parte din oamenii cu care Julian are de-a face zilnic. Majoritatea interacțiunilor lui sunt cu clienți, furnizori și diverși intermediari, indivizi tenebroși și de obicei înspăimântători din întreaga lume. Are cunoștințe pornind de la mafia rusească și rebelii libieni până la dictatori din țări africane obscure. Când e vorba să vândă arme, soțul meu e foarte democrat. Teroriști, lorzi ai drogurilor, guverne legale, face afaceri cu toți.

Mi se întoarce stomacul pe dos, dar nu mă pot abține să nu stau cu Julian în birou. În fiecare zi îl urmez acolo, mânată de o curiozitate morbidă. E ca și cum privesc

expusă un fel de acoperire, lucrurile pe care le aflu sunt și fascinante, și deranjante.

Îi ia trei zile lui Julian, dar reușește să-l facă să vorbească și pe ultimul prizonier Al-Quadar. În ce fel, el nu îmi spune și nici eu nu întreb. Știu că folosește tortura, dar nu vreau să știu detalii. Știu doar că informațiile pe care le-a obținut îl ajută pe Julian să localizeze alte două celule Al-Quadar și CIA-ul îi datorează încă o favoare pentru asta.

Acum, că Julian a decis să mă includă în această bucată din viața lui, petrecem încă și mai mult timp împreună. Îi place să mă aibă în birou. Nu e convenabil doar pentru momentele când are chef să facem sex, ceea ce se întâmplă cel puțin o dată pe zi, dar se pare că îi place, de asemenea, viteza cu care învăț. Sunt isteață, spune el. Intuitivă. Văd lucrurile așa cum sunt, în loc de cum aș vrea să fie. Un dar rar, după cum zice Julian.

— Majoritatea oamenilor poartă ochelari de cal, îmi spune el la prânz într-una din zile, dar nu tu, dulceața mea. Tu înfrunți realitatea direct... și asta e ceea ce te face să vezi în profunzime.

Îi mulțumesc pentru compliment, dar în sinea mea mă întreb dacă e într-adevăr un lucru bun să vezi dedesubturile așa. Dacă aș putea să mă prefac față de mine însămi că în profunzime Julian e un om bun – că e pur și simplu greșit înțeles și că poate fi reformat în cele din urmă –, mi-ar fi mult mai ușor. Dacă nu aș vedea natura adevărată a soțului meu, nu aș trăi acest conflict între sentimentele mele pentru el.

Nu mi-aș face griji că iubesc un diavol.

Dar eu îl văd așa cum e: un demon cu chip de bărbat atrăgător, un monstru care poartă o mască frumoasă. Și mă întreb dacă asta înseamnă că și eu sunt un monstru... Că sunt rea pentru că îl iubesc.

Mi-aş fi dorit să mai fi trăit Beth, ca să pot vorbi cu ea despre asta. Ştiu că nu era tocmai o expertă în ceea ce înseamnă normalitatea, dar încă îmi lipsesc punctele ei de vedere neortodoxe, felul în care sucea şi răsucea lucrurile şi totul căpăta sens, chiar dacă într-un fel ciudat. Sunt aproape sigură de ce mi-ar spune referitor la situaţia mea. Mi-ar spune că am noroc să fiu cu cineva ca Julian, că suntem sortiţi să fim împreună şi că tot restul este o prostie.

Şi ar avea dreptate probabil. Când mă gândesc la acele luni de singurătate, goale, înainte ca Julian să se întoarcă – atunci când aveam libertate şi viaţa mea normală, dar nu îl aveam pe el, toate îndoielile dispar. Nu contează ce e sau ce face, mai degrabă aş muri decât să trec iar prin suferinţa aia care mi-a zdrobit sufletul.

La bine şi la rău, nu mai sunt împlinită fără Julian şi nicio autoflagelare nu poate schimba lucrul ăsta.

La o săptămână după discuţia lui Julian cu Frank, bat la uşa grea de metal de la biroul lui Julian şi aştept să îmi deschidă. Dimineaţă m-am plimbat cu Rosa şi m-am pregătit pentru cursurile următoare, în timp ce Julian a mers fără mine să mai rezolve nişte hârtii pentru conturile lui offshore. Se pare că şi lorzii crimei organizate trebuie să-şi rezolve problemele legale şi fiscale, că e un rău universal de care nimeni nu scapă.

Când uşa se deschide, sunt surprinsă să văd un bărbat înalt, cu părul negru, stând vizavi de Julian la masa mare ovală. Pare să aibă în jur de 35 de ani, doar puţin mai mare ca vârstă decât soţul meu. L-am mai văzut înainte plimbându-se pe moşie, dar nu am avut niciodată ocazia să interacţionez direct cu el. De la distanţă, îmi aduce aminte de un prădător suplu, întunecat – o impresie întărită de felul în care se uită acum la mine: ochii lui cenuşii îmi

urmăresc fiecare mişcare cu un amestec ciudat de atenţie şi indiferenţă.

— Intră, Nora, spune Julian, făcându-mi semn să mă aşez lângă ei. Acesta este Peter Sokolov, consultantul nostru pe probleme de securitate.

— A, bună, mă bucur să te cunosc.

Mă îndrept spre masă, îi arunc lui Peter un zâmbet precaut şi mă aşez lângă Julian. Peter e un bărbat frumos, cu un maxilar puternic şi masiv, cu pomeţi înalţi şi oblici cu o tentă exotică, dar, nu ştiu din ce motiv, face să mi se ridice părul fin de pe ceafă. Nu e ceva ce spune sau face – îmi face semn politicos cu capul în timp ce mă aşez, postura lui e înşelător calmă şi relaxată –, este ceva ce văd în ochii lui de culoarea oţelului.

Furie oarbă. Pură, nediluată. Simt asta la Peter, simt cum o emană din toţi porii. Nu e doar simplă furie sau o inflamare temporară temperamentală. Nu, această emoţie e mult mai adâncă. Face parte din el, la fel ca trupul musculos sau cicatricea albă care-i traversează sprânceana stângă.

Dincolo de toată această înfăţişare rece, atent controlată, omul e un vulcan care stă gata să erupă.

— Tocmai terminam, spune Julian şi pot surprinde o notă de nemulţumire în vocea lui.

Luându-mi privirea de la Peter, observ un muşchi mic încordând maxilarul lui Julian. Probabil m-am uitat prea mult timp la Peter fără să-mi dau seama şi soţul meu a interpretat greşit fascinaţia mea involuntară drept interes.

La naiba! Când Julian e gelos nu e un lucru bun. De fapt, este un lucru foarte, foarte rău.

În timp ce-mi frământ creierii ca să-mi dau seama cum să dezamorsez situaţia, Peter se ridică în picioare.

— Putem relua mâine dacă vrei, spune el calm, adresându-i-se lui Julian.

Nu pot să nu observ că, spre deosebire de majoritatea celor de pe moșie, Peter nu se înclină în fața soțului meu. Îi vorbește ca unui egal, postura lui e respectuoasă, totuși extraordinar de sigur pe sine. Surprind un ușor accent est-european în vorbirea lui și mă întreb de unde o fi. Polonia? Rusia? Ucraina?

— Da, spune Julian, ridicându-se și el.

Expresia lui e încă întunecată, dar vocea îi e acum egală și catifelată.

— Ne vedem mâine.

Peter dispare și ne lasă singuri, iar eu mă ridic ușor în picioare; palmele încep să-mi transpire. Nu am făcut nimic rău, dar nu va fi ușor să-l conving pe Julian de asta. Posesivitatea lui e aproape obsesivă, uneori sunt mirată că nu mă ține încuiată în dormitor, astfel încât niciun alt bărbat să nu mă vadă vreodată.

Evident, îndată ce ușa se închide în urma lui Peter, Julian vine spre mine.

— Ți-a plăcut Peter, dulceața mea? spune el moale, înghesuindu-mă cu corpul lui puternic până ajung lipită de masă. Ai vreo pasiune pentru ruși?

— Nu, dau eu din cap, privindu-l insistent.

Sper că poate vedea adevărul pe fața mea. Peter e frumos, dar e și înspăimântător – și singurul bărbat înfricoșător pe care îl doresc este cel care se uită fix la mine acum.

— Nicidecum. Nu de asta mă uitam la el.

— Nu?

Ochii lui Julian se fac mici în timp ce mă apucă de bărbie.

— Atunci de ce?

— Mă sperie, recunosc eu, dându-mi seama că sinceritatea e cea mai bună politică aici. Are ceva care mă deranjează.

Julian mă studiază intens preț de o clipă, apoi îmi dă drumul și face un pas în spate, lăsându-mă să respir. *Furtuna a fost evitată!*

— Ai fler ca întotdeauna, șoptește el și vocea lui are o notă de amuzament trist. Da, ai dreptate, Nora. E ceva deranjant la Peter, într-adevăr.

— Cu ce se ocupă? întreb eu și curiozitatea mea se trezește din nou acum, că Julian nu mai e supărat pe mine. Știu că Julian nu angajează băieți de cor, dar ce am simțit la Peter este diferit, volatil.

— Cine este?

Julian îmi zâmbește scurt, încordat și se îndreaptă spre birou, așezându-se acolo.

— A fost în Spetsnaz – forțele speciale ruse. A fost unul dintre cei mai buni până când soția și fiul lui au fost uciși. Acum vrea să se răzbune și a venit la mine sperând că-l pot ajuta.

Simt milă. Deci nu e doar furie oarbă, Peter e plin și de durere și de suferință.

— Cum să-l ajuți? întreb eu, sprijinindu-mă de masă.

Consultantul de securitate al lui Julian nu mi se pare un om care ar avea nevoie de ajutor cu prea multe lucruri.

— Folosindu-mi relațiile ca să-i dau o listă de nume. Se pare că au fost implicați câțiva soldați NATO și au acoperire adâncă de doi kilometri.

— Ah! Mă uit lung la Julian și nu mă simt relaxată.

Îmi pot închipui ce vrea să facă Peter cu acei soldați.

— Și i-ai dat lista?

— Nu încă. Lucrez la asta. Multe informații sunt secrete, așa că nu e ușor.

— Nu-l poți ruga pe contactul tău din CIA să te ajute?

— L-am rugat. Frank trage de timp pentru că sunt și niște americani pe lista aia. Julian pare enervat timp de o secundă. Până la urmă o să mi-o dea. Așa face întotdeauna. Trebuie doar să am eu ceva ce CIA își dorește cu disperare.

— Da, evident, șoptesc eu. O favoare în schimbul alteia... De aceea lucrează Peter pentru tine? Pentru că i-ai promis lista?

— Da, asta e înțelegerea noastră.

Julian zâmbește scurt. Trei ani de serviciu loial în schimbul acelor nume la final. Îl și plătesc, evident, dar lui Peter nu-i pasă de bani.

— Și Lucas? îl întreb, gândurile mele îndreptându-se acum spre mâna dreaptă a lui Julian. Și el are o poveste?

— Toată lumea are o poveste, spune Julian, dar acum deja nu mai e atent, se concentrează pe ecranul computerului. Chiar și tu, dulceața mea.

Și înainte să mai pot întreba ceva mai departe, el se afundă în e-mailuri și pune capăt discuției noastre de azi.

14

JULIAN

În săptămânile următoare trăiesc pentru prima dată experiența unui paradis domestic. În afara unui drum de o zi în Mexic pentru o negociere cu cartelul Juarez, îmi petrec tot timpul pe moșie cu Nora.

Cursurile au început, așa că zilele Norei sunt pline de manuale, lucrări și teste. E atât de ocupată că de multe ori învață până seara târziu, o chestie care îmi displace, dar nu o pot împiedica. Pare hotărâtă să demonstreze că poate ține pasul cu studenții care au intrat la Stanford pe merite proprii și eu nu vreau să o descurajez. Știu că face asta oarecum și pentru părinții ei, care continuă să-și facă griji pentru viitorul său alături de mine, și pentru că îi place provocarea. În ciuda stresului în plus, dulceața mea pare să înflorească în aceste zile, ochii ei strălucesc de entuziasm și mișcările îi sunt energice și expresive.

Îmi place această evoluție. Îmi place să o văd fericită și plină de încredere, mulțumită de viața ei alături de mine. Deși monstrul din mine e excitat încă de durerea și frica ei, mă atrag puterea și reziliența ei care cresc continuu. Nu am vrut să o distrug psihic niciodată, doar s-o fac a mea, și mă bucură să văd cum devine partenera potrivită pentru mine din mai multe puncte de vedere.

Deși școala îi ocupă mare parte din timp, Nora continuă lecțiile cu monsieur Bernard, spunând că o

relaxează să deseneze și să picteze. Ea insistă, de asemenea, să continuăm antrenamentele de autoapărare și lecțiile de tir de două ori pe săptămână, o cerere pe care sunt mai mult decât bucuros s-o îndeplinesc pentru că petrecem mai mult timp împreună. Pe măsură ce antrenamentele progresează, văd că se descurcă mai bine cu pistoalele decât cu cuțitele, deși e destul de bună la amândouă. De asemenea, devine tot mai bună la mișcările de luptă, corpul ei mic transformându-se, încet, dar sigur, într-o armă mortală. Chiar reușește odată să-mi dea sângele pe nas, cotul ei ascuțit mă lovește în nas înainte ca eu să apuc să-i blochez lovitura fulgerătoare.

E o realizare de care ar trebui să fie mândră, dar, bineînțeles, fiind o fată bună așa cum e ea, Nora e imediat îngrozită și plină de remușcări.

— Of, Dumnezeule, îmi pare rău!

Se repede spre mine, apucând un prosop să oprească sângerarea. Pare atât de înnebunită încât mă pufnește râsul, deși nasul mă doare de mor. Asta primesc dacă nu sunt atent în timpul antrenamentului. A reușit să mă prindă cu garda jos într-un moment când mă uitam la sânii ei și visam să îi dau jos sutienul sport.

— Julian! De ce râzi?

Vocea Norei devine ascuțită când îmi apasă fața cu prosopul.

— Ar trebui să mergi la doctor! S-ar putea să fie rupt...

— Sunt bine, iubito, o liniștesc eu între două reprize de râs, luându-i prosopul din mâini. Îți pot garanta că am pățit-o mai rău de atât. Dacă era rupt, îmi dădeam seama.

Vocea mea sună destul de nazal din cauza prosopului care-mi presează nasul, dar simt cartilagiul cu degetele și e drept, nevătămat. O să am ochiul vânăt,

dar asta e tot. Dacă nu evitam spre dreapta în ultimul moment, mișcarea ei ar fi putut să-mi zdrobească nasul complet, împingând bucăți de os în creier și ucigându-mă pe loc.

— Nu e în regulă, spune Nora și face un pas în spate, încă supărată. Aș fi putut să te rănesc serios!

— Și nu aș fi meritat? spun eu, pe jumătate glumind.

Știu că o parte din ea încă mă detestă pentru că am răpit-o și mereu mă va detesta pentru asta. Dacă eram în locul ei, eu nu m-aș fi scuzat pentru durerea provocată. Aș fi profitat de toate ocaziile ca să mă bat de fiecare dată când aș fi putut.

Ea se uită lung la mine, dar văd că a început deja să se liniștească, acum, că a trecut șocul inițial.

— Probabil, spune ea cu o voce mai echilibrată. Dar asta nu înseamnă că vreau să suferi. Așa de proastă și ilogică sunt, vezi bine.

Îi zâmbesc larg, lăsând prosopul în jos. Mi s-a oprit aproape de tot sângerarea și, așa cum am bănuit, a fost doar o lovitură ușoară.

— Nu ești proastă, spun eu cu blândețe, apropiindu-mă mai mult de ea.

Deși nasul mă doare încă, mai apare o durere nouă, crescândă, în partea inferioară a corpului.

— Ești fix așa cum îmi doresc.

— Spălată pe creier și îndrăgostită de cel care m-a răpit? întreabă sec când mă întind după ea, lăsând prosopul plin de sânge să cadă.

— Da, exact așa, șoptesc, scoțându-i sutienul de sport ca să-i cuprind sânii mici. Și foarte, foarte apetisantă...

Și o trântesc pe jos pe saltea, rana fiind ultimul lucru la care mă gândesc.

Pe măsură ce semestrul Norei avansează, ne dezvoltăm și noi o rutină. Mă trezesc de obicei înaintea ei și merg să mă antrenez cu oamenii mei. Când mă întorc, e trează, așa că luăm micul dejun împreună și apoi eu mă duc în birou în timp ce Nora merge la o plimbare cu Rosa și urmărește cursurile online. După câteva ore, vin acasă și mâncăm de prânz împreună. Apoi mă întorc la birou, iar Nora fie se întâlnește cu monsieur Bernard pentru lecțiile ei de artă, fie vine cu mine la birou, unde învață în tăcere, în timp ce lucrez sau prezidez întâlniri. Chiar dacă pare că nu e atentă în astfel de momente, știu că e atentă, pentru că adesea la cină îmi pune întrebări despre afacerile mele.

Nu mă deranjează curiozitatea ei, deși știu că ea condamnă în tăcere ceea ce fac. Ideea că eu vând arme criminalilor și metodele adesea brutale pe care le folosesc ca să mențin controlul afacerii sunt de-a dreptul detestabile pentru Nora. Ea nu înțelege că dacă nu aș face asta, atunci altcineva ar face-o și lumea nu ar fi neapărat mai bună sau mai sigură. Lorzii drogurilor și dictatorii vor face rost de arme într-un fel sau altul. Singura întrebare este cine va profita și aș prefera ca acea persoană să fiu eu.

Știu că Nora nu e de acord cu logica asta, dar nu contează. Nu am nevoie de aprobarea ei. De ea am nevoie într-adevăr.

Și o am pe ea. Petrece atât de mult timp cu mine, că încep să uit cum este când ea nu e lângă mine. Suntem rareori despărțiți mai mult de câteva ore, iar când se întâmplă asta, îmi lipsește atât de mult că mă doare în piept. Nu-mi dau seama cum am putut să o las singură pe insulă zile sau săptămâni în șir. Acum nu-mi place nici

măcar să o văd pe Nora că merge să alerge singură, așa că fac tot ce pot să o însoțesc după-amiaza la sprinturile în jurul moșiei.

Fac asta pentru că-mi doresc compania soției mele, dar și ca să mă conving că e în siguranță.

Deși dușmanii mei nu o pot fura de aici, în zonă sunt șerpi, păianjeni, broaște otrăvitoare. Și în pădurea din apropiere sunt jaguari și alți prădători de junglă. Riscurile ca ea să fie înțepată de ceva sau rănită serios de vreun animal sălbatic sunt mici, dar eu nu sunt dispus să risc. Nu suport gândul că i s-ar putea întâmpla ceva rău. Când Nora a avut criza de apendicită, aproape că am înnebunit de panică și asta era înainte ca dependența mea de ea să ajungă la acest nivel nou, absolut nebunesc.

Frica de-a o pierde a început să frizeze patologicul. Îmi dau seama de asta, dar nu știu cum să o controlez. E o boală care pare să nu aibă leac. Îmi fac griji pentru Nora în mod constant, obsesiv. Vreau să știu unde e în fiecare moment al zilei. Rareori nu e sub privirile mele, iar când este, nu mă pot concentra, mintea mea își imaginează accidente mortale care i s-ar putea întâmpla sau alte scenarii înspăimântătoare.

— Vreau să pui doi oameni pe urmele Norei, îi spun lui Lucas într-o dimineață. Vreau să o urmărească oriunde se duce pe moșie și să se asigure că nu i se întâmplă nimic.

— În regulă.

Lucas nu clipește la cererea mea neobișnuită.

— Vorbesc cu Peter să aloce doi dintre oamenii noștri cei mai buni.

— Perfect. Și vreau să-mi trimită un raport despre ea, detaliat, oră de oră.

— E ca și rezolvat.

Rapoartele orare ale urmăritorilor îmi țin frica potolită vreme de câteva săptămâni, până ce primesc un e-mail care îmi răstoarnă lumea cu capul în jos.

— Majid trăiește, îi spun Norei la cină, urmărindu-i cu atenție reacția. Tocmai am aflat asta de la unul dintre contactele lui Peter din Moscova. A fost zărit în Tadjikistan.

Face ochii mari de șoc și uimire.

— Poftim? Dar a murit în explozie!

— Nu, din păcate, nu.

Fac tot ce pot să-mi țin furia sub control. Faptul că ucigașul lui Beth trăiește îmi face sângele să fiarbă. Se pare că el și alți patru au plecat din depozit cu două ore înainte să ajung eu acolo.

— Nu l-ai văzut acolo când am venit eu după tine, nu-i așa?

— Nu, nu l-am văzut.

Nora se încruntă.

— Am presupus că e afară, păzește clădirea sau așa ceva...

— Așa am crezut și eu. Dar nu a fost așa. Nu era lângă depozit când a avut loc explozia.

— Cum de știi asta?

— Rușii au capturat unul dintre cei patru bărbați care au plecat cu Majid în noaptea aia. L-au prins la Moscova, plănuia să arunce în aer metroul.

În ciuda eforturilor pe care le fac, vocea mea e plină de furie și văd că și Nora e încordată. Dacă vreun subiect o poate enerva pe dulceața mea, atunci acela e despre cei care au ucis-o pe Beth.

— L-au interogat și au aflat că s-a ascuns în ultimele luni în Europa de Est și în Asia Centrală, împreună cu Majid și ceilalți trei.

Înainte ca Nora să poată răspunde, Ana intră în sufragerie.

— Doriți desert? ne întreabă menajera și Nora clatină din cap că nu, buzele moi strângându-i-se într-o linie subțire.

— Eu nu vreau, mulțumesc, spun scurt și Ana dispare, lăsându-ne din nou singuri.

— Și acum? întreabă Nora. Îl vei urmări ca să-l prinzi?

— Da. Și când îl voi prinde, îl voi face bucăți, îi voi smulge câte o bucată de carne și câte un os pe rând – dar nu îi spun asta Norei. În schimb, îi explic:

— Cei din banda lui au recunoscut că l-au văzut ultima oară pe Majid în Tadjikistan, deci de acolo voi începe căutările. Se pare că a reușit în ultimele luni să strângă un grup considerabil de adepți, aducând forțe proaspete în Al-Quadar.

Ultima parte mă îngrijorează puțin. Deși am provocat pagube serioase grupului terorist în ultimele luni, organizația Al-Quadar se răspândește atât de rapid încât ar putea exista câteva zeci de celule funcționale în întreaga lume. Racolând mereu recruți, aceste celule ar putea fi suficient de puternice încât să fie periculoase și, după informațiile pe care le are Peter de la contactele lui, Majid este gata de ceva mare... ceva în America Latină.

E pregătit să-mi dea lovitura de răspuns.

Nu va trece de securitatea de pe moșie, evident, dar pur și simplu posibilitatea ca nenorociții ăia să fie la o sută de mile aproape de Nora mă umple de furie și îmi trezește frica de care nu mai scap.

Frica puternică, irațională că o voi pierde.

Sunt peste 200 de oameni pregătiți la cel mai înalt nivel care păzesc zona și zeci de drone militare care survolează regiunea. Nimeni nu se poate atinge de ea, dar asta nu schimbă cu nimic felul în care mă simt, nu liniștește panica primitivă care mă roade pe interior. Tot ce vreau să fac este să o iau pe Nora și să o duc cât mai departe posibil, într-un loc unde nimeni niciodată să nu poată să o găsească... unde ar fi a mea și doar a mea.

Dar nu mai există un astfel de loc. Dușmanii mei știu de ea și știu cât de importantă este ea pentru mine. Le-am dovedit asta venind după ea la depozit. Dacă încă mai vor explozivul, și sunt sigur că da, vor încerca să o prindă pe ea, din nou și din nou, până ce vor fi total eliminați.

Chiar dacă e mai mult decât necesar, dată fiind această informație nouă, trebuie să iau măsuri suplimentare de precauție pentru siguranța Norei.

Trebuie să mă asigur că sunt în permanent contact cu ea.

— La ce te gândești? întreabă Nora, cu o expresie preocupată pe chip, și îmi dau seama că mă uit fix la ea de câteva minute, fără să spun nimic.

Mă forțez să zâmbesc.

— La nimic deosebit, dulceața mea. Vreau doar să mă asigur că ești în siguranță. Atât.

— De ce nu aș fi în siguranță?

Se uită la mine mirată și îngrijorată.

— Pentru că sunt zvonuri că Majid plănuiește ceva în America Latină, îi explic cât de calm pot.

Nu vreau s-o sperii, dar vreau să înțeleagă de ce trebuie să iau aceste măsuri de precauție.

De ce trebuie să fac ce am de gând să-i fac.

— Crezi că vor veni aici?

Fața ei pălește puțin, dar vocea îi rămâne calmă.

— Crezi că vor încerca să atace moșia?

— E posibil. Nu înseamnă că vor și reuși, dar foarte probabil că vor încerca.

Mă întind peste masă, îi prind cu degetele mâna delicată, dorind să o liniștesc prin contactul direct. Are pielea rece, trădându-i agitația, și îi masez palma ca s-o încălzesc.

— De aceea vreau să mă asigur că te pot găsi întotdeauna, iubito, că pot să știu mereu unde ești.

Ea se încruntă și simt cum mâna ei devine mai rece înainte să și-o retragă din strânsoarea mea.

— Ce vrei să spui?

Vocea ei e fără inflexiuni, dar simt cum pulsul de la baza gâtului începe să i se accelereze. Așa cum am anticipat, nu e prea bucuroasă de ideea asta.

— Vreau să folosim niște dispozitive de urmărire, îi explic, uitându-mă insistent la ea. Vor fi prinse în câteva locuri pe corpul tău, așa că dacă vreodată te vor răpi, eu voi ști unde să te localizez imediat.

— Dispozitive de urmărire? Adică... un fel de cipuri GPS sau așa ceva? Ceva ce folosești ca să urmărești cirezile de vite?

Strâng din buze. O să facă figuri cu treaba asta, îmi dau deja seama.

— Nu, nu așa, spun calm. Aceste sisteme sunt secrete și făcute special pentru oameni. Au cipuri GPS, da, dar au și senzori care îți măsoară ritmul cardiac și temperatura corpului. Așa voi ști mereu dacă ești în viață.

— Și vei ști întotdeauna unde sunt, spune ea încet, ochii ei întunecându-se pe chipul palid.

— Da, voi ști întotdeauna unde te afli.

Gândul mă umple de o imensă uşurare şi satisfacţie. Ar fi trebuit deja să fi făcut asta de acum câteva săptămâni, de îndată ce am recuperat-o din Illinois.

— E pentru siguranţa ta, Nora, adaug, dorind să pun accentul pe acest aspect. Dacă aţi fi avut aceste dispozitive de urmărire când tu şi Beth aţi fost răpite, v-aş fi găsit imediat.

Şi Beth ar fi fost încă în viaţă. Nu spun cu voce tare ultimele cuvinte, dar nici nu trebuie. Când aude cuvintele mele, Nora tresare, ca şi cum i-am dat o lovitură, şi durerea îi copleşeşte chipul.

Reuşeşte să se adune, totuşi, după câteva secunde.

— Deci, hai să vedem dacă am înţeles... Se apleacă în faţă, îşi pune mâinile pe masă şi văd că-şi strânge degetele cu putere; are încheieturile albe de la încordare.

— Vrei să implantezi nişte cipuri *în corpul meu*, care să-ţi spună unde sunt *tot timpul* doar ca să fiu în siguranţă pe o moşie îndepărtată unde securitatea e mai puternică decât la Casa Albă?

Tonul vocii ei e plin de sarcasm şi simt cum încep să mă enervez. Îi tolerez multe lucruri, dar nu îmi voi asuma riscuri când e vorba de siguranţa ei. Ar fi fost mai uşor dacă ar fi ales să coopereze, dar nu voi ceda din cauza rezistenţei ei şi voi face ceea ce trebuie.

— Da, dulceaţa mea, aşa este, spun cu o voce de mătase, ridicându-mă de pe scaun. Este exact ceea ce vreau. Îţi voi pune aceste dispozitive chiar azi. De fapt, chiar acum.

15

NORA

Uimită, mă uit lung la Julian, inima îmi bate puternic. Pe de o parte, nu-mi vine să cred că va face asta împotriva voinței mele, să mă urmărească la fel ca pe un animal prost, lipsindu-mă de orice urmă de libertate și intimitate. Pe de altă parte, îmi vine să urlu că sunt o proastă și ar fi trebuit să știu că lupul nu-și schimbă năravul.

Doar că ultimele săptămâni au fost atât de diferite de ce am trăit noi împreună înainte. Începusem să cred că Julian se deschide față de mine, că mă primește cu adevărat în viața lui. În ciuda atitudinii lui dominatoare în dormitor și a controlului pe care îl exercită în toate aspectele din viața mea, începusem să mă simt mai puțin ca jucăria lui erotică și mai mult ca partenera lui. Mi-a venit să cred că începuserăm să devenim un cuplu normal, că el începuse cu adevărat să țină la mine... să mă respecte.

Ca o proastă, am crezut în iluzia unei vieți fericite alături de cel care m-a răpit, un bărbat care nu are nici conștiință, nici valori morale.

Ce prostie din partea mea! Ce credulă am fost! Îmi vine să îmi trag palme și să plâng în același timp. Am știut mereu ce fel de om e Julian, dar încă mă las sedusă de farmecul lui, de felul în care pare să aibă nevoie de mine, să mă dorească.

Mi-am permis să cred că aş putea fi mai mult decât o proprietate pentru el.

Dându-mi seama că încă stau acolo, derulând filmul deziluziei mele dureroase, împing scaunul în spate şi mă ridic să-l înfrunt cu privirea peste masă pe Julian. Durerea de la lovitura emoţională pe care am primit-o în stomac e încă prezentă, dar nu mai sunt furioasă. Pură şi intensă, durerea se întinde în tot corpul, măturând urmele de şoc şi nedreptate.

Aceste dispozitive de urmărire nu au nimic de-a face cu siguranţa mea. Ştiu cât de extins este sistemul de securitate de pe moşie şi ştiu că riscurile ca cineva să mă poată răpi sunt mai mult decât infime. Nu, noua ameninţare teroristă e doar un pretext, o scuză convenabilă pentru Julian ca să facă ceea ce probabil intenţiona să facă de la bun început. Îi oferă un motiv să intensifice controlul asupra mea, să mă lege de el atât de strâns, încât nici să respir nu voi mai putea fără să ştie el.

Dispozitivele de urmărire mă vor face prizoniera lui pe viaţă... şi oricât l-aş iubi pe Julian, asta nu e soarta pe care sunt dispusă să o accept.

— Nu, îi răspund, şi sunt surprinsă de tonul meu calm şi măsurat. N-o să-mi implantezi cipurile alea.

Julian ridică din sprâncene.

— A, da?

Ochii lui sclipesc de furie şi văd în ei o urmă uşoară de amuzament.

— Şi cum vei împiedica asta, dulceaţa mea?

Ridic bărbia, inima îmi bate tot mai tare. În ciuda tuturor orelor de antrenament de la sală, nu sunt încă pe măsura lui Julian într-o confruntare fizică. Mă poate pune la pământ în 30 de secunde, ca să nu mai spun de toţi oamenii din subordinea lui. Dacă are de gând să

folosească aceste dispozitive de urmărire pe mine, nu voi putea să-l împiedic.

Dar asta nu înseamnă că nu voi încerca.

— Du-te dracului, spun clar, enunțând fiecare cuvânt. Du-te dracului cu cipurile tale!

Și acționând doar din instinctul alimentat de adrenalină, arunc farfuriile de la cină peste masă înspre Julian și țâșnesc spre ușă.

Farfuriile se sparg cu zgomot de podea și îl aud pe Julian înjurând în timp ce sare într-o parte ca să nu fie stropit cu mâncare. E neatent preț de o clipă și ăsta e tot timpul de care am nevoie ca să alerg pe ușă afară, în hol. Nu știu încotro mă duc, nici nu am vreun plan. Tot ce știu e că nu mai pot să stau acolo și să fiu de acord cu această nouă violare a drepturilor mele de om.

Nu mai pot fi din nou victima supusă a lui Julian.

Îl aud cum mă urmărește după ce ies alergând din casă și am, brusc, o amintire a primei mele zile pe insulă. Și atunci am fugit, încercând să scap de bărbatul care urma să devină viața mea. Îmi aduc aminte cât de îngrozită eram, cât de amețită eram de la drogurile pe care mi le administrase. Aceea a fost prima zi când Julian mi-a aplicat metoda lui devastatoare de plăcere-durere, prima zi în care mi-am dat seama că nu mai sunt stăpână pe viața mea.

Nu știu de ce mă surprinde așa de tare treaba asta cu dispozitivele de urmărire. Julian nu și-a exprimat niciodată regretul că m-a luat împotriva voinței mele, nu și-a cerut scuze că m-a răpit sau că m-a forțat să mă căsătoresc cu el. El mă amenință pentru că așa vrea, nu pentru că ar exista consecințe dacă ar face altfel. Nu are cine să-l oprească să nu facă tot ce vrea cu mine, nu există niciun cuvânt de siguranță pe care să-l folosesc ca să-mi impun limitele.

Poate că sunt soția lui, dar sunt captivă din toate punctele de vedere.

Sunt la ușa de la intrare acum, apuc mânerul și trag să deschid. Cu colțul ochiului, o văd pe Ana stând la perete, uitându-se în gol la mine în timp ce zbor pe ușă afară, cu Julian pe urmele mele. Alerg atât de repede încât simt doar o ușoară jenă că ea mă vede în felul ăsta. Cred că menajera noastră suspectează natura BDSM[2] a relației noastre (hainele mele de vară nu acoperă întotdeauna urmele pe care mi le lasă Julian pe piele) și sper că tratează asta ca pe un joc pervers și atât.

Habar nu am încotro mă duc în timp ce țâșnesc pe ușă, dar asta nu are importanță. Tot ce vreau e să scap de Julian pentru câteva momente, să-mi recuperez un pic din spațiul personal. Nu știu ce câștig, dar știu că am nevoie de asta, că am nevoie să simt că am făcut ceva ca să-l sfidez, că nu m-am supus inevitabilului fără să mă lupt.

Am ajuns la jumătatea peluzei verzi când îl simt pe Julian ajungându-mă din urmă. Îi aud respirația accelerată – cred că și el aleargă cât de repede poate – și apoi mâna lui mă prinde de brațul stâng, învârtindu-mă pe loc și lipindu-mă de trupul său dur.

Impactul mă zăpăcește pe moment, îmi taie respirația, dar corpul meu reacționează pe autopilot, antrenamentul de autoapărare preia conducerea. În loc să încerc să fug, mă arunc pe jos ca un bolovan, țintind în testiculele lui, și cu pumnul drept, fix spre bărbie.

---

2 BDSM este un termen care denotă o gamă de practici sexuale, incluzând jocuri de rol, dominanță/subordonare, constrângere, sadomasochism și alte dinamici interpersonale. BDSM este prescurtarea denumirii din limba engleză „Bondage & Discipline, Dominance & Submission, Sadism & Masochism" (n.tr.).

Anticipând mișcarea mea, el se răsucește în ultima clipă, întorcându-se astfel încât pumnul nu-i nimerește fața și genunchiul meu îl pocnește în coapsă. Înainte să apuc să mai încerc altceva, îmi dă drumul și cad în iarbă pe spate; mă țintuiește jos imediat cu toată greutatea lui, folosindu-și picioarele ca să le controleze pe ale mele, și, prinzându-mă de încheieturile mâinilor, îmi întinde brațele deasupra capului.

Acum sunt complet blocată, la fel de neajutorată ca întotdeauna, iar Julian știe asta.

Îi scapă un chicotit ușor în timp ce mă privește furios.

— Ești periculoasă, micuțo? șoptește el, așezându-se mai bine peste mine.

Spre enervarea mea, respirația deja începe să-i revină la normal și ochii lui albaștri strălucesc de încântare și amuzament.

— Dacă nu eram eu cel care te-a învățat mișcarea asta, dulceața mea, ți-ar fi ieșit.

Pieptul îmi saltă agitat, mă uit în sus fix la el, clocotind de revoltă și vrând să-l lovesc cumva. Faptul că lui îi place asta doar îmi intensifică furia, și îl împing în sus cu toată puterea, încercând să-l arunc de pe mine. E inutil, bineînțeles: e de două ori cât mine, fiecare centimetru din corpul lui puternic e plin de mușchi de oțel. Tot ce reușesc este să-l fac să se amuze și mai tare.

Ei bine, asta îl excită. Ca dovadă e umflătura care se întărește pe piciorul meu.

— Dă-mi drumul, șuier printre dinții încleștați, simțind brusc reacția corpului meu la erecția lui, la corpul lui care mă apasă așa.

Faptul că sunt țintuită la pământ e ceva ce zilele astea asociez cu sexul și urăsc că sunt excitată acum – pelvisul meu pulsează de nevoia fierbinte în ciuda furiei

și a resentimentului. E un alt lucru pe care încă nu îl pot controla, corpul meu e condiționat să răspundă dominației lui Julian orice-ar fi.

Buzele lui senzuale se arcuiesc într-un zâmbet pe jumătate satisfăcut. Ticălosul e cu siguranță conștient de excitația mea involuntară.

— Sau ce, dulceața mea? respiră, uitându-se fix la mine în timp ce îmi desface picioarele cu genunchii. Ce vei face?

Mă uit la el sfidător, fac tot ce pot să ignor amenințarea penisului lui tare ca piatra care îmi presează deschizătura. Doar blugii lui și lenjeria mea subțire ne separă acum și știu că Julian poate scăpa de aceste bariere într-o secundă. Singurul obstacol ca el să nu mi-o tragă acum, și cel pe care mă bazez, e faptul că suntem complet expuși vederii tuturor oamenilor lui și oricui se întâmplă să treacă pe lângă casă în acest moment. Exhibiționismul nu îl excită, e prea posesiv pentru asta, și sunt destul de încrezătoare că nu mi-o va trage așa în ochii tuturor.

Îmi poate face alte lucruri, dar sunt în siguranță din punctul de vedere al pedepsei sexuale acum.

Acest fapt și furia mă fac să îi răspund cu insolență:

— De fapt, adevărata întrebare este ce ai tu de gând să faci, Julian? zic cu o voce groasă și plină de amărăciune. O să mă târăști pe jos țipând și urlând ca să-mi pui cipurile alea? Pentru că asta va trebui să faci, știi bine. Nu voi fi de acord cu asta ca o micuță captivă supusă. Nu mai joc rolul ăsta.

Îi dispare zâmbetul, înlocuit de o privire plină de hotărâre nemiloasă.

— Voi face tot ceea ce trebuie ca să te protejez, Nora, spune el aspru și se ridică în picioare, târându-mă și pe mine după el.

Mă lupt, dar e inutil – într-o clipă m-a ridicat în brațe, cu o mână îmi ține încheieturile mâinilor blocate și cu cealaltă mi-a prins ca într-un cleşte genunchii, imobilizându-mi picioarele. Revoltată, îmi arcuiesc spinarea, încercând să scap din strânsoarea lui, dar mă ține mult prea strâns ca să pot reuși să fac așa ceva. Tot ce reușesc să obțin este să obosesc, și după câteva minute, mă opresc, respirând agitată, din cauza frustrării și a epuizării, în timp ce Julian merge înapoi spre casă, cărându-mă ca pe un copil neajutorat.

— Poți să țipi dacă vrei, mă anunță el în timp ce ne apropiem de treptele terasei.

Vocea lui e calmă și detașată și pe față nu i se vede nicio emoție în timp ce se uită în jos spre mine. Nu va schimba nimic, dar poți încerca.

Știu că probabil folosește cu mine psihologia inversă, dar eu nu mai zic nimic în timp ce deschide ușa din față cu spatele și intră în casă. Furia mea de dinainte se topește, un fel de resemnare obosită îi ia locul. Mereu am știut că e inutil să mă lupt cu Julian și ceea ce s-a întâmplat azi doar îmi confirmă acest lucru. Pot să mă opun cât vreau eu, dar nu-mi va folosi la nimic.

În timp ce Julian mă duce în hol, o văd pe Ana stând încă acolo, uitându-se la noi cu fascinație, șocată. Probabil că a stat tot timpul acolo ca să se uite pe geam cum se sfârșește fuga noastră și i-am simțit privirea urmărindu-ne în timp ce Julian a trecut pe lângă ea fără să spună nimic.

Acum, că valul inițial de adrenalină a trecut, devin conștientă de o jenă profundă. Una e să observe Ana câteva vânătăi pe coapsele mele, și cu totul altceva e să ne vadă în halul ăsta. Sunt convinsă că a văzut și lucruri mai rele de atât, la urma urmei lucrează pentru un lord al crimei organizate, totuși nu pot să nu mă simt inconfortabil fiind expusă așa. Nu vreau ca cei de pe moșie să știe

adevărul despre relația mea cu Julian, nu vreau să mă privească cu milă. Am avut suficient parte de asta acasă la Oak Lawn și nu mă grăbesc să repet experiența.

— Ai de gând să îndeși pur și simplu cipurile în mine? îl întreb pe Julian în timp ce mă duce în dormitorul nostru. Fără anestezie, fără nimic?

Tonul vocii mele e profund sarcastic, dar chiar mă întreb sincer asta. Știu că soțului meu îi place să-mi provoace durere, deci nu e complet exclus ca asta să fie ceva cu conotație sexuală pentru el.

Maxilarul lui Julian se încordează când mă pune înapoi pe picioarele mele.

— Nu, spune el scurt, dându-mi drumul și făcând un pas în spate.

Ochii mei se întorc imediat spre ușă, dar Julian se așază între mine și ieșire când se îndreaptă spre o comodă și începe să caute prin sertare.

— Voi avea grijă să nu simți nimic.

În timp ce îl privesc, scoate o seringă mică, ce mi se pare foarte cunoscută.

Mă ia cu frig. Recunosc seringa. E cea pe care o avea în buzunar când a venit după mine, cea pe care ar fi folosit-o pe mine dacă nu veneam cu el de bunăvoie.

— Așa m-ai drogat și atunci când m-ai furat din parc?

Vocea mea e fără inflexiuni, trădând prea puțin faptul că mă prăbușesc în interiorul meu.

— Ce drog e ăsta?

Julian suspină, arată neobișnuit de îngrijorat în timp ce se îndreaptă spre mine.

— Are un nume lung, complicat, pe care nu îl țin minte. Și da, asta am folosit ca să te aduc pe insulă. E

unul dintre cele mai bune droguri din categoria lui, cu foarte puține efecte secundare.

— Puține efecte secundare? Ce drăguț!

Fac un pas în spate și arunc o privire înnebunită prin cameră, căutând ceva cu care să mă pot apăra. Nu văd nimic, totuși. În afară de un borcan cu cremă de mâini și o cutie cu șervețele pe noptieră, camera e impecabil de curată și ordonată. Continui să dau cu spatele până mă lovesc cu picioarele de pat și știu că nu mai am unde să mă duc.

Sunt prinsă în capcană.

— Nora...

Julian e la mai puțin de 30 de centimetri distanță de mine acum, cu seringa în mâna dreaptă.

— Nu îngreuna lucrurile mai mult decât e cazul.

Mai mult decât e cazul? Glumește, nu? Un val nou de furie îmi dă o putere reînnoită. Mă arunc pe pat și mă rostogolesc de-a lungul lui, sperând să ajung pe partea cealaltă ca să pot țâșni spre ușă. Până să ajung la margine, Julian e deasupra mea, cu corpul lui musculos apăsându-mă în saltea. Cu fața îngropată în pătura pufoasă, abia pot respira, dar înainte să apuc să mă panichez, Julian își mută toată greutatea de pe mine, și-mi mut capul într-o parte ca să pot respira. Când trag aer adânc în piept, îl simt cum se mișcă, scoate teaca seringii, îmi dau seama cu un fior de gheață, și știu că mai am doar câteva secunde până mă droghează din nou.

— Nu face asta, Julian.

Cuvintele îmi ies ca o rugăminte frântă, disperată. Știu că e inutil să îl rog, dar nu mai pot face nimic altceva din acest punct încolo. Inima îmi bate puternic în piept, căci mi-am jucat ultima carte.

— Te rog, dacă ţii la mine cât de puţin, dacă mă iubeşti, te rog, nu face asta...

Îl aud cum îşi ţine respiraţia şi, pentru moment, simt o rază de speranţă, o rază care imediat se stinge când el îmi dă uşor deoparte părul încâlcit de pe ceafă, expunându-mi pielea.

— Nu va fi aşa rău, iubito, şopteşte el şi apoi simt o înţepătură ascuţită pe gât într-o parte.

Imediat membrele mele devin grele, vederea mi se întunecă, drogul îşi face efectul.

— Te urăsc, reuşesc să-i şoptesc şi apoi mă cuprinde întunericul.

16

JULIAN

„Te urăsc... Dacă mă iubești, nu face asta...”

Când îi ridic trupul lipsit de vlagă, cuvintele Norei sună ca un ecou în mintea mea, repetându-se iar și iar, ca un disc stricat. Știu că nu ar trebui să mă doară atât de tare, dar mă doare. Cu doar câteva propoziții, a reușit cumva să mă jupoaie sufletește, să spargă zidul care mă încastrase de când a murit Maria, zidul care mi-a permis să țin la distanță totul și pe toată lumea, cu excepția ei.

Nu mă urăște cu adevărat. Știu asta. Mă iubește sau, cel puțin, crede că mă iubește. Atunci când toate astea se vor termina, ne vom întoarce la viața pe care am avut-o în ultimele luni, doar că eu mă voi simți mai bine, mai în siguranță.

Mă voi teme mai puțin că o pot pierde.

„Dacă mă iubești, nu face asta...”

La naiba! Nici nu știu de ce îmi pasă că a spus-o. Cu siguranță nu o iubesc. Nu pot. Iubirea e pentru cei nobili și altruiști, pentru oamenii care încă au ceva care aduce a inimă.

Eu nu sunt așa. Nu am fost așa niciodată. Ce simt pentru Nora nu e ceva delicat, o emoție înfloritoare, cum o descriu toate cărțile și filmele. E ceva mai adânc, mai visceral decât asta. Am nevoie de ea cu o violență

sălbatică, cu o dorință care mă dărâmă și mă înalță în același timp. Am nevoie de ea cum am nevoie de aer și aș face orice e nevoie ca să o țin lângă mine.

Mi-aș da viața pentru ea, dar nu i-aș da drumul niciodată.

Luându-i în brațe corpul mic, suplu, o duc din dormitor în sufragerie. David Goldberg, medicul nostru rezident, e deja acolo, așteptând cu trusa medicală pe canapea. L-am rugat să vină mai devreme azi, ca să poată face procedura cât mai curând după cină, și mă bucur că a venit la timp. I-am dat Norei doar un sfert din cantitatea de drog care era în seringă și vreau să fiu sigur că totul e gata până se trezește.

— E deja sedată? întreabă Goldberg, ridicându-se să ne salute.

Un bărbat scund, cu o chelie care îi tot crește, în jur de 40 de ani, este unul dintre cei mai talentați chirurgi pe care i-am întâlnit. Îi plătesc o avere ca să trateze răni minore, dar consider că merită. În domeniul meu de activitate, nu știi niciodată când îți prinde bine un doctor bun.

— Da.

O pun pe Nora cu grijă pe canapea.

Mâna stângă îi atârnă peste margine, așa că i-o așez într-o poziție mai comodă, având grijă să-i acopăr coapsele cu rochia. Lui Goldberg nu-i pasă oricum – e mai probabil să i se scoale din cauza mea decât din a nevesti-mii –, totuși nu-mi place ideea de-a o expune când nu e necesar, chiar și față de un bărbat care e homosexual declarat.

— Știi, aș fi putut să amorțesc doar zona, spune el scoțând instrumentele de care are nevoie. Toate mișcările lui sunt exersate și eficiente, este un maestru în ceea ce

face. E o procedură simplă. Nu este ceva care să necesite ca pacientul să fie inconștient.

— E mai bine așa.

Nu dau alte explicații, dar cred că Goldberg s-a prins, pentru că nu mai spune nimic altceva. În schimb își pune mănușile, scoate o seringă cu un ac hipodermic și se apropie de Nora.

Mă dau în spate ca să-i ofer spațiu.

— Câte dispozitive de urmărire vrei? Unul sau mai multe? mă întreabă el, uitându-se spre mine.

— Trei.

M-am gândit înainte și ăsta e cel mai bun lucru pentru mine. Dacă e vreodată răpită, dușmanii mei se pot gândi să caute un cip de localizare pe corpul ei, dar puțin probabil să caute trei.

— În regulă, îi pun unul în antebraț, unul în șold și altul pe interiorul coapsei.

— Ar trebui să funcționeze.

Dispozitivele sunt mici, de dimensiunea unui bob de orez, așa că Nora nu le va mai simți după câteva zile. Mă gândesc, de asemenea, să-i cer să poarte o brățară specială ca momeală, care va avea al patrulea dispozitiv de urmărire. În acest fel, dacă cei care o răpesc găsesc dispozitivul de urmărire din brățară, ar putea fi destul de proști încât să scape de el și să nu mai caute altul pe corpul ei.

— Atunci așa voi face, spune Goldberg și, ștergând brațul Norei cu o soluție dezinfectantă, apăsă acul pe pielea ei.

O mică picătură de sânge iese la suprafață când acul pătrunde în piele, depunând dispozitivul de urmărire, apoi dezinfectează zona din nou și îi lipsește un mic bandaj deasupra.

Urmează implantul din șold, apoi cel din coapsa interioară. Durează mai puțin de șase minute de la început până la sfârșit și Nora doarme liniștită pe toată durata procedurii.

— Gata, totul e în regulă, spune Goldberg, scoțându-și mănușile și strângându-și lucrurile. Puteți scoate bandajele într-o oră, când se oprește sângerarea, și să puneți în loc benzi de leucoplast normal. Zonele acelea ar putea să fie sensibile în următoarele zile, dar nu trebuie să vă sperie, mai ales dacă păstrați curate tot timpul punctele de inserție. Dacă e ceva, mă sunați, dar nu cred că vor fi probleme.

— Excelent, mulțumesc.

— Cu plăcere.

Și cu asta, își închide trusa medicală și iese din cameră.

Nora își recapătă cunoștința în jurul orei 3 noaptea.

Am somnul ușor, așa că mă trezesc de îndată ce ea începe să se miște. Știu că o va durea capul și îi va fi greață de la drog, așa că am pregătită o sticlă de apă în caz că îi e sete. Mă aștept ca efectele secundare să fie ușoare, de vreme ce i-am dat o doză mică. Când am luat-o din parc, a trebuit să-i dau mult mai mult ca să fiu sigur că rămâne inconștientă timp de 20 de ore cât a durat drumul până la insulă, deci azi ar trebui să-și revină mult mai repede.

„Te urăsc."

La naiba, nu din nou. Alung amintirea șoaptelor ei scurte, acuzatoare și mă concentrez asupra prezentului. O simt cum se răsucește lângă mine, un sunet mic de disconfort îi scapă de pe buze când salteaua se freacă de punctul sensibil de pe brațul ei. Sunetul ăsta

mă afectează cumva, nu știu de ce îmi intră pe sub piele. Nu vreau ca Nora să sufere, nu de la asta, cel puțin, și mă întind spre ea, trăgând-o mai aproape de mine ca să o pot lua în brațe.

Se încordează la atingerea mea, tensiunea rigidă i se răspândește în tot corpul și știu că e trează acum, că își amintește ce s-a întâmplat.

— Cum te simți? o întreb, păstrându-mi vocea joasă și caldă, în timp ce-i mângâi cu mâna curba moale a coapsei exterioare. Vrei apă sau altceva?

Ea nu spune nimic, dar simt cum își mișcă ușor capul și interpretez asta ca pe un semn afirmativ.

— În regulă.

Întind mâna spre spate și iau sticla de apă, bâjbâind un pic în întuneric. Mă sprijin într-un cot, aprind veioza de lângă pat ca să pot vedea și îi dau Norei sticla cu apă.

Clipește de câteva ori, strângând din ochi din cauza luminii, ia apa din mâna mea, prinzând sticla cu degetele ei mici, și se ridică să bea. Mișcarea face să alunece pătura, dezvelindu-i partea de sus a corpului. Am dezbrăcat-o înainte să o pun în pat, așa că e goală acum, doar părul bogat și des îi acoperă sânii frumoși, cu sfârcuri roz. Dorința se trezește în mine, dar nu o iau în seamă pentru că vreau să mă asigur mai întâi că ea este bine.

O las să bea câteva înghițituri de apă înainte să o întreb din nou.

— Cum te simți?

Ea ridică din umeri, își ferește ochii de ai mei.

— Bine, cred.

Ridică mâna spre braț, atingând banda de leucoplast de acolo, și o văd cum tresare ușor, de parcă i-ar fi frig.

— Trebuie să merg la baie, spune brusc și, fără să aștepte răspunsul meu, se ridică din pat.

Îi zăresc puțin fundul mic și rotund înainte să dispară pe ușa băii și penisul meu tresaltă, ignorând comanda mentală de a sta potolit acum.

Oftez și mă las pe spate pe pernă, așteptând-o. Pe cine păcălesc? Dulceața mea are mereu acest efect. Nu mai pot ignora atracția când o văd goală, cum nu îmi pot opri nici respirația. Aproape involuntar, mâna îmi alunecă sub pătură și îmi prind cu degetele penisul tare, închid ochii și-mi imaginez pereții vaginului ei, catifelați, cum îmi strâng penisul, păsărica ei udă și delicios de strâmtă.

„Te urăsc."

La naiba! Deschid ochii, căldura din mine se răcește. Am încă erecție, dar acum dorința e amestecată cu o apăsare ciudată pe care o simt în piept. Nu știu de unde vine asta. Ar trebui să mă simt mai fericit acum, că are dispozitivele de urmărire, dar nu este așa. În schimb, simt de parcă am pierdut ceva... ceva ce nici nu știam că am.

Enervat, închid din nou ochii, de data aceasta mă concentrez cu intenție pe durerea crescândă din testicule în timp ce îmi frec cu palma strânsă penisul în sus și în jos, lăsând foamea să crească. Și ce dacă mă urăște? Probabil că ar trebui să mă urască, având în vedere tot ce i-am făcut. Nu am lăsat grijile astea să mă împiedice să fac ceea ce am vrut și nu o să încep acum. Nora se va obișnui cu dispozitivele de urmărire, la fel cum s-a obișnuit să fie a mea, și dacă ei reușesc să spargă sistemul de securitate de pe moșie, atunci ea îmi va mulțumi pentru precauție.

Auzind ușa deschizându-se, deschid și eu ochii și o văd cum iese din baie. Nu mă privește încă direct. În schimb, își ține ochii ațintiți în podea în timp ce se urcă la loc în pat și se bagă sub pătură, trăgând-o sus, până la

bărbie. Apoi se uită în gol la tavan, ca și cum eu nici nu exist.

Parcă mi-a tras o palmă peste față cu indiferența ei.

Dorința din mine devine acută, întunecată. Nu o să tolerez un astfel de comportament și ea știe asta. Impulsul de-a o pedepsi este puternic, aproape irezistibil, și doar faptul că știu că e deja rănită mă oprește să nu o leg și să-i aplic niște corecții sadice.

Totuși, nu o voi lăsa să scape așa ușor cu asta. Nici azi, nici altă dată.

Aruncând deoparte pătura de pe mine, mă ridic și îi comand.

— Vino aici.

Ea nu se mișcă la început, apoi își ridică privirea spre mine. Nu are pic de frică în privire, nicio emoție de vreun fel, de fapt. Ochii ei mari negri sunt lipsiți de viață, precum cei ai unei păpuși frumoase.

Apăsarea din piept mi se intensifică.

— Vino aici, repet, iar tonul meu aspru maschează tulburarea care tot crește în mine. Acum.

Se supune, reacțiile ei condiționate începând să acționeze. Dând deoparte pătura, vine spre mine în patru labe, târându-se de-a lungul patului, cu spatele arcuit și fundul ușor ridicat. E fix felul în care vreau să se miște în dormitor și respirația mea se accelerează, penisul mi se umflă aproape dureros de la erecția puternică. Am antrenat-o temeinic: chiar și când nu se simte bine, dulceața mea știe cum să-mi provoace plăcere.

— O fată ascultătoare, șoptesc, întinzându-mă după ea de îndată ce o pot prinde.

Îi prind părul cu mâna stângă, o apuc de talie cu mâna dreaptă și o trag în brațe, peste mine. Apoi îmi aplec

gura asupra gurii ei și o sărut cu o foame care pare să emane chiar din centrul ființei mele.

Are gust de pastă de dinți mentolată și de ea însăși, buzele îi sunt moi și receptive când mă afund în adâncul mătăsos al gurii ei. În timp ce o sărut, închide ochii și își lasă mâinile relaxate în jurul meu. Îi simt sfârcurile cum i se întăresc de pieptul meu și îmi dau seama că îmi răspunde ca de fiecare dată, ceea ce mă face să mă relaxez, alinând disconfortul necunoscut pe care îl simțeam.

Oricare ar fi starea ciudată prin care trece, e încă a mea în toate felurile care contează.

O sărut încă, mă aplec în față până ce suntem amândoi întinși pe pat, cu mine deasupra ei. Am grijă să o mișc cu delicatețe, ca să nu o presez pe zonele cu benzi de leucoplast. Monstrul din mine tânjește după durerea și lacrimile ei, dar dorința pălește în comparație cu nevoia mea copleșitoare de a o alina, de a-i șterge expresia lipsită de viață din priviri.

Îmi țin în frâu dorința și mă setez să am grijă de ea în orice fel știu. O sărut pe tot corpul, îi gust pielea moale, caldă, în timp ce trec de la curba urechii la degetele de la picioare. Îi masez mâinile, brațele, picioarele, tălpile și înapoi, bucurându-mă de gemetele ei de plăcere în timp ce îi îndepărtez toată încordarea din mușchi. Apoi o duc la orgasm cu gura și degetele, amânând propria eliberare până când testiculele îmi devin aproape vinete.

Când în final intru în ea, e ca și cum am ajuns acasă. Vaginul ei fierbinte, alunecos mă primește și mă strânge atât de tare că aproape explodez pe loc. Când încep să mă mișc în interiorul ei, brațele i se strâng în jurul meu, mă îmbrățișează, mă trag aproape de ea – și apoi explodăm împreună la final, corpurile noastre se încordează împreună într-un extaz violent, care ne ia mințile.

17

NORA

Mă trezesc mai târziu ca de obicei, îmi simt capul și gura de parcă au fost îndesate cu vată. Preț de o clipă, mă chinui să-mi amintesc ce s-a întâmplat – am băut cumva prea mult? –, dar apoi amintirile de ieri-seară îmi invadează mintea, făcând să mi se întoarcă stomacul pe dos și umplându-mă de o disperare confuză.

Julian a făcut dragoste cu mine ieri-noapte. A făcut dragoste cu mine după ce m-a violat, m-a drogat și mi-a introdus în corp dispozitive de urmărire împotriva voinței mele și eu l-am lăsat. Nu, nu l-am lăsat pur și simplu, m-am delectat cu atingerea lui, permițând valului de căldură încântătoare a atingerii lui să ardă durerea înghețată din mine, să mă facă să uit, măcar pentru o clipă, de rana de furie pe care mi-a făcut-o în inimă

Nu știu de ce asta, dintre toate lucrurile oribile pe care mi le-a făcut Julian, mă afectează atât de puternic. În schema generală a lucrurilor, faptul că mi-a pus dispozitive de urmărire sub piele – vezi Doamne, ca să fiu eu în siguranță – e nimic în comparație cu faptul că m-a răpit, că l-a bătut pe Jake sau că m-a șantajat ca să ne căsătorim. Aceste dispozitive de urmărire nici nu sunt neapărat necesare. Teoretic, dacă vreodată plec de pe moșie, pot să merg la un doctor și să-mi scot implanturile, deci e posibil să nu rămân blocată cu ele pentru tot restul vieții. Ieri frica

mea a atins cu siguranță un nivel irațional, am reacționat din instinct și nu am cântărit lucrurile până la capăt.

Cu toate acestea, simt de parcă o parte din mine a murit ieri-seară, ca și cum înțepătura acelei seringi a ucis ceva din interiorul meu. Poate fiindcă începusem să simt că eu și Julian ne apropiam tot mai mult, că deveneam tot mai mult ca un cuplu normal. Sau poate pentru că sindromul meu Stockholm – sau ce altă problemă psihologică oi avea – m-a făcut să-mi imaginez curcubeie și unicorni acolo unde nu existau. Oricare ar fi motivul, acțiunile lui Julian au fost ca o trădare agonizantă. Când mi-am recăpătat cunoștința ieri-noapte, m-am simțit atât de distrusă încât voiam să mă târăsc într-o gaură și să dispar.

Dar Julian nu m-a lăsat. A făcut dragoste cu mine. A făcut dragoste cu mine atunci când am crezut că mă va biciui, când mă așteptam să mă pedepsească fiindcă nu am fost sclava lui supusă. Mi-a oferit tandrețe când mă așteptam la cruzime; în loc să mă facă bucăți, m-a reîntregit, chiar dacă a fost doar pentru câteva ore.

Și acum... acum îmi e dor de el. Fără el alături de mine, răceala dinăuntrul meu începe să reapară, durerea se reîntoarce încet-încet, gata să mă sufoce. Faptul că Julian a făcut asta în ciuda obiecțiilor mele, că a făcut asta deși *l-am implorat să nu o facă*, e mai mult decât pot să suport. Asta îmi arată că nu mă iubește, că poate n-o să mă iubească niciodată.

Îmi arată că omul cu care sunt căsătorită e posibil să nu fie niciodată mai mult decât bărbatul care m-a răpit.

La micul dejun Julian nu este aici, un fapt care contribuie la depresia mea ce se adâncește. M-am obișnuit atât de mult să luăm aproape toate mesele împreună, încât

resimt absența lui ca pe o respingere, deși de ce acum încă tânjesc după compania lui e ceva dincolo de puterea mea de înțelegere.

— Señor Esguerra a luat rapid o gustare mai devreme, îmi explică Ana, servindu-mi ouă cu fasole prăjită și avocado. Are sarcini de care trebuie să se ocupe imediat, așa că nu poate să vă țină companie în această dimineață. Își cere scuze pentru asta și mi-a spus că puteți merge la birou oricând sunteți gata.

Vocea ei este neobișnuit de caldă și bună și femeia se uită cu milă la mine. Nu știu dacă știe toate detaliile celor întâmplate ieri-noapte, dar am sentimentul că a auzit ceea ce era esențial.

Jenată, îmi cobor privirea în farfurie.

— În regulă, mulțumesc, Ana, șoptesc eu, uitându-mă fix la mâncare.

Arată delicios ca de fiecare dată, dar nu îmi e foame în dimineața asta. Știu că nu sunt bolnavă, dar așa mă simt, stomacul mi se întoarce pe dos și mă doare în piept. Implanturile noi din șold, coapsă și antebraț pulsează cu o durere supărătoare. Tot ce-mi doresc este să mă târăsc sub pătură și să dorm toată ziua, dar, din păcate, nu am posibilitatea asta. Am de terminat o lucrare pentru cursul de literatură engleză și am rămas în urmă cu două cursuri la analiză matematică. Am anulat plimbarea de dimineață cu Rosa. Nu am niciun chef să-mi văd prietena când mă simt așa.

— Vrei puțină ciocolată caldă sau altceva? Poate ceai sau cafea? mă întreabă Ana, stăruind încă pe lângă masă.

În mod normal, când Julian și cu mine mâncam împreună, ea se făcea dispărută, dar, în dimineața asta, nu știu din ce motiv, pare că nu vrea să mă lase singură.

Ridic privirea din farfurie și mă străduiesc să-i zâmbesc.

— Nu, Ana, sunt bine, mulțumesc.

Ridic furculița, o înfig în niște ouă și o ridic spre gură, hotărâtă să mănânc totuși ceva pentru a potoli îngrijorarea pe care o văd pe chipul cu rotunjimi blânde al menajerei.

În timp ce mestec, o văd pe Ana ezitând preț de o clipă, de parcă ar vrea să mai spună ceva, dar apoi dispare în bucătărie, lăsându-mă să termin micul dejun. În următoarele câteva minute, fac încercări serioase să mănânc, dar totul are gust de nisip și, în cele din urmă, renunț.

Mă ridic și mă îndrept spre terasă, vrând să simt soarele pe piele. Frigul din interiorul meu se întinde parcă tot mai mult cu fiecare minut, depresia adâncindu-se odată cu trecerea dimineții.

Pășesc prin ușa de la intrare, trec de marginea terasei și mă sprijin de balustradă, inspirând adânc aerul fierbinte, umed. În timp ce mă uit la peluza largă și verde și la oamenii lu Julian din depărtare, simt cum mi se încețoșează vederea, lacrimi fierbinți se adună și încep să-mi curgă pe obraji.

Nu știu de ce plâng. Nu a murit nimeni, nimic cu adevărat îngrozitor nu s-a întâmplat. În ultimii doi ani, am trecut prin lucruri mult mai rele și le-am făcut față – m-am adaptat și am supraviețuit. Lucrul ăsta relativ minor mă face să mă simt de parcă mi-au smuls inima.

Convingerea mea că Julian nu este capabil să iubească nu ar trebui să mă distrugă în felul ăsta.

O mână îmi atinge delicat umărul, făcându-mă să tresar și să ies pe moment din suferința mea. Îmi șterg repede obrajii cu dosul palmei și mă întorc descoperind-o cu surprindere pe Ana, care stă acolo cu o expresie de nesiguranță pe chip.

— Señora Esguerra... adică, Nora... se bâlbâie ea, rostindu-mi numele cu un accent mai puternic decât de obicei. Vă rog să mă scuzați că vă întrerup, dar mă întrebam dacă aveți o clipă să vorbim...

Luată prin surprindere de cererea neobișnuită, dau din cap.

— Bineînțeles, despre ce este vorba?

Ana și cu mine nu suntem în mod special apropiate, ea a fost mereu oarecum rezervată în preajma mea, politicoasă, dar nu foarte prietenoasă. Rosa mi-a spus că Ana este astfel pentru că așa le cerea angajaților să se poarte tatăl lui Julian și că Anei îi e greu să depășească această obișnuință.

Ana pare ușurată de răspunsul meu, îmi zâmbește și vine să stea lângă mine, sprijinindu-se cu coatele pe lemnul pictat în alb al balustradei. Îi arunc o privire întrebătoare, gândindu-mă la ce vrea să discutăm, dar ea pare mulțumită doar să stea așa acolo pentru moment, privind spre jungla din depărtare.

Când se întoarce în cele din urmă spre mine și vorbește, cuvintele ei mă prind cu garda jos.

— Nu știu dacă tu știi asta, Nora, dar soțul tău i-a pierdut pe toți cei pe care i-a iubit, spune ea cu delicatețe, fără nicio urmă de reținere. Maria, părinții lui... ca să nu mai spun de mulți alții pe care îi știa de aici, de pe moșie, sau de dincolo, din orașe.

— Da, mi-a spus, zic eu încet, privind-o cu oarecare precauție.

Nu știu de ce a decis ea brusc să vorbească cu mine despre Julian, dar sunt bucuroasă să o ascult. Poate dacă îl înțeleg mai bine pe soțul meu, îmi va fi mai ușor să păstrez distanța emoțională față de el.

Poate dacă el nu mai e așa o enigmă, nu voi mai fi atât de atrasă de el.

— Bun, spune Ana încet. Atunci sper că înțelegi că Julian nu a vrut să îți facă rău aseară... că orice a făcut, a fost pentru că ține la tine.

— Ține la mine?

Râsul în care pufnesc e ascuțit și amar. Nu știu de ce vorbesc despre asta cu Ana, dar acum, că s-au deschis zăgazurile, se pare că nu mai pot să le închid la loc.

— Julian nu ține la nimeni altcineva în afară de el.

— Nu, clatină ea din cap. Greșești, Nora. Ține. Ține foarte mult la tine. Pot să văd asta. Se poartă cu tine diferit față de toți ceilalți. Foarte diferit.

Mă uit lung la ea.

— Ce vrei să spui?

Ea suspină, apoi se întoarce complet ca să mă privească în față.

— Soțul tău a fost mereu un copil întunecat, spune ea, și văd o tristețe adâncă în ochii ei. Un băiat frumos, cu ochii și trăsăturile mamei lui, dar atât de dur în interior... A fost vina tatălui lui, cred. Bătrânul señor nu l-a tratat niciodată ca pe un copil. De când Julian a fost suficient de mare ca să meargă pe picioarele sale, tatăl lui l-a împins mereu, l-a forțat să facă lucruri pe care niciun copil nu ar trebui să le facă...

O ascult fascinată, abia îndrăznesc să respir în timp ce ea continuă.

— Când Julian era mic, îi era frică de păianjeni. Avem aici unii mari, înspăimântători de-a binelea. Unii otrăvitori. Când Juan Esguerra a aflat asta, și-a dus fiul de 5 ani în pădure și l-a obligat să prindă 12 păianjeni mari cu mâinile goale. Apoi l-a forțat pe băiat să-i ucidă lent cu degetele, astfel încât Julian să vadă ce înseamnă să-ți depășești fricile și să-ți faci dușmanii să sufere.

Ana face o pauză, gura i se strânge de furie.

— Julian nu a dormit două nopți după aceea. Când mama lui a aflat asta, a plâns, dar nu putea face nimic. Cuvântul lui señor era lege și toată lumea trebuia să se supună.

Am înghițit fierea care îmi urca în gât și m-am uitat în altă parte. Ceea ce tocmai am aflat mă face să disper și mai mult. Cum să mă aștept ca Julian să iubească pe cineva când a fost crescut așa? Nu e de mirare că soțul meu este un ucigaș cu sânge-rece, cu tendințe sadice; mă mir doar că nu e mai rău de-atât.

Nu există nicio speranță. Absolut nicio speranță.

Simțind nefericirea mea, Ana îmi pune o mână pe braț; atingerea ei e caldă și reconfortantă, la fel ca a mamei mele.

— Mult timp am crezut că Julian va crește și va deveni la fel ca tatăl lui, spune ea când mă întorc să o privesc. Crud și nepăsător, incapabil de orice emoție delicată. Am crezut asta până când l-am văzut într-o zi cu o pisicuță. Avea 12 ani. Pisicuța era o creatură mică, pufoasă și albă, cu ochi mari, abia putea să mănânce singură. Se întâmplase ceva cu mama ei și Julian a găsit pisicuța afară și a adus-o în casă. Când l-am văzut, încerca să o facă să bea lapte și expresia de pe chipul lui – Ana clipește, ochii i se umezesc – era atât de... plină de iubire. Era atât de răbdător cu pisica, atât de delicat. Și atunci am știut că tatăl lui nu reușise să-l distrugă complet pe Julian, că băiatul încă mai putea avea sentimente.

— Ce s-a întâmplat cu pisica aia ? întreb eu, făcându-mi curaj.

Sunt pregătită să aud o altă poveste de groază, dar Ana ridică din umeri ca răspuns.

— A crescut în casă, spune ea, strângându-mă delicat de braț înainte să-și retragă mâna. Julian a păstrat-o ca animal de companie, i-a pus numele Lola. El și tatăl lui

s-au certat din cauza asta – bătrânul señor ura animalele –, dar Julian era deja destul de mare și destul de puternic ca să-i țină piept tatălui lui. Nu a îndrăznit nimeni să se atingă de micuța creatură cât timp a fost sub protecția lui Julian. Când a plecat în America, a luat pisica cu el. Din ce știu eu, a trăit mult și a murit de bătrânețe.

— Oh!

O parte din încordarea mea dispare.

— Asta e bine. Nu e bine că a murit pisica lui Julian, ci că a trăit mulți ani.

— Da, într-adevăr, e bine. Și știi, Nora, felul în care el se uita la pisica aia... Ana se uită la mine cu un zâmbet ciudat.

— Ce e? întreb eu îngrijorată.

— Așa se uită și la tine câteodată. Cu același fel de tandrețe. Nu o arată poate întotdeauna, dar te prețuiește, Nora. În felul lui, te iubește. Cred asta cu adevărat.

Îmi strâng buzele, încerc să-mi opresc lacrimile care amenință să-mi umple ochii.

— De ce îmi spui asta, Ana? întreb eu când sunt sigură că pot vorbi fără să izbucnesc în plâns. De ce ai ieșit după mine aici?

— Pentru că Julian îmi este ca un fiu, spune ea încet. Și pentru că vreau ca el să fie fericit. Vreau ca amândoi să fiți fericiți. Nu știu dacă asta schimbă ceva pentru tine, dar m-am gândit că ar trebui să știi ceva mai multe lucruri despre soțul tău.

Întinzându-se, mă strânge de mână și apoi intră înapoi în casă, lăsându-mă singură, stând în picioare lângă balustradă, mai confuză și mai tristă decât înainte.

Nu merg la biroul lui Julian în acea după-amiază. În schimb, mă închid în bibliotecă și mă apuc de lucrarea scrisă, încercând să nu mă gândesc la soțul meu și la cât de mult vreau să-i fiu alături. Știu că și doar stând lângă el m-aș simți mai bine, că doar prezența lui m-ar ajuta să-mi vindec furia și durerea, dar un oarecare impuls masochist mă ține departe de el. Nu știu ce încerc să-mi dovedesc, dar sunt hotărâtă să păstrez distanța cel puțin câteva ore.

Evident, nu îl pot evita la cină.

— Nu ai venit azi, observă el, privindu-mă în timp ce Ana ne servește niște supă de ciuperci ca felul întâi. De ce?

Ridic din umeri, ignorând privirea rugătoare pe care mi-o aruncă Ana înainte să se întoarcă în bucătărie.

— Nu m-am simțit bine.

Julian se încruntă.

— Ți-a fost rău?

— Nu, doar un pic indispusă. În plus, am avut de terminat o lucrare și să ajung la zi cu câteva cursuri.

— Așa o fi?

Se uită lung la mine, cu sprâncenele împreunate. Aplecându-se în față, mă întreabă încet:

— Ești supărată, dulceața mea?

— Nu, Julian, răspund eu cât de dulce pot, băgând lingura în supă. Să fiu supărată ar însemna să fiu furioasă din cauza unui lucru pe care să-l fi făcut tu. Dar nu sunt furioasă, nu-i așa? Poți să faci ce vrei cu mine, eu trebuie doar să accept, nu-i așa?

Şi luând o înghiţitură din supa delicioasă, îi arunc un zâmbet mieros, bucurându-mă de felul cum închide ochii când aude răspunsul meu. Ştiu că trag tigrul de coadă, dar nu vreau un Julian dulce, delicat în seara asta. E prea înşelător, prea tulburător pentru liniştea minţii mele.

Spre frustrarea mea, nu muşcă momeala. Dacă am reuşit să-i provoc furie, asta e de scurtă durată, iar în secunda următoare se lasă pe spate, tachinându-mă cu un zâmbet sexy în colţul gurii.

— Încerci să mă faci să mă simt vinovat, iubito? Cu siguranţă ştii deja că la mine nu ţin emoţiile astea.

— Bineînţeles că nu ţin.

Am vrut ca vorbele mele să sune amare, dar au ieşit sufocate. Chiar şi acum are puterea de-a mă ameţi complet doar cu un zâmbet.

Zâmbeşte, ştiind foarte bine ce efect are asupra mea, şi bagă lingura în supă.

— Mănâncă, Nora. Îmi poţi arăta în dormitor cât de furioasă eşti, îţi promit.

Şi cu această ameninţare care-mi stârneşte dorinţa, începe să mănânce, lăsându-mă fără altă opţiune decât de a-i urma exemplul.

În timp ce mâncăm, Julian mă întreabă despre cursuri şi cum merge programul online. Pare sincer interesat de ceea ce îi povestesc şi curând mă trezesc spunându-mi de dificultăţile mele de la analiză matematică – oare s-a inventat vreodată vreo materie mai plictisitoare ca asta? – şi discutând argumentele pro şi contra de-a urma un curs de ştiinţe umaniste în semestrul următor. Sunt sigură că i se par amuzante grijile mele – la urma urmei sunt doar nişte cursuri –, dar dacă aşa e, nu o arată. În schimb, mă face să mă simt de parcă stau de vorbă cu un prieten sau poate cu un sfătuitor de încredere.

Acesta e unul dintre lucrurile care îl fac irezistibil pe Julian: abilitatea lui de a asculta, de a face să mă simt importantă pentru el. Nu știu dacă face asta intenționat, dar puține lucruri sunt mai seducătoare decât a avea atenția totală a cuiva – și întotdeauna am avut asta cu Julian. Răpitor diabolic sau nu, mereu m-a făcut să mă simt râvnită, ca și cum sunt centrul lumii lui.

Ca și cum contez cu adevărat.

Cina continuă și povestea Anei mi se învârte în minte, făcându-mă să mă bucur că Juan Esguerra e mort. Cum poate un tată să-i facă așa ceva fiului lui? Ce fel de monstru ar încerca intenționat să-și modeleze copilul într-un ucigaș? Mi-l imaginez pe Julian la 12 ani, ținându-i piept acelei brute în apărarea unui pisoi neajutorat, și simt un val nevinovat de mândrie față de curajul soțului meu. Simt că a păstra acel pisoi împotriva voinței tatălui lui a fost ceva extrem de dificil.

Nu sunt nici pe departe gata să-l iert pe Julian, dar, la felul doi, consider că poate altceva decât tendințele de urmăritor ale lui Julian a stat la baza deciziei lui de a-mi implanta dispozitivele de urmărire. Oare nu cumva, în loc să nu țină deloc la mine, de fapt ține prea mult? Oare dragostea lui să fie atât de întunecată și de posesivă? Atât de nebună? Am aflat, evident, despre moartea Mariei și a părinților lui, dar nu am făcut niciodată legătura între cele două evenimente, nu m-am gândit că Julian i-a pierdut pe toți cei pe care i-a iubit. Dacă Ana are dreptate – dacă sunt într-adevăr atât de specială pentru Julian –, atunci nu e de mirare că a luat asemenea măsuri pentru siguranța mea, mai ales că a mai fost gata să mă piardă o dată.

E nebunesc și înfricoșător, dar nu în mod special de mirare.

— Deci ce a fost așa de urgent azi-dimineață? întreb eu, terminând a doua porție de somon la cuptor pe care Ana l-a pregătit ca fel principal.

Mi-a revenit pofta de mâncare cu o forță răzbunătoare, toate semnele de proastă dispoziție de mai devreme au dispărut. E uimitor ce poate face chiar și un pic de companie din partea lui Julian, apropierea lui e mai bună ca orice drog care îți ridică moralul.

— Când nu ai putut rămâne la micul dejun ca să mâncăm împreună, vreau să spun...

— A, da, am vrut să îți povestesc despre asta, spune Julian, și văd o strălucire de entuziasm întunecat în ochii lui. Contactele lui Peter din Moscova ne-au obținut permisiunea de a intra în țară cu o operațiune de extragere a lui Majid și a celorlalți luptători Al-Quadar din Tadjikistan. De îndată ce suntem pregătiți – sper că într-o săptămână, cam așa – vom începe mișcarea.

— O, uauu, mă uit fix la el, entuziasmată, dar și neliniștită de aceste vești. Când spui „noi", te referi la tine și la oameni tăi, da?

— Păi, da.

Julian pare mirat de întrebarea mea.

— Voi alege un grup de circa 50 de oameni dintre cei mai buni soldați ai noștri și pe ceilalți îi voi lăsa să păzească moșia.

— Ai de gând să participi chiar tu la această operațiune?

Inima mi se oprește în loc o clipă, așteptând neliniștită răspunsul lui.

— Evident.

Pare surprins că aș fi putut gândi și altcumva.

— Întotdeauna merg în astfel de misiuni dacă pot. În plus, am niște afaceri în Ucraina pe care e mai bine să le rezolv personal, așa că mă voi ocupa de asta pe drumul de întoarcere.

— Julian...

Brusc, mi se face rău, mâncarea mi-a picat ca un bolovan în stomac.

— Asta sună extrem de periculos... De ce trebuie să te duci?

— Periculos?

Râde ușor.

— Îți faci griji pentru mine, dulceața mea? Te pot asigura că nu e cazul. Dușmanul va fi depășit numeric și valoric. Nu au nicio șansă, crede-mă.

— Nu ai de unde să știi asta! Dacă pun o bombă sau așa ceva?

Ridic vocea, aducându-mi aminte de groaza exploziei de la depozit. Dacă te păcălesc cumva? Știi doar că vor să te ucidă...

— Ei bine, practic ei vor să mă forțeze să le dau explozivul, mă corectează el, un zâmbet întunecat arcuindu-i-se pe buze, și *după aceea* vor să mă omoare. Dar tu nu ai de ce să-ți faci griji, iubito. Înainte să intrăm vom scana sediile lor ca să vedem dacă sunt bombe și vom purta echipamente de protecție complete care pot rezista la orice, mai puțin la explozia unei rachete.

Dau farfuria deoparte, nu mă simt deloc liniștită.

— Stai să văd dacă am înțeles... Mă forțezi să port dispozitive de urmărire aici, unde nimeni nu se poate atinge nici măcar de un fir de păr din capul meu, și tu planifici să dai o fugă până în Tadjikistan ca să te joci „de-a prinde teroristul"?

Zâmbetul lui Julian a dispărut, expresia chipului lui a devenit dură.

— Nu mă joc, Nora. Al-Quadar reprezintă o amenințare foarte reală – și una pe care trebuie să o elimin cât de rapid pot. Trebuie să-i lovim înainte ca ei să vină după noi și asta e ocazia ideală ca să fac așa ceva.

Mă uit lung la el, lipsa absolută de corectitudine a întregii situații îmi ridică tensiunea.

— Dar de ce trebuie să mergi tu, personal? Ai toți acești soldați și mercenari sub comanda ta. Cu siguranță ei nu au nevoie de tine acolo...

— Nora...

Vocea lui e caldă, dar ochii îi sunt reci și duri, ca niște țurțuri.

— Asta nu se discută. Ziua în care voi începe să mă tem de propria mea umbră va fi ziua în care va trebui să ies definitiv din afacerea asta, pentru că înseamnă că am devenit moale. Moale și leneș, la fel ca omul a cărui fabrică am preluat-o când am început afacerea...

Zâmbește din nou, văzând expresia mea șocată.

— O, da, dulceața mea, cum crezi că am trecut de la droguri la arme? Am preluat operațiunea cuiva care exista deja și am construit mai departe. Predecesorul meu avea și el soldați și mercenari sub comanda lui, dar nu era mai mult decât un birocrat glorificat și toată lumea știa asta. Nu a ținut organizația strâns în frâie și a fost simplu să mituiesc câțiva oameni, să-l detronez și să preiau fabrica de rachete.

Julian face o pauză ca să-mi dea timp să procesez tot ce mi-a spus, apoi adaugă:

— Eu nu voi fi un astfel de om, Nora. Misiunea asta e importantă pentru mine și am intenția să o supraveghez eu însumi. Majid nu va mai supraviețui acum. Voi avea eu grijă de asta.

18

JULIAN

După ce terminăm cina, o conduc pe Nora în dormitorul nostru, cu mâna pe spatele ei mic, în timp ce urcăm scările. E tăcută. De când i-am explicat misiunea care urmează nu a mai spus nimic și știu că e încă supărată pe mine, atât pentru dispozitivele de urmărire, cât și pentru drum.

Mi se pare înduioșătoare grija ei, chiar afectuoasă, dar nu am nicio intenție să las să treacă ocazia de a pune mâna pe Majid. Dulceața mea nu înțelege entuziasmul întunecat pe care îl simt în mijlocul acțiunii, sentimentul șocului de adrenalină, auzul gloanțelor care șuieră. Ea nu înțelege că pentru cineva ca mine sângele dușmanilor și țipetele lor sunt excitante, că tânjesc după ele la fel de mult ca după sex. Această trăsătură a mea l-a făcut pe un psihiatru să creadă că aș putea fi un sociopat de tip borderline... ei bine, asta și lipsa mea de remușcări în general. E o etichetă care nu m-a deranjat niciodată în mod special – cel puțin nu după ce am depășit deziluzia tinereții că aș fi putut duce cândva o viață normală.

Când intrăm în dormitor, foamea pe care mi-am reprimat-o încă de ieri se intensifică, monstrul din mine își cere drepturile. Distanța pe care o simt din partea Norei doar o amplifică. Simt barierele pe care ea încearcă să le ridice între noi, felul în care încearcă să mă scoată

din gândurile ei, și asta mă înnebunește, hrănind dorința sadică ce fierbe în mine.

Voi sfărâma acele bariere în seara asta. Le voi da jos una câte una, până rămâne lipsită de apărare, până când îi stăpânesc complet mintea din nou.

Se scuză și merge să facă rapid un duș și o las, ducându-mă spre pat ca să o aștept să se întoarcă. Deja sunt pe jumătate excitat, penisul se agită în așteptarea a ce urmează să îi fac Norei și pantalonii încep să mă strângă. Când aud apa curgând, mă dezbrac, apoi mă întind spre sertarul noptierei, de unde scot un set de jucării pe care am de gând să le folosesc pe ea în seara asta.

Nora se ține de cuvânt și nu stă mult la duș. După cinci minute iese din baie într-un prosop alb, pufos, înfășurat în jurul corpului ei micuț. Are părul strâns în coc deasupra capului, iar pielea ei aurie e umedă, cu picături de apă încă atârnând pe gât și pe umeri. Cred că și-a scos benzile de leucoplast la duș pentru că văd o mică coajă și niște zgârieturi pe braț acolo unde a fost implantat dispozitivul de urmărire. Când văd asta, mă simt ciudat, e un amestec de emoții – ușurare că acum o am tot timpul sub ochi și ceva ce are gust ciudat de regret.

Privirea ei se întoarce către pat și se oprește locului, ochii i se fac mari observând obiectele pe care le-am înșirat pe pat.

Eu zâmbesc, mă bucură expresia feței ei speriate. Nu am mai folosit jucării de ceva vreme – cel puțin nu atât de multe.

— Dă jos prosopul și vino în pat, îi ordon, ridicându-mă și întinzându-mă după legătura pentru ochi.

Ea se uită în sus la mine, buzele i se desfac și pielea catifelată i se înroșește și știu că o excită asta și pe ea, că

nevoile ei le oglindesc acum pe ale mele. E doar o undă ușoară de ezitare în mișcările ei în timp ce-și scoate prosopul și îl lasă să cadă pe podea, rămânând acolo în picioare complet goală.

Îmi bucur ochii cu imaginea ei, cu corpul ei suplu și cu forme, testiculele mi se întăresc și inima începe să-mi bată mai tare. Rațional știu că trebuie să existe femei mult mai frumoase ca Nora, dar, chiar dacă sunt, eu nu mă pot gândi la niciuna. Din vârful capului până la degetele de la picioare, se potrivește perfect preferințelor mele. Corpul meu o dorește cu o intensitate care pare să devină tot mai puternică pe zi ce trece, cu o disperare care aproape că mă consumă.

Ea se urcă în pat, se așază în genunchi, cu picioarele strânse sub coapse, cu fundul tare și rotund. Mișcările ei sunt fluide și grațioase, ca ale unei pisici.

Mă pun în genunchi în spatele ei, îi dau deoparte părul de pe umeri și o sărut ușor pe gât, bucurându-mă de schimbarea respirației ei ca răspuns. Miroase a piele caldă de femeie și a gel de duș floral, un amestec care îmi face capul să vâjâie și penisul să pulseze de dorință. În unele nopți asta e tot ce vreau de la ea – dulceața răspunsului ei, să o simt în brațele mele. În unele nopți, vreau să o tratez ca pe o ființă fragilă, vulnerabilă, așa cum e.

Totuși, astă-seară, vreau ceva diferit.

Mă dau înapoi și îi prind legătura la ochi, asigurându-mă că nu vede absolut nimic. Vreau să se concentreze doar pe senzațiile pe care le va experimenta, să simtă totul cât de intens poate. Apoi iau o pereche de cătușe din piele și îi prind cu ele încheieturile mâinilor la spate.

— Hm, Julian...

Își umezește buza de jos cu limba.

— Ce ai de gând să-mi faci?

Zâmbesc, nota ușoară de frică din vocea ei mă excită și mai tare.

— Ce crezi că îți voi face, dulceața mea?

— Mă biciuiești? încearcă ea să ghicească, vocea ei e joasă și puțin aspră.

Îi văd sfârcurile cum se întăresc în timp ce vorbim și știu că nu îi displace total ideea.

— Nu, iubito, șoptesc și mă întind după alt obiect pe care l-am pregătit – o pereche de clame pentru sfârcuri, legate printr-un lanț metalic subțire. Nu ești suficient de vindecată pentru asta. Azi am altceva în minte pentru tine.

Și luând clamele, o îmbrățișez din spate și îi ciupesc sfârcul stâng cu degetele. Apoi îi aplic una dintre clame pe sfârcul tare, strângând șurubul până o aud șuierând printre dinți.

— Cum e ? o întreb încet, aplecându-mă să-i sărut urechea în timp ce mă întind spre sfârcul drept.

Își strânge pumnii, apăsându-mă în stomac, aducându-mi aminte de cât de lipsită de ajutor este.

— Vreau să te aud cum îmi descrii senzația...

Trage puternic aer în piept, pieptul îi tresaltă.

— Mă doare, începe ea să spună, apoi țipă ascuțit când îi aplic și a doua clamă pe sfârc și strâng la fel ca prima dată.

— Foarte bine...

Îi mușc ușor lobul urechii. Penisul mi se freacă de spatele ei, contactul acesta îmi trimite vibrații de plăcere în jos, spre testicule.

— Și acum?

— Mă doare și mai tare...

Cuvintele îi ies într-o șoaptă plină de furie. Spatele ie încordat și lipit de mine și știu că spune adevărul, că sfârcurile sensibile sunt probabil în agonie de la mușcătura vicioasă a jucăriei sexuale. Am mai folosit clame de sfârcuri pe ea, pe insulă, dar acelea erau o versiune mai delicată, capabile să aplice doar o presiune ușoară. Acestea sunt mai puternice și zâmbesc sumbru când îmi imaginez ce mult o să o doară când i le voi scoate.

Prinzându-i sânii în palme, îi strâng ușor, frământând carnea moale cu degetele.

— Da, doare, nu-i așa? șoptesc în timp ce ea geme de durere.

Mișcându-mi mâinile, trag de lanțul dintre sfârcurile ei.

— Iubita mea, atât de dulce, atât de abuzată...

Dau drumul sânilor, îmi trec mâna în jos peste abdomenul ei catifelat, plat, până ce ajung la pliurile moi dintre picioare. Așa cum am bănuit, în ciuda durerii – sau mai degrabă din cauza ei –, e toată udă, păsărica ei tânjește deja de dorință. Penisul îmi pulsează ca răspuns. Când o văd legată așa, cu sfârcurile delicate prinse în calme, plină de durere, îmi place într-un fel care ar fi cu siguranță deranjant pentru psihiatrul meu. Fac tot ce pot ca să-mi controlez foamea, îi ating clitorisul mic cu degetul mare, îl apăs ușor și ea geme, lăsându-se pe spate pe pieptul meu, șoldurile i se ridică cu o cerere mută, vrea mai mult.

— Spune-mi ce simți acum.

Intenționat păstrez o presiune ușoară ca fulgul pe clitorisul ei.

— Spune-mi, Nora.

— Nu... nu știu...

— Spune-mi cum îţi simţi sfârcurile. Vreau să te aud spunând-o.

Îmi însoţesc comanda cu o ciupitură fermă de clitoris, făcând-o să ţipe şi să se lipească de mine din cauza durerii bruşte.

— Mă... mă dor, spune cu vocea întretăiată când îşi revine puţin, dar e diferit acum, e mai puţin acută durerea şi mai mult pulsatilă...

— O fată ascultătoare...

Îi ating clitorisul umflat drept recompensă.

Şi ce simţi când te ating aşa?

Îşi umezeşte din nou buza de jos cu limba ei mică şi roz.

— E plăcut, şopteşte ea, e foarte plăcut... Te rog, Julian...

— Ce mă rogi? o îndemn eu, aşteptând să o aud cum cerşeşte.

Are vocea perfectă pentru asta, dulce şi inocent de sexy. Rugăminţile ei mă afectează într-un fel care e fix opusul a ceea ce urmăreşte ea. Mă fac să vreau şi mai mult să o chinui.

— Te rog, atinge-mă...

Îşi ridică din nou şoldurile, încercând să crească presiunea contactului dintre mâna mea şi sexul ei.

— Să te ating unde?

Îmi mişc mâna, lipsind-o complet de atingerea mea.

— Spune-mi exact unde vrei să te ating, dulceaţa mea.

— La... clitoris..., rosteşte cuvintele gemând, cu răsuflarea tăiată.

Îi văd fruntea transpirată și știu că tortura mea are efect asupra ei, că senzațiile sunt atât de intense cât am intenționat.

— În regulă, iubito.

O ating din nou, apăsându-mi degetele între labiile ei și stimulându-i nervii cu atingeri ușoare, constante.

— Așa?

— Da.

Respiră accelerat acum, pieptul i se ridică și coboară în timp ce se apropie de orgasm.

— Da, exact așa...

Vocea i se pierde, corpul i se încordează ca un arc și apoi țipă, împroșcându-mi mâinile când ajunge la climax. O țin în brațe tot timpul, păstrând presiunea pe clitorisul ei constantă până ce încetează contracțiile și apoi mă întind spre alt obiect pe care l-am pregătit.

E un dildo de data asta, unul cam de dimensiunea penisului meu. Făcut special dintr-un amestec de silicon și plastic, e creat să imite carnea umană până la detaliu, cu o textură exterioară asemănătoare pielii. E maximum cât îi voi permite Norei să experimenteze penisul altui bărbat.

Ținând-o lipită de mine cu o mână, aduc dildoul spre sexul ei și îi așez capul lat pe crăpătura ei, care trepidează să se deschidă.

— Spune-mi ce simți acum, îi ordon, și încep să împing obiectul înăuntru.

Ea își ține răsuflarea, respirația i se accelerează din nou și simt cum se zvârcolește în timp ce jucăria groasă îi intră încet în păsărică. Se prinde cu mâinile le de abdomenul meu, mă strânge și îmi dă iar drumul, într-un ritm agitat, unghiile ei îmi zgârie carnea.

— Eu... eu nu...

— Tu nu ce?

Tonul vocii mele devine autoritar când nu își termină propoziția.

— Spune-mi ce simți.

— Simt... că e tare și dură.

Tremurul din vocea ei îmi întărește mai mult penisul, făcându-l să pulseze cu o foame teribilă.

— Și? întreb împingând obiectul mai adânc.

Dildoul pare prea mare pentru corpul ei delicat și văd cum vaginul ei strâmt îl înghite treptat.

E dureros de erotic pentru mine.

— Și..., expiră ea brusc, capul îi alunecă pe umărul meu, simt că mă întinde și că mă umple.

— Da, iubito, așa e.

Acum dildoul e complet intrat în ea, doar capătul a rămas afară. O recompensez pentru sinceritate, frecându-i clitorisul cu degetele, întinzând lichidul care curge prin despicătura ei peste tot pe labii. Când începe să se contracte din nou, șoldurile i se unduiesc în mâinile mele, mă opresc înainte să-și dea drumul și mă desprind de ea, mișcându-mă puțin în spate. Apoi o împing în față, o apăs pe cap, cu fața pe saltea, și îi trag picioarele de sub ea, făcând-o să stea culcată complet pe burtă.

Oricât mi-aș dori să continui să mă joc cu ea, nu mai pot aștepta să nu i-o trag.

Lipsită de atingerea mea și cu sfârcurile prinse în clame frecându-se dureros de cearșafuri, ea geme, încercând să se răsucească pe o parte. Nu o las, o țin jos cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi bag o pernă sub șolduri. Apoi iau lubrifiantul și îl storc direct pe deschizătura mică, cutată dintre fesele ei, chiar deasupra locului unde capătul dildoului iese în afară din păsărica ei întinsă, strălucitoare.

Ea se încordează, acum își dă seama de intențiile mele și îi trag o palmă peste fund, potolind orice fel de protest.

— Stai liniștită acum. Trebuie să-mi spui ce simți, ai înțeles, dulceața mea?

Ea geme în timp ce îi desfac fesele și împing penisul în micuța gaură a anusului, dar o simt cum încearcă să se relaxeze sub mine, exact cum am învățat-o. Cum nu e încă obișnuită cu sexul anal, rezistența ei îmi face plăcere într-un mod pervers. Îmi arată cât de departe am ajuns cu ea cu antrenamentul și cât mai am încă de lucru.

— Ai înțeles? repet pe un ton mai aspru, în timp ce ea rămâne tăcută, respirând greu în saltea, cu mâinile legate strâns la spate.

Vreau cu disperare să intru cu totul în ea, dar mă mulțumesc momentan doar să mă joc, ungând cu lubrifiant gaura anusului. În seara asta vreau să intru în mintea ei la fel de mult cum vreau să intru în corpul ei și nu mă voi mulțumi cu mai puțin.

— Da...

Cuvintele ei sunt înfundate de pătură când o apăs în față cu tot corpul și încep să îi penetrez fundul, ignorând încercările ei de-a se răsuci.

— Simt că... ah, Doamne... nu pot... Julian, te rog, e prea mult...

— Spune-mi, îi ordon, continuând să o penetrez, împingând dincolo de rezistența sfincterului ei. Cu păsărica deja plină de dildo, fundul îi e atât de strâns în jurul penisului meu, încât tremur de la efortul de-a mă controla. Vocea mea e plină de dorință, când ies din ea:

— Vreau să aud totul.

— Mă... mă arde...

Respiră sacadat și văd adunându-se picături de transpirație pe spatele ei, șuvițe din părul său lung lipindu-se de pielea umedă.

— Ah, la naiba... Sunt prea plină... E atât de intens...

— Da, e bine așa... Hai, continuă să vorbești...

Aproape am intrat cu totul în ea și îmi simt penisul frecându-se de dildo, doar un perete subțire despărțindu-mă de jucăria sexuală. Ea tremură sub mine, corpul ei e copleșit de senzații și o mângâi pe spate cu o mișcare liniștitoare în timp ce mai intru în ea încă ultimul centimetru, ajungând până la capăt înăuntrul ei.

Scoate un zgomot incoerent, umerii încep să-i tremure și mușchii i se strâng în jurul penisului meu într-o încercare inutilă de-a mă scoate afară. Mișcarea răsucește dildoul înăuntru și ea țipă. Tremuratul i se amplifică.

— Nu pot... Julian, te rog, nu pot...

Eu gem, plăcerea explozivă îmi trece prin testicule în timp ce fundul ei îmi strânge penisul. Pierd controlul, mă retrag pe jumătate din ea și apoi o penetrez din nou, bucurându-mă de rezistența corpului ei, în gaura agonizant de strâmtă, de încleștată pe penisul meu.

Țipă în pătură când încep să intru în ea pe bune, un amestec de suspine și respirații întretăiate, în timp ce eu intru și ies într-un ritm dur. Mă aplec în față peste ea, sprijinindu-mă într-o mână, iar cu cealaltă căutându-i sexul. Acum fiecare împingere a mea din șolduri îi presează clitorisul de degetele mele și țipă mai tare, de plăcere refuzată, de extaz amestecat cu durere. Simt cum dildoul se mișcă în timp ce i-o trag și orgasmul meu fierbe și crește în intensitate, spinarea mi se încordează și testiculele mă lovesc. Când sunt gata să ejaculez, fundul ei se strânge peste mine și îmi dau seama cu o plăcere întunecată că și ea e gata să-și dea drumul, că spasmele

mușchilor ei în jurul penisului meu se întețesc, și ea țipă sub mine. Și apoi orgasmul explodează, o undă de șoc de plăcere îmi străbate tot corpul în timp ce ejaculez în gaura ei adâncă și fierbinte, lăsându-mă fără respirație și uluit de forța eliberării.

Când nu mai simt că-mi stă inima gata să explodeze, ies cu grijă din fundul ei și-i trag dildoul afară din păsărică. Ea zace acolo fără vlagă și supusă, suspine scurte îi traversează tot corpul până ce îi scot cătușele și îi masez încheieturile mâinilor. Apoi îi dezleg legătura de la ochi și o trag deoparte. Bucata de mătase e udă de lacrimile Norei și când o întorc ușor cu fața în sus văd dâre de lacrimi pe pătură și pe obraji. Ea clipește, strânge din ochi din cauza luminii, iar eu mă întind spre sfârcurile ei, eliberându-l de cleme întâi pe unul, apoi pe celălalt. Nu reacționează pe moment, dar apoi întregul corp tresare când sângele intră din nou în sfârcurile abuzate. Geme și lacrimi noi îi apar în ochi, își acoperă sânii cu mâinile, protejându-i de durere.

— Sssst..., o liniștesc eu, aplecându-mă să o sărut.

Buzele ei sunt sărate de la lacrimi și o mică flacără de excitație se reaprinde în mine. Penisul meu, acum flasc, tresaltă, durerea și lacrimile ei mă excită în ciuda sațietății extreme. Totuși, nu sunt încă pregătit pentru a doua rundă și, în loc să o sărut mai profund, îmi ridic capul fără chef și o privesc.

Ea se uită fix în sus la mine, ochii îi sunt ușor neclari și știu că încă își revine din intensitatea experienței prin care am făcut-o să treacă. În acest moment e complet lipsită de apărare; atât mintea, cât și corpul îi sunt expuse și eu mă folosesc de starea ei de slăbiciune în avantajul meu.

— Spune-mi cum te simți acum, șoptesc, ridicând o mână ca să o mângâi tandru pe obraz. Spune-mi, iubito.

Închide ochii și văd o lacrimă singuratică care îi alunecă pe obraz.

— Mă simt... goală și plină în același timp, distrusă și totuși refăcută, șoptește ea.

Abia îi aud cuvintele.

— Mă simt de parcă m-ai făcut bucăți și apoi ai refăcut acele bucăți în altceva nou, ceva ce nu mai sunt eu... ceva ce îți aparține ție...

— Da, îi absorb cuvintele flămând. Și mai ce?

Deschide ochii, îmi întâlnește privirea și văd un fel de lipsă de speranță ciudată întipărită pe chipul ei.

— Și te iubesc, spune ea încet. Te iubesc, deși te văd exact cum ești, deși știu ce îmi faci. Te iubesc pentru că nu mai sunt în stare să *nu* te iubesc... pentru că acum ești o parte din mine, la bine și la rău.

O privesc insistent, colțurile întunecate ale sufletului meu absorb cuvintele ei cum absoarbe apa o plantă din deșert. Poate că nu-mi oferă gratis iubirea ei, dar este a mea. Întotdeauna va fi a mea.

— Și tu ești parte din *mine*, Nora, recunosc eu și vocea mea e neobișnuit de joasă și de aspră.

Asta e maximum de apropiere pe care îl pot avea cu ea, să-i spun cât de mult înseamnă pentru mine, cât de adânc e dorul meu de ea.

— Sper că știi asta, dulceața mea.

Și înainte ca ea să poată răspunde, o sărut din nou, apoi îmi strecor mâna sub corpul ei, o ridic și o duc în baie să o spăl.

19

NORA

Săptămâna de dinaintea plecării lui Julian e dulce-amară. Nu l-am iertat încă de tot pentru implantul dispozitivelor de urmărire, nici pentru brățara cu un alt dispozitiv încastrat pe care m-a obligat să încep să o port după aceea, câteva zile mai târziu. Cu toate acestea, de la cuvintele lui Julian din seara aceea, mă simt infinit mai bine.

Știu că ceea ce a spus nu e tocmai o declarație de iubire nemuritoare, dar de la un bărbat ca Julian poate foarte bine să fie. Ana are dreptate: Julian i-a pierdut pe toți cei care au fost importanți pentru el. Pe toți, cu excepția mea, adică. Faptul că se agăță de mine cu o posesivitate atât de brutală poate fi copleșitor uneori, dar este, de asemenea, și un indicator al sentimentelor lui.

Iubirea lui pentru mine nu e deloc cum trebuie și e perversă în multe feluri, dar nu este mai puțin adevărată din cauza asta.

Evident, faptul că știu asta mă face să mă tem și mai tare pentru siguranța lui Julian în legătură cu drumul pe care urmează să-l facă. Pe măsură ce se apropie data la care trebuie să plece, bucuria câștigată cu declarația lui începe să pălească și neliniștea îi ia locul.

Nu vreau ca Julian să plece. De câte ori mă gândesc că pleacă în misiunea asta, mă cuprinde un sentiment intens de groază care mă sufocă. Știu că e o teamă irațională, dar asta nu face să fie mai ușor. Pe lângă pericolul real pe care Julian îl va înfrunta acolo, îmi e pur și simplu frică să stau singură. Am petrecut atât de puțin timp separați în ultimele luni, că gândul de a trăi fără el chiar și pentru câteva zile mă face să mă simt profund neliniștită și stresată.

Nu mă ajută nici că am o grămadă de examene și lucrări de făcut, sau că părinții mei m-au presat continuu să merg să-i vizitez, ceva ce Julian nu va permite până ce amenințarea Al-Quadar nu va dispărea complet.

— Nu poți pleca de pe moșie, dar ei pot veni aici să te vadă dacă vrei, îmi spune în timpul unui exercițiu de tir dintr-o după-amiază. Deși nu te-aș sfătui, totuși. În clipa asta, părinții tăi nu prea sunt în colimator, dar cu cât pare că am un contact mai strâns cu familia ta, cu atât mai mult va fi în pericol. De tine depinde, totuși. E suficient să-mi spui și eu voi trimite un avion după ei.

— Nu, e în regulă, spun în grabă. Nu vreau să atrag atenția asupra lor dacă nu e cazul.

Și ridicând arma, încep să trag în cutiile de bere aliniate la capătul celălalt al terenului, lăsând reculul armei să-mi elimine frustrarea.

Mi-am dat seama că părinții mei sunt în pericol la câteva zile după ce am venit la moșie. Spre ușurarea mea, Julian mi-a spus că s-a ocupat deja de siguranța lor. A angajat o serie de oameni extrem de bine antrenați care să-mi protejeze familia în timp ce ei își văd de viața lor. Alternativa, mi-a explicat el, ar fi fost să-i aducă împreună cu noi la moșie, o soluție pe care părinții mei au respins-o imediat ce le-am spus asta.

— Ce? Nu ne mutăm în Columbia ca să trăim cu un traficant ilegal de arme! a exclamat tata când i-am spus de pericolul potențial. Cine se crede nenorocitul ăla? Tocmai am un serviciu nou, ca să nu mai spun că nu ne putem lăsa toți prietenii și toate rudele!

Și asta a fost tot. Nu pot să spun că-i învinuiesc pe părinții mei pentru că nu vor să se mute jumătate de lume ca să fie cu mine pe proprietatea celui care m-a răpit. Ei sunt amândoi încă tineri, amândoi au puțin peste 40 de ani, și mereu au dus o viață activă, plină. Tata joacă lacrosse aproape la fiecare sfârșit de săptămână și mama are un grup de prietene cu care se întâlnește regulat, ca să bea vin și să bârfească. În plus, părinții mei sunt încă foarte îndrăgostiți unul de celălalt, tata mereu îi face surprize mamei, îi cumpără mici cadouri sau flori, bomboane sau o scoate în oraș la cină. Când am crescut, nu am avut nicio îndoială că mă iubesc amândoi, dar am știut, de asemenea, că nu sunt centrul absolut al vieții lor.

Nu, dacă ceea ce spune Julian e adevărat (și înclin să am încredere în el), e mai bine dacă părinții mei nu par să aibă o legătură prea apropiată cu organizația Esguerra.

Abilitatea lor de a trăi o viață normală depinde de asta.

În noaptea de dinaintea plecării lui Julian, o rog pe Ana să ne pregătească o cină specială. De curând am descoperit că Julian are o slăbiciune pentru tiramisu, așa că acesta e desertul nostru în seara asta. Ca fel principal, Ana pregătește lasagna la fel cum o făcea mama lui Julian. Menajera mi-a spus că era felul lui preferat de mâncare când era mic.

Nu ştiu de ce fac asta. Nu e ca şi cum o masă bună îl va convinge brusc pe Julian să renunţe la plăcerea crudă de-a pune mâna pe Majid. Îl cunosc pe soţul meu destul de bine ca să înţeleg că nimic nu îl poate face să renunţe la asta. Julian e obişnuit cu pericolul. Cred chiar că tânjeşte după asta. Nu sunt chiar atât de proastă încât să cred că îl pot îmblânzi cu o cină.

Totuşi, vreau ca această seară să fie specială. Am nevoie să fie specială. Nu vreau să mă gândesc la terorişti şi la tortură, răpiri şi jocuri psihologice. Măcar pentru o seară, vreau să mă prefac că suntem un cuplu obişnuit, că sunt pur şi simplu o soţie care vrea să facă ceva drăguţ pentru soţul ei.

Înainte de cină, fac duş şi-mi usuc părul lung, castaniu până devine mătăsos şi strălucitor. Chiar mă machiez puţin şi-mi dau cu luciu de buze. De obicei, nu depun atâta efort pentru înfăţişarea mea, de vreme ce Julian oricum e nesătul de mine, dar în seara asta vreau să fiu foarte frumoasă pentru el. Rochia pe care am ales-o pentru seara asta e fără bretele, de culoarea fildeşului, cu o cureluşă subţire, neagră în talie, şi pantofii sunt negri şi sexy, cu toc înalt şi decupaţi la vârf. Pe dedesubt, port un sutien cu push-up, negru, fără bretele, şi chiloţi tanga asortaţi, setul de lenjerie cel mai pervers pe care îl am în dulap.

Îl voi seduce pe Julian în seara asta, doar pentru simplul fapt că aşa vreau eu.

El întârzie din cauza unor chestiuni organizatorice de ultim moment, aşa că ajung să-l aştept la lumina lumânărilor timp de câteva minute, confruntându-mă cu neliniştea şi entuziasmul care se luptă în pieptul meu. Nelinişte pentru că mi se face rău când mă gândesc la ziua de mâine şi entuziasm pentru că abia aştept să petrec nişte timp cu Julian.

Când în cele din urmă intră în cameră, mă ridic să-l întâmpin și el mă privește cu o intensitate care îmi taie răsuflarea. Se oprește la câțiva pași departe de mine și își plimbă ochii de-a lungul trupului meu. Când îi ridică din nou spre fața mea, focul care arde în acele adâncimi albastre îmi trimite fiori electrici fix în centrul ființei mele. Un zâmbet fin, senzual îi arcuiește buzele, în timp ce-mi spune încet:

— Arăți senzațional, dulceața mea... Absolut senzațional.

Un val de plăcere îmi mângâie pielea când aud acest compliment.

— Mulțumesc, șoptesc cu ochii țintuiți pe chipul lui.

Și el s-a îmbrăcat special pentru cină, poartă un tricou polo albastru și o pereche de pantaloni kaki-gri, care îi vin perfect pe corpul înalt, cu umeri lați. Cu părul lui negru, strălucitor, acum lung ca la început, Julian poate trece ușor drept un fotomodel sau un star de cinema aflat în vacanță într-o stațiune de golf. Mi se taie respirația când îi spun:

— Și tu arăți chiar uluitor.

Zâmbește mai larg și vine spre masă, oprindu-se în fața mea.

— Îți mulțumesc, iubito, șoptește el. Prinzându-mă cu degetele lui puternice de umerii goi, îmi lasă capul pe spate și mă sărută lung, incredibil de tandru. Mă topesc pe loc, gâtul mi se arcuiește pe spate sub apăsarea lacomă a buzelor lui și abia când intră Ana și intenționat își drege vocea în spatele nostru, îmi vin destul în fire ca să îmi dau seama că nu suntem în dormitor la noi. Jenată, îl împing deoparte și Julian îmi dă drumul, apoi face un pas în spate, zâmbind.

— Cina mai întâi, presupun, spune el prefăcut și ocolind masa, se așază vizavi de mine.

Ana, cu obrajii ușor îmbujorați, ne servește lasagna, ne toarnă câte un pahar de vin și dispare mai înainte ca eu să apuc să-i spun măcar un scurt mulțumesc.

— Lasagna..., Julian adulmecă încântat mâncarea. Nici nu mai țin minte când am mâncat ultima dată.

— Ana mi-a spus că mama ta îți gătea lasagna când erai mic, zic eu cu blândețe, uitându-mă la el cum ia prima înghițitură. Sper că încă îți place.

Ridică ochii din farfurie, uitându-se fix la mine în timp ce mestecă mâncarea.

— Tu ai aranjat asta? întreabă el după ce înghite și vocea lui are o inflexiune ciudată. Face un gest cu mâna spre vin și lumânările aprinse de pe marginea mesei. Nu Ana a pregătit totul?

— Ei bine, ea a făcut toată munca, recunosc eu. Eu doar i-am cerut câteva lucruri. Sper că nu te superi.

— Să mă supăr? Evident că nu.

Vocea lui sună în continuare un pic ciudat, dar nu îmi pune și alte întrebări. În schimb începe să mănânce pe bune și conversația se mută la tema examenelor mele viitoare.

Când am terminat lasagna, Ana ne aduce desertul. Arată delicios și nemaipomenit, așa cum am văzut într-un restaurant italienesc, și îi urmăresc reacția lui Julian când Ana așază desertul pe masă în fața lui.

Dacă e surprins, cu siguranță nu o arată. În schimb îi zâmbește Anei cu căldură și îi mulțumește pentru eforturile pe care le-a făcut. Abia când iese ea din cameră, se întoarce și se uită la mine.

— Tiramisu? spune el încet, iar ochii îi reflectă lumina jucăușă a lumânărilor. De ce, Nora?

Dau din umeri.

— De ce nu?

Mă studiază câteva clipe, privirea lui e neobișnuit de îngândurată și stăruie pe chipul meu, iar eu aștept să vorbească mai departe. Dar nu. El ia furculița.

— Într-adevăr, de ce nu, șoptește și își îndreaptă atenția către desertul care te face să-ți lase gura apă.

Când urcăm, Julian mă conduce spre pat. Totuși, în loc să mă dezbrace imediat ce ajungem, îmi prinde fața în palmele lui.

— Îți mulțumesc pentru o seară minunată, iubito, șoptește el, cu ochii plini de o emoție nedefinită.

Îi zâmbesc și îi cuprind talia cu mâinile.

— Cu plăcere...

Inima mea e cât pe-aci să dea pe dinafară de fericire.

— E plăcerea mea.

Mă privește de parcă ar vrea să mai spună ceva, dar apoi se apleacă spre mine și începe să mă sărute cu putere, cu o pasiune aproape disperată. Închid ochii de plăcerea care mă învăluie complet. Buzele îi sunt incredibil de moi, limba lui mă atinge cu pricepere și gustul bogat și întunecat mă face să-mi vâjâie capul. În timp ce ne sărutăm, mâinile lui îmi alunecă pe spate, trăgându-mă mai aproape de el. Îi simt în abdomen duritatea penisului în erecție care-mi trimite un val de căldură direct în centrul sexului și îl strâng de șolduri, genunchii mi se înmoaie în timp ce buzele lui se plimbă spre lobul urechii și apoi în jos pe gât.

— Ești teribil de atrăgătoare, șoptește el grav.

Respirația lui aproape că-mi arde pielea sensibilă și eu gem de plăcere, capul îmi cade pe spate când Julian mă face să mă îndoi peste mâna lui ca să mă muște de zona sensibilă de deasupra claviculei. Sfârcurile mi se întăresc și sexul începe să mă doară de la tensiunea pulsatilă în timp ce Julian îmi linge pielea, apoi suflă ușor, răcorind locul umed și trimițându-mi fiori erotici în tot corpul.

Înainte să-mi revin, mă apucă și mă răsucește, întorcându-mă cu spatele la el. Apoi îmi desface fermoarul de la spate. Rochița cade pe podea și mă lasă doar cu pantofii negri cu toc, în sutien și chiloți

Julian scoate o exclamație de uimire, eu mă întorc spre el și îi zâmbesc tachinându-l.

— Îți place? șoptesc eu, făcând câțiva pași mai departe, ca să mă poată vedea mai bine. Expresia de pe chipul lui îmi face pulsul să crească de încântare. Se uită la mine ca un flămând la o bucată de tort, cu o dorință agonizantă, pură. Ochii lui spun că vrea să mă devoreze și să mă salveze în același timp... că sunt cea mai grozavă femeie pe care a văzut-o în viața lui.

În loc să-mi răspundă, vine spre mine și întinde mâna să-mi desfacă sutienul. De îndată ce sânii mei sunt liberi, îi acoperă cu palmele lui calde, frecându-mi sfârcurile cu degetele mari.

— Ești al naibii de rafinată! își șoptește în barbă, uitându-se în jos la mine, și eu trag scurt aer în piept, căci cuvintele și atingerea mâinilor lui mă fac să tremur toată.

— Doar la tine mă gândesc, Nora..., doar la tine sunt atent...

Mărturisirea lui mă face să mi se înmoaie picioarele de plăcere. Faptul că știu că am acest efect asupra lui – că acest bărbat puternic, periculos, este la fel de

mistuit de mine cum sunt și eu de el – face să-mi bată inima cu putere, sălbatic, într-un ritm haotic. Indiferent de cum a început totul, Julian este acum al meu și eu îl doresc la fel de mult cum mă dorește și el.

Prind curaj și îl iau cu brațele de gât, trăgându-l în jos spre mine. Când buzele noastre se întâlnesc, mă dăruiesc cu totul acelui sărut, lăsându-l pe Julian să simtă câtă nevoie am de el, cât de mult îl iubesc. Mâinile îmi alunecă prin părul său des, mătăsos, în timp ce brațele lui mă strâng mai tare, lipindu-mă mai mult de el, și sfârcurile mele întărite se freacă de bumbacul cămășii lui, aducându-mi aminte de contrastul ispititor dintre mine aproape goală și el complet îmbrăcat. Penisul lui tare, în erecție, mă apasă în abdomen și fierbințeala din mine crește când gurile noastre se amestecă într-o simfonie de dorință, împreunate de focul pasiunii explozive.

Nu mai știu cum am ajuns în pat, dar mă trezesc acolo, mâinile mele sfâșie haotic hainele lui Julian, în timp ce el toarnă săruturi fierbinți pe pieptul și abdomenul meu. Îmi apucă cu o mână chiloții tanga, smulgându-i cu un singur gest, și apoi degetele lui se împing în deschizătura mea, două degete mari mă penetrează cu duritate și eu trag aer în piept și mă arcuiesc lipită de el.

— Ce al naibii de udă ești! mormăie el, împingând mai adânc degetele în mine înainte să le scoată și să mi le pună pe față. Gustă să vezi cât de mult mă dorești.

Sunt insuportabil de excitată, îi prind cu gura degetele și i le sug. Sunt pline de lichidul meu, dar gustul nu îmi provoacă silă. Din contră, mă excită, mă face să ard mai tare. Julian geme în timp ce eu îi sug degetele, răsucindu-le în jurul limbii mele de parcă ar fi penisul lui, și apoi își retrage mâna. Ridicându-se, își scoate tricoul, trăgându-l peste cap cu o singură mișcare, etalându-și mușchii. Urmează pantalonii și-i văd pentru o clipă penisul în erecție înainte să se urce pe mine, cu

mâinile puternice apucându-mi încheieturile mâinilor și țintuindu-le de pat la nivelul umerilor. Apoi mă privește fix și îmi desface coapsele cu genunchii, apăsând vârful penisului în crăpătura mea.

Inima îmi freamătă de nerăbdare, îl privesc insistent. Chipul îi e bântuit de dorință, maxilarul i se încleștează în timp ce mă penetrează ușor. Mă așteptam să mă ia dur, dar în seara asta e atent, își împinge penisul în mine cu o hotărâre care e și excitantă, dar și frustrantă în același timp. Nu simt deloc durere când corpul mi se întinde ca să-l primească, doar o împlinire plină de plăcere, dar o parte bolnavă din mine vrea acum duritate, violență.

— Julian..., zic eu, umezindu-mi buzele cu limba. Vreau să mi-o tragi. Să mi-o tragi dur.

Ca să accentuez cererea mea, îmi încolăcesc picioarele în jurul coapselor lui, trăgându-l în mine până la capăt. Gemem amândoi de intensitatea senzației și văd cum i se dilată pupilele până rămâne doar o linie subțire, albastră, în jurul cercului întunecat.

— Vrei să ți-o trag?

Vocea lui e guturală, atât de înfometată încât abia pot distinge ce spune. Mă strânge mai tare de încheieturile mâinilor, aproape oprindu-mi circulația sângelui. Să ți-o trag cu adevărat?

Dau din cap că da, pulsul meu a sărit de stratosferă deja. Mă simt ciudat să recunosc asta despre mine însămi, să accept faptul că am nevoie de ceva de care altădată mă temeam.

Să știu că îi *cer* celui care m-a răpit să mă abuzeze.

Julian trage scurt aer în piept și simt cum își pierde controlul. Coboară cu gura pe mine, buzele și limba lui sunt acum sălbatice, vicioase. Acest sărut mă devorează, îmi fură respirația și sufletul. În același timp, penisul

lui se retrage din mine aproape până la capăt și apoi mă izbește cu putere, brutal, mă despică în două și-mi pune nervii pe foc.

Urlu, îmi încolăcesc picioarele pe fundul lui tare, musculos și el începe să mi-o tragă fără rețineri. E o posedare la fel de violentă ca violul, dar mă desfăt în ea, corpul meu iubește acest atac feroce. E ceea ce vreau acum, ceea ce am nevoie. Poate că mâine voi avea vânătăi, dar acum tot ce simt este tensiunea uriașă care se adună în mine, presiunea care freamătă adânc în sexul meu. Cu fiecare penetrare nemiloasă, mă încordez tot mai tare până ce simt că mă voi face bucăți... și apoi, chiar da, o explozie de plăcere trece ca o rachetă prin corpul meu în timp ce eu mă împrăștii în bucățele în brațele lui Julian, complet cufundată în întunericul extazului.

Apoi își dă și el drumul, își lasă capul pe spate de la extazul dureros, fiecare mușchi de pe gât e încordat la extrem și Julian își împinge adânc penisul în mine cu un strigăt puternic. Presiunea pelvisului lui pe clitorisul meu îmi prelungește contracțiile, storcând fiecare picătură de senzație din corpul meu, extrăgând orice urmă de putere din mușchii mei.

Apoi se rostogolește de pe mine și mă trage lipindu-mă de el, luându-mă în brațe pe la spate. Și în timp ce respirațiile noastre se liniștesc, alunecăm într-un somn adânc, fără vise.

20

JULIAN

Dimineața următoare mă trezesc ca de obicei înaintea Norei. Doarme în poziția ei preferată: întinsă pe pieptul meu, cu un picior peste mine. Mă extrag fără zgomot de sub ea, mă duc la duș, încercând să nu mă gândesc prea mult la tentația corpului ei mic și sexy care stă întins acolo, moale și cald de la somn. Din nefericire, nu am timp să mă bucur de ea în dimineața asta, avionul mă așteaptă deja pe pista de decolare.

A reușit să mă surprindă aseară. Toată săptămâna am simțit o distanță ușoară, aproape imperceptibilă, din partea ei. Am spart digurile în seara aceea, dar ea le-a reconstruit oarecum. Nu a făcut-o pe supărata, nici nu m-a tratat cu tăcere, dar îmi puteam da seama că nu mă iertase de tot.

Până aseară.

Nu am crezut că am nevoie de iertarea ei, dar azi sentimentul de ușurare, aproape euforic, din pieptul meu îmi spune exact contrariul.

Fac duș în mai puțin de cinci minute. Îndată ce sunt îmbrăcat și gata de plecare, mă duc la pat să o sărut înainte de-a ieși. Mă aplec peste ea, îmi plimb buzele pe obrazul ei și în acel moment deschide ochii.

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet somnoros.

— Bună...

— Bună și ție, spun cu vocea răgușită, îndepărtându-i cu mâna o șuviță de păr rebelă de pe față. La naiba, îmi trezește tot felul de stări! Stări pe care o fetiță nu ar trebui să le poată trezi. Sunt aproape gata să mă răzbun pe cel care a ucis-o pe Beth și a furat-o pe Nora de la mine și nu pot să mă gândesc decât să mă urc înapoi în pat lângă ea.

Ea clipește de câteva ori și văd cum îi dispare zâmbetul când își amintește că azi nu e o dimineață ca oricare alta. Toate urmele de somnolență dispar de pe chipul ei și Nora se ridică uitându-se la mine, în timp ce pătura alunecă în jos, dezvelindu-i pieptul gol.

— Pleci deja?

— Da, iubito.

Încerc să-mi țin ochii departe de sânii ei rotunzi, obraznici, mă așez pe pat lângă ea și îi prind mâna între palmele mele, mângâind-o ușor.

— Avionul e deja cu plinul făcut și mă așteaptă.

Ea înghite în sec.

— Când te întorci?

— Dacă totul merge bine, într-o săptămână. Trebuie să mă întâlnesc cu câteva oficialități din Rusia mai întâi, așa că nu mă duc direct în Tadjikistan.

— Rusia? De ce?

Se încruntă ușor.

— Am crezut că ai ceva de rezolvat în Ucraina când te întorci.

— Așa trebuia, dar lucrurile s-au schimbat. Ieri după-amiază am primit un telefon de la unul dintre contactele lui Peter la Moscova. Vor să mă întâlnesc întâi cu ei sau, altfel, nu ne lasă să ajungem la Tadjikistan.

— Ah!

Nora pare și mai îngrijorată acum, încruntarea ei se accentuează.

— Știi de ce?

Am unele bănuieli, dar nu vreau să-i dezvălui niciuna acum, e deja mult prea îngrijorată. Rușii au fost mereu imprevizibili și nici situația din regiune, în continuă schimbare, nu ne prea ajută.

— Am mai avut de-a face cu ei în trecut, spun fără nicio nuanță în tonul vocii și mă ridic înainte să apuce să-mi mai pună întrebări. Trebuie să plec acum, iubito, dar ne vedem peste câteva zile. Succes la examene, OK?

Ea dă din cap, ochii ei strălucitori mă privesc cu suspiciune și, incapabil să-i rezist, mă aplec și o mai sărut o dată înainte să ies pe ușă.

Moscova în martie este îngrozitor de friguroasă. Frigul îmi pătrunde prin straturile groase de haine până în oase și mă simt de parcă nu mă voi încălzi niciodată. Nu mi-a plăcut niciodată în mod special Rusia și vizita asta doar îmi întărește părerea negativă despre acest loc.

Îngheț. Mizerie. Corupție.

Pot să le fac față ultimelor două, dar toate trei împreună e prea mult. Nu e de mirare că Peter s-a bucurat să rămână la moșie ca să aibă grijă de proprietate. Ticălosul știa exact în ce mă bag. Am văzut zâmbetul insolent de pe fața lui în timp ce decola avionul. După căldura tropicală din junglă, temperaturile care te îngheață până în măduva oaselor din Moscova în ultima zbatere a iernii sunt extrem de dureroase, la fel ca și negocierile mele cu guvernul rus.

Ne trebuie aproape o oră, zece feluri diferite de aperitive și o jumătate de sticlă de vodcă înainte ca

Buscekov să ajungă la scopul întâlnirii. Singurul motiv pentru care tolerez asta este fiindcă atât durează să mi se dezghețe picioarele de la temperaturile negative de afară. Traficul în drum spre restaurant a fost atât de îngrozitor încât Lucas și cu mine am sfârșit prin a coborî din mașină și a merge pe jos opt străzi, degerându-ne fundurile în timpul ăsta.

Acum, totuși, îmi pot mișca degetele de la picioare – și Buscekov pare gata să discute afaceri. E unul dintre neoficialii oficiali de aici: o persoană care deține o influență considerabilă la Kremlin, dar al cărei nume nu apare niciodată la știri.

— Am o problemă delicată pe care vreau să o discut cu tine, spune Buscekov după ce chelnerul strânge câteva dintre farfuriile goale.

Sau, mai degrabă, interpretul nostru spune asta după ce Buscekov spune ceva în rusă. Cum nici eu, nici Lucas nu înțelegem mai mult de câteva cuvinte, Buscekov a angajat o tânără care să ne traducă. Frumoasă, blondă, cu ochi albaștri, Iulia Țakova pare doar cu câțiva ani mai mare decât Nora mea, dar oficialul rus m-a asigurat că fata știe să fie discretă.

— Continuă, spun eu ca răspuns la afirmația lui Buscekov.

Lucas stă lângă mine și mănâncă în tăcere a doua porție de clătite cu caviar. E singurul pe care l-am luat cu mine la această întâlnire. Restul oamenilor mei sunt plasați undeva în apropiere, în caz de dificultăți. Mă îndoiesc că rușii vor încerca ceva în acest moment, dar nu poți fi niciodată prea precaut. Buscekov îmi zâmbește cu buzele lui subțiri și răspunde în rusă.

— Sunt sigur că știți dificultățile noastre din regiune, traduce Iulia. Am dori să ne ajutați să rezolvăm această problemă.

— Să vă asist cum?

Am o idee destul de clară despre ce vor rușii, dar vreau să aud asta direct de la el.

— Sunt anumite zone din Ucraina care au nevoie de ajutorul nostru, spune Iulia în engleză după ce răspunde Buscekov. Dar opinia internațională fiind așa cum e acum, ar fi problematic dacă am merge noi direct acolo ca să le oferim ajutorul.

— Deci ați vrea să fac eu asta.

Dă din cap că da, ochii lui lipsiți de culoare îmi studiază fața în timp ce Iulia îi traduce ce am spus.

— Da, spune el, am dori ca un transport considerabil de arme și alte echipamente să ajungă la luptătorii pentru libertate din Donețk. Care să nu poată fi urmărit până la noi. În schimb, veți primi onorariul obișnuit și vi se va asigura trecerea în siguranță în Tadjikistan.

Îi zâmbesc prietenos.

— Asta e tot?

— Am prefera, de asemenea, să evitați discuțiile cu Ucraina în acest moment, spune el fără să clipească. Știți cum e, două scaune și un singur fund.

Presupun că ultima propoziție are mai mult sens în rusă, dar înțeleg ce vrea să spună. Buscekov nu e primul client care-mi cere asta și nu va fi nici ultimul.

— Mă tem că voi avea nevoie de o compensație pentru asta, spun eu cu calm. După cum știți, eu nu iau partea niciuneia dintre tabere în astfel de conflicte.

— Da, așa am auzit. Buscekov ia cu furculița o bucată de pește sărat și o mestecă încet în timp ce se uită la mine.

— Ți-ai putea reconsidera poziția în acest caz. Uniunea Sovietică nu mai există, dar influența noastră în regiune este încă substanțială.

— Da, sunt conștient de asta. De ce credeți că sunt aici acum?

Zâmbetul pe care i-l arăt se ascute acum la colțuri.

— Dar neutralitatea e un bun costisitor la care nu renunț. Sunt sigur că înțelegeți.

Ceva sclipește în privirea de gheață a lui Buscekov.

— Da. Sunt autorizat să-ți ofer 20% în plus peste suma obișnuită pentru cooperarea în această problemă.

— 20%? De când îmi tăiați profitul potențial la jumătate?

Râd ușor.

— Nu prea cred.

Își mai toarnă una mică de vodcă și o învârte în pahar, uitându-se la mine cufundat în gânduri.

— Încă 20% și teroriștii Al-Quadar prinși rămân în custodia ta, spune el după câteva momente. Asta este oferta noastră finală.

Îl studiez în timp ce-mi torn și eu vodcă. La drept vorbind, așa e mai bine decât mă așteptam să obțin de la el și știu că nu e cazul să forțez prea mult mâna rușilor.

— Atunci ne-am înțeles, spun eu și, ridicând paharul cu un toast ironic, dau pe gât dintr-odată băutura.

Mașina mea ne așteaptă în stradă când ieșim din restaurant. Șoferul a reușit în cele din urmă să iasă din trafic, ceea ce înseamnă că nu vom îngheța în drum spre hotel.

— Te superi dacă mă lași la cea mai apropiată stație de metrou? întreabă Iulia în timp ce Lucas și cu mine ne apropiem de mașină.

Văd că ea deja începe să tremure.

— E cam la zece străzi de aici.

O privesc în timp ce mă gândesc, apoi îi fac semn lui Lucas.

— Verific-o.

Lucas se duce spre ea și o controlează bătând cu mâinile peste hainele ei de sus în jos.

— E curată.

— În regulă, atunci, spun deschizându-i portiera mașinii. Urcă.

Ea urcă și se așază lângă mine în spate, în timp ce Lucas stă lângă șofer, în față.

— Mulțumesc, spune ea cu un zâmbet drăguț. Chiar apreciez asta. E una dintre cele mai grele ierni din ultimii ani.

— Nicio problemă.

Nu am chef de conversație, așa că scot telefonul și încep să răspund la e-mailuri. E unul de la Nora, care mă face să zâmbesc. Vrea să știe dacă am aterizat cu bine. „Da", îi scriu eu. „Acum încerc să nu deger în Moscova."

— Stai mult aici? mă întrerupe vocea catifelată a Iuliei chiar când mă pregăteam să scot raportul detaliat despre mișcările Norei pe moșie în absența mea. Când mă uit spre ea, rusoaica îmi zâmbește și se așază picior peste picior. Îți pot arăta orașul dacă vrei.

Invitația ei n-ar putea fi mai evidentă nici dacă m-ar lua direct de penis chiar aici și acum. Îi văd privirea flămândă când se uită la mine și îmi dau seama că ea e una dintr-acelea: o femeie excitată de putere și pericol. Mă vrea pentru ceea ce reprezint, pentru palpitația pe care i-o dă jocul cu focul. Nu am nicio îndoială că m-ar lăsa să-i fac orice aș vrea, nu contează cât de sadic sau depravat ar fi, și apoi ar cere mai mult.

E exact genul de femeie căreia i-aş fi tras-o cu plăcere înainte s-o întâlnesc pe Nora. Din păcate pentru Iulia, frumuseţea ei palidă nu mă excită deloc acum. Singura femeie pe care o vreau în patul meu este fata cu păr negru care e acum la câteva mii de mile depărtare.

— Mulţumesc pentru invitaţie, spun eu, zâmbindu-i rece Iuliei. Dar plecăm curând şi mă tem că sunt prea obosit ca să onorez invitaţia ta în oraş în seara asta.

— Bineînţeles, îmi zâmbeşte Iulia, neafectată de respingerea mea.

Evident are suficientă încredere în ea ca să nu se simtă jignită.

— Dacă te răzgândeşti, ştii unde să mă găseşti.

Şi când maşina ajunge la un stop în faţa unei staţii de metrou, ea coboară cu graţie, lăsând în urmă o dâră delicată de parfum foarte scump.

Când maşina porneşte din nou, Lucas se întoarce spre mine.

— Dacă nu o vrei tu, eu m-aş bucura să-i ţin companie în seara asta, se oferă el relaxat. Asta dacă e în regulă cu tine, evident.

Zâmbesc. Blondele atrăgătoare au fost mereu slăbiciunea lui Lucas.

— De ce nu, spun eu. E toată a ta dacă vrei.

Avem zborul abia mâine-dimineaţă şi am suficienţi oameni pe poziţii. Dacă Lucas vrea să îşi petreacă noaptea trăgându-i-o interpretei noastre, nu am de gând să îl opresc eu de la această plăcere.

În ceea ce mă priveşte, mă gândesc să-mi folosesc mâna la duş în timp ce mă gândesc la Nora şi apoi să mă odihnesc.

Maine va fi o zi plină de evenimente.

Zborul de la Moscova spre Tadjikistan ar trebui să dureze puțin peste șase ore cu Boeing-ul meu C-17. E unul dintre cele trei avioane militare pe care le dețin și e suficient de mare pentru misiunea asta, în el putând intra toți oamenii mei și echipamentul nostru.

Toată lumea, inclusiv eu, este îmbrăcată în echipament de luptă. Costumele noastre sunt antiglonț și ignifuge și suntem complet înarmați cu puști de asalt, grenade și explozivi. Poate părea prea mult, dar nu-mi asum riscuri inutile cu viețile oamenilor mei. Îmi place pericolul, dar nu am tendințe suicidale și toate riscurile pe care mi le asum în afaceri sunt foarte atent calculate. Salvarea Norei din Thailanda a fost probabil cea mai periculoasă operațiune în care am fost implicat în ultimii ani și nu aș fi făcut asta pentru nimeni altcineva.

Doar pentru ea.

Petrec mare parte din timpul zborului uitându-mă pe specificațiile de producție ale noii fabrici din Malaysia. Dacă totul merge bine, aș putea muta acolo producția de rachete de la locația actuală din Indonezia. Autoritățile locale din ultima regiune devin cam prea lacome, cerând șpăgi tot mai mari cu fiecare lună, și nu sunt dispus să mai tolerez asta multă vreme. Răspund, de asemenea, și la câteva întrebări ale managerului de portofoliu aflat la sediul nostru din Chicago. El lucrează să pună pe picioare un fond al fondurilor printr-una din firmele mele fictive și are nevoie de mine ca să-i dau câțiva parametri de investiții.

Zburăm peste Uzbekistan, la doar câteva sute de kilometri depărtare de destinația noastră, când decid să verific situația cu Lucas care pilotează avionul.

Se întoarce spre mine de îndată ce intru în carlingă.

— Vom ajunge acolo cam într-o oră și jumătate, spune fără să-l întreb. E ceva gheață pe pista de aterizare, așa că dezgheață locul pentru noi chiar acum. Elicopterele au deja plinul făcut și sunt gata de decolare.

— Excelent.

Conform planului, trebuie să aterizăm la vreo 12 mile depărtare de zona unde bănuim că sunt ascunși teroriștii în Munții Pamir și să facem restul drumului cu elicopterele.

— Vreo activitate neobișnuită în zonă?

El clatină din cap.

— Nu, totul e liniștit.

— În regulă.

Intrând în carlingă, mă așez lângă Lucas pe scaunul copilotului și îmi pun centura de siguranță.

— Cum a fost rusoaica aseară?

Un zâmbet rar întâlnit la el îi luminează chipul ca de piatră.

— Destul de satisfăcătoare. Tu ai pierdut o ocazie grozavă.

— Da, sunt sigur, spun, deși nu simt nici cea mai mică urmă de regret.

În niciun caz o aventură de o noapte nu se poate compara cu intensitatea legăturii mele cu Nora și nu am niciun chef să mă mulțumesc cu mai puțin de atât.

Lucas zâmbește, o expresie care e foarte neobișnuită pentru trăsăturile lui dure.

— Trebuie să recunosc, nu m-am așteptat să te văd însurat și fericit.

Ridic din sprâncene.

— Pe bune?

Asta e probabil cea mai personală observație pe care a făcut-o vreodată despre mine. În toți anii de când e în organizația mea, Lucas nu a trecut niciodată granița dintre a fi un angajat loial la a fi un prieten, nu că l-aș fi încurajat eu să facă asta. Am o problemă cu încrederea și pot să-i numesc prieteni doar pe câțiva oameni.

El dă din umeri, fața lui își recapătă masca impasibilă obișnuită, deși o notă de amuzament încă îi mai strălucește în ochi.

— Evident. Cei ca noi nu sunt considerați în general a fi buni de soți.

Fără să vreau, pufnesc în râs.

— Ei bine, nu știu dacă, strict vorbind, Nora chiar consideră că am stofă de soț bun.

Un monstru care a răpit-o și i-a sucit mințile, asta da. Dar un soț bun? Mă îndoiesc.

— Ei bine, dacă nu o face, atunci ar trebui, spune Lucas, îndreptându-și atenția spre panoul de control. Nu o înșeli, ai grijă de ea și ți-ai riscat viața ca să o salvezi de la depozit. Dacă asta nu e să fii un soț bun, atunci nu știu ce poate fi.

În timp ce vorbește, văd o mică încruntătură care îi apare pe chip în timp ce se uită fix la ecranul radarului.

— Ce este? întreb eu direct, cu toate instinctele brusc în alertă.

— Nu sunt sigur, începe Lucas și în acel moment avionul se clatină atât de violent încât aproape că mă aruncă din scaun.

Noroc cu centura pe care am pus-o din obișnuință, fiindcă mă oprește să dau cu capul în tavan când avionul nostru pornește brusc în picaj.

Lucas preia manşa, un val de obscenităţi îi iese pe gură în timp ce încearcă nebuneşte să restabilească cursul.

— Rahat, la dracu', rahat, rahat, nenorocitul dracului, rahat!

— Ce ne-a lovit?

Vocea nu mi se schimbă deloc, mintea îmi e ciudat de calmă în timp ce analizez situaţia. Se aude un zgomot de râşniţă de la unul dintre motoare. Simt miros de fum şi aud ţipete în spate, deci ştiu că e un incendiu. Înseamnă că a fost o explozie. Asta înseamnă fie că a tras cineva în noi din alt avion, fie o rachetă sol-aer a explodat în apropiere, distrugând unul dintre motoare. Nu putea fi o rachetă directă pentru că Boeing-ul este echipat cu scut antirachetă care e proiectat să respingă toate armele avansate – şi pentru că suntem încă în viaţă şi nu făcuţi bucăţi.

— Nu sunt sigur, reuşeşte să spună Lucas, în timp ce se luptă cu manşa.

Avionul se echilibrează pentru o clipă şi apoi porneşte iar în picaj.

— La naiba, mai contează?!

Nu sunt sigur, ca să fiu cinstit. Partea analitică din mine vrea să ştie ce sau cine – e de vină pentru moartea mea. Mă îndoiesc că e Al-Quadar; după sursele mele, ei nu au arme atât de sofisticate. Asta lasă posibilitatea unei erori a vreunui lunetist uzbec zăbăuc sau o lovitură intenţionată a altcuiva. A ruşilor, poate, deşi oricine s-ar întreba de ce ar face asta.

Totuşi, Lucas are dreptate. Nu ştiu de ce îmi pasă. Chiar dacă ştiu adevărul, situaţia nu se schimbă. Văd vârfurile înzăpezite ale Pamirului în depărtare şi ştiu că nu vom ajunge până acolo.

Lucas își reia seria de înjurături în timp ce se luptă cu manșa și eu mă prind de marginea scaunului, cu ochii ațințiți spre pământul spre care ne grăbim cu o viteză terifiantă. Am un zgomot asurzitor în urechi și îmi dau seama că sunt bătăile propriei inimi, că efectiv aud cum îmi curge sângele prin vene în timp ce adrenalina îmi ascute toate simțurile.

Avionul mai face câteva încercări de a se redresa din picaj, fiecare dintre ele amânând prăbușirea noastră cu câteva secunde, dar nimic nu pare posibil să împiedice fatalul deznodământ.

În timp ce mă uit cum plonjăm spre morțile noastre, am un singur regret.

Că nu o voi mai ține niciodată pe Nora din nou în brațe.

Captiva

21

NORA

Două zile fără Julian.

Nu-mi vine să cred că au trecut deja două zile fără Julian. Mi-am văzut de rutina zilnică, dar fără el aici, totul e diferit.

Mai pustiu. Mai întunecat.

E ca și cum soarele s-a ascuns după un nor, lăsând lumea mea în întuneric.

E o nebunie. Absolut o nebunie. Am mai stat fără Julian și înainte. Când eram pe insulă, pleca tot timpul în astfel de călătorii. De fapt, petrecea mai mult timp în afara insulei decât pe insulă și cumva eu am reușit să funcționez și așa. De data aceasta totuși, mă lupt continuu cu un sentiment îngrozitor de disconfort, de neliniște, ce pare să devină mai supărător cu fiecare oră care trece.

— Chiar nu știu ce e în neregulă cu mine, îi spun Rosei în timpul plimbării de dimineață. Am trăit 18 ani fără el și acum, dintr-odată, nu pot să rezist nici două zile?

Ea îmi zâmbește.

— Ei, bineînțeles. Voi doi sunteți inseparabili, așa că nu mă miră deloc. Nu am mai văzut până acum un cuplu atât de îndrăgostit.

Suspin, dând din cap cu tristețe. Deși pare o fire foarte practică, Rosa are o latură romantică mare cât un ocean. Acum câteva săptămâni, m-am confesat ei în cele din urmă, spunându-i cum eu și Julian ne-am întâlnit și de timpul petrecut pe insulă. A fost șocată, dar nu la fel de mult cât aș fi fost eu în locul ei. De fapt, părea să considere totul ca fiind mai degrabă poetic.

— Te-a furat pentru că nu putea trăi fără tine, a spus ea visătoare când am încercat să-i explic de ce mai am rezerve față de Julian. E așa cum citești în cărți sau vezi în filme...

Și când m-am uitat lung la ea, abia venindu-mi să-mi cred urechilor, a adăugat gânditoare:

— Mi-aș dori ca cineva să mă vrea atât de mult încât să mă fure.

Deci, da, Rosa cu siguranță nu e persoana care să-mi bage mințile în cap. Ea crede că, dacă mă ofilesc departe de Julian, e un rezultat natural al marii noastre povești de iubire, în loc să creadă că am nevoie de ajutor psihiatric.

Bineînțeles, Ana nu e nici ea mai prejos.

— E normal să-ți fie dor de soțul tău, îmi spune menajera când abia mă pot forța să mănânc la cină. Sunt sigură că și lui Julian îi e la fel de mult dor de tine.

— Nu știu, Ana, spun neîncrezătoare, dând deoparte orezul din farfurie. Nu am primit nicio veste de la el toată ziua. Mi-a răspuns ieri la e-mail, dar i-am mai trimis două azi – și nimic. Asta, mai mult ca orice, e ceea ce mă deranjează. Lui Julian fie nu-i pasă de faptul că-mi fac griji, fie nu-mi poate răspunde pentru că se luptă cu teroriștii.

Oricare dintre posibilități mă face din om neom.

— Poate că e în avion pe undeva, spune Ana pe un ton înțelept, luându-mi farfuria. Sau e undeva unde nu are semnal. Nu ar trebui să-ți faci griji. Îl cunosc pe Julian și poate să-și poarte singur de grijă.

— Da, sunt sigură că poate, totuși e om. Tot poate fi ucis de un glonț rătăcit sau de o bombă detonată prea devreme.

— Știu, Nora, spune Ana mângâietor, bătându-mă ușor pe mână, și văd aceeași îngrijorare reflectată în adâncul ochilor ei căprui. Știu, dar nu te poți lăsa copleșită de gânduri negre. Sunt convinsă că vei avea vești de la el în câteva ore. O să ia legătura cu tine până mâine-dimineață cel târziu.

Dorm neregulat, mă trezesc la câteva ore ca să-mi verific e-mailul și telefonul. Până dimineață, tot nu am primit nicio veste de la Julian și mă dau jos din pat epuizată, cu ochii încețoșați, dar hotărâtă.

Dacă Julian nu ia legătura cu mine, voi lua eu chestiunea în propriile mâini.

Primul lucru pe care îl fac este să dau de Peter Sokolov. Stă de vorbă cu câțiva dintre angajații de pe moșie la capătul celălalt al proprietății; acolo îl găsesc și pare surprins când mă apropii de el și îi cer să vorbim între patru ochi. Cu toate acestea, dă curs imediat cererii mele.

De îndată ce nu ne mai pot auzi ceilalți, îl întreb:

— Ai vești de la Julian?

Încă mă intimidează rusul, dar el e singurul pe care îl cunosc și care îmi poate da niște răspunsuri.

— Nu, răspunde el cu accent. Nu de când a decolat avionul lor de la Moscova, ieri.

În ochi are o notă de încordare în timp ce vorbește și neliniștea mea crește de vreo trei ori când îmi dau seama că și Peter e îngrijorat.

— Trebuiau să te țină la curent, nu-i așa? spun eu uitându-mă fix la trăsăturile lui frumoase, exotice.

Am senzația că mă strânge pieptul e și nu am suficient aer.

— S-a întâmplat ceva, nu-i așa?

— Nu putem să presupunem asta încă.

Cu mare grijă face ca tonul să fie neutru.

— E posibil să nu ne răspundă la telefon din motive de securitate, pentru că nu vor ca cineva să ne intercepteze convorbirile.

— Nu crezi asta cu adevărat.

— E puțin probabil, recunoaște Peter, ațintind asupra mea privirea din ochii lui cenușii. Nu aceasta e procedura obișnuită în astfel de situații.

— Sigur, evident.

Fac tot ce pot ca să lupt cu starea de greață care mă cuprinde și îl întreb cu o voce lipsită de inflexiuni :

— Deci care este planul B? Vei trimite o echipă de salvare? Mai ai oameni care să poată acționa, ca plan secundar?

Peter clatină din cap.

— Nu putem face nimic până nu aflăm mai multe, îmi explică el. Am trimis deja cercetași în Rusia și Tadjikistan, așa că vom avea curând o idee mai clară despre ce s-a întâmplat. Deocamdată, tot ce știm e că avionul lor a decolat din Moscova fără probleme.

— Când crezi că vei avea vești de la sursele tale?

Încerc să-mi controlez panica, dar începe să se simtă în voce.

— Azi? Mâine?

— Nu știu, doamnă Esguerra, spune el și văd o urmă de compasiune în acei ochii cenușii nemiloși. E posibil oricând. Vă anunț de îndată ce aflu ceva.

— Mulțumesc, Peter, spun eu și, neștiind ce altceva pot face, mă întorc acasă.

Următoarele șase ore trec foarte greu. Mă plimb prin casă, mă duc dintr-o cameră într-alta, nu reușesc să mă concentrez pe nicio activitate anume. Ori de câte ori mă așez să învăț sau încerc să pictez, zeci de scenarii diferite, unul mai oribil decât altul, încep să-mi treacă prin minte. Vreau să cred că totul va fi bine, că avionul lui Julian a dispărut de pe radar dintr-un oarecare motiv inofensiv, dar știu că nu prea e așa deloc.

Nu există basme în lumea în care trăim, Julian și cu mine, doar realitatea sălbatică.

Nu am putut mânca nimic toată ziua, deși Ana a încercat să mă ispitească cu tot felul de bunătăți, de la friptură la desert. Ca să-i fac pe plac, am luat câteva înghițituri de papaya la prânz și apoi am început să mă plimb din nou prin casă, fără țintă.

La începutul după-amiezii, îmi e rău la propriu din cauza neliniștii. Capul îmi bubuie și stomacul mă roade ca și cum s-ar autodigera, aciditatea îmi arde intestinele.

— Hai să mergem să înotăm, propune Rosa, care mă găsește la bibliotecă.

Văd îngrijorarea de pe chipul ei și știu că probabil Ana a trimis-o ca să-mi mai distragă atenția de la șirul

gândurilor. Rosa e de obicei foarte ocupată cu îndatoririle sale la mijlocul zilei, dar azi evident face o excepție.

Ultimul lucru de care am chef acum e să înot, dar accept. Compania Rosei e mai bună decât să înnebunesc singură de grijă.

Când ieșim împreună din bibliotecă, îl văd pe Peter venind spre noi, cu o expresie gravă pe chip.

Inima mi se oprește în loc o clipă, apoi începe să bată cu furie, gata să-mi sară din piept.

— Ce s-a întâmplat?

Limba mea abia poate articula cuvintele.

— Ai aflat ceva?

— Avionul a dispărut în Uzbekistan, la câteva sute de mile de granița cu Tadjikistan, spune el încet, oprindu-se în fața mea. Se pare că a fost o problemă de comunicare și armata uzbecă i-a doborât.

Mi se întunecă vederea.

— I-a doborât?

Vocea mea sună ca de foarte departe, ca și cum cuvintele sunt rostite de altcineva. Îmi dau vag seama de mâna Rosei care mă cuprinde pe la spate, dar atingerea ei nu oprește gheața care mă pătrunde.

— Căutăm resturile avionului acum, spune Peter aproape cu delicatețe. Îmi pare rău, doamnă Esguerra, dar mă îndoiesc că ar fi putut supraviețui cineva.

22

NORA

Nu mai știu cum am ajuns în dormitor, dar mă trezesc acolo, pe patul pe care l-am împărțit cu Julian, ghemuită de durere, agonizând în tăcere.

Simt mâini moi în păr, aud voci murmurând în spaniolă și știu că Ana și Rosa sunt amândouă cu mine. Ana parcă plânge. Și eu aș vrea să plâng, dar nu pot. Durerea e prea crudă, prea adâncă pentru a le da voie lacrimilor de alinare să curgă.

Am crezut că știu ce înseamnă să ai inima smulsă din piept. Când am crezut că Julian a murit atunci la depozit, am fost nenorocită, distrusă. Acele luni fără el au fost cele mai groaznice din viața mea. Am crezut că știu ce înseamnă să simți pierderea, să știu că nu-i voi mai vedea niciodată zâmbetul, că nu-i voi mai simți căldura îmbrățișării.

Abia acum îmi dau seama că agonia are mai multe grade. Durerea poate fi de la devastatoare până la ucigătoare de suflet. Când l-am pierdut prima dată pe Julian, era centrul lumii mele. Acum, totuși, el este întreaga mea lume și nu pot să exist fără el.

— Ah, Nora...Vocea Anei e grea de lacrimi în timp ce-mi mângâie părul.

— Îmi pare rău, fetițo ... îmi pare așa de rău...

Vreau să-i spun că și mie îmi pare rău, că știu că și ea a ținut mult la Julian, dar nu pot. Nu pot vorbi. Fiecare respirație îmi cere un efort extraordinar, de parcă plămânii mei au uitat cum să funcționeze. Inspir scurt, respir scurt. E tot ce par în stare să fac în acest moment.

Doar să respir. Doar să nu mor.

După o vreme, șoaptele tăcute și mângâierile de alinare se opresc și îmi dau seama că sunt singură. M-au acoperit, cred, cu o pătură înainte să plece, fiindcă simt ceva pufos și moale peste mine. Ar trebui să mă încălzească, dar nu reușește.

Simt doar un gol rece, dureros, acolo unde era inima înainte.

— Nora, fetițo ... Haide, bea ceva...

Ana și Rosa s-au întors, mâinile lor moi mă ridică în șezut. O ceașcă de ciocolată caldă îmi este oferită și o accept ca pe pilot automat, prinzând-o cu degetele reci.

— Doar o înghițitură, insistă Ana. Nu ai mâncat nimic toată ziua. Julian nu ar vrea asta, știi bine.

Zguduitura de agonie când aud numele lui Julian e atât de puternică încât aproape scap ceașca din mână. Rosa o prinde, mă ia de mâini ca să nu mai tremur și, delicat, dar cu hotărâre, îmi împinge ceașca spre buze.

— Haide, Nora, șoptește ea, cu ochii plini de compasiune. Bea puțin.

Mă forțez să iau câteva înghițituri. Lichidul cald și gustos îmi alunecă pe gât, energia combinată de la zahăr și cofeină îmi alungă epuizarea paralizantă. Mă simt puțin mai vie, mă uit pe fereastră și îmi dau seama

cu uimire că e deja întuneric. Probabil am zăcut acolo câteva ore, fără să-mi dau seama cum trece timpul.

— Vreo veste de la Peter? întreb, uitându-mă înapoi spre Ana și Rosa. Au găsit resturile avionului?

Rosa pare ușurată că vorbesc din nou.

— Nu l-am văzut de azi după-amiază, spune ea și Ana dă aprobator din cap, cu ochii roșii și umflați.

— Bine.

Mai iau câteva guri de ciocolată caldă și apoi pun ceașca la loc în palma Anei.

— Mulțumesc.

— Să-ți aduc ceva de mâncare? mă întreabă Ana cu speranță. Un sandvici sau poate niște fructe?

Stomacul meu se răzvrătește la gândul mâncării, dar știu că trebuie să mănânc ceva. Nu pot să mor și eu odată cu Julian, oricât de atrăgătoare îmi pare acum această idee.

— Da, te rog.

Vocea mea sună nefiresc.

— Doar o felie de pâine prăjită cu brânză, dacă nu te superi.

Sărind din pat, Rosa îmi zâmbește aprobator, din inimă.

— Perfect! Vezi, Ana, ți-am spus eu că e o luptătoare!

Și mai înainte să apuc să mă răzgândesc în privința mâncării, iese alergând din cameră ca să aducă mâncarea.

— Mă duc să fac un duș, îi spun Anei și mă ridic și eu.

Brusc, simt nevoia să fiu singură, departe de toată îngrijorarea sufocantă pe care o văd pe chipul Anei. Corpul meu e rece și țeapăn, ca un țurțur care se poate

sparge în orice moment, şi ochii îmi ard de la lacrimile nevărsate.

Concentrează-te pe respiraţie. Câte o respiraţie, una după alta.

— Bineînţeles, fetiţo.

Ana îmi zâmbeşte cu bunătate, cu îngrijorare.

— Mergi. Când ieşi de la duş, mâncarea te va aştepta.

Şi intrând în baie, o văd cum se strecoară tăcută afară din cameră.

— Nora! Of, Doamne, Nora!

Ţipetele Rosei şi bătăile haotice în uşa băii mă sperie şi mă scot din starea de amorţeală, aproape catatonică. Nu am idee cât am stat acolo sub jetul de apă fierbinte, dar imediat sar afară. Apoi îmi înfăşor un prosop în jurul corpului şi alerg spre uşă, alunecând cu picioarele ude pe gresia rece.

Inima îmi bate în gât ca un ciocan şi deschid uşa.

— Ce este?

— Trăieşte!

Ţipetele Rosei aproape că mă asurzesc cu volumul ascuţit atât de ridicat.

— Nora, Julian trăieşte!

— Trăieşte?

Preţ de o clipă nu pot procesa ce îmi spune, creierul meu s-a lenevit de la foame şi durere.

— Julian trăieşte?

— Da! ţipă ea, apucându-mă de mâini şi sărind în sus şi-n jos. Peter tocmai a primit veşti că i-au găsit vii pe

el și pe câțiva dintre oamenii lui. Sunt duși la spital chiar în timp ce vorbim!

Mi se înmoaie genunchii și mă clatin pe picioare.

— La spital?

Vocea mea e aproape o șoaptă.

— Chiar e viu?

— Da!

Rosa mă strânge în brațe de-mi pârâie oasele, apoi îmi dă drumul, face un pas în spate cu un zâmbet care îi acoperă tot chipul.

— Nu e extraordinar?

— Da, bineînțeles...

Capul îmi vâjâie de bucurie și uimire, pulsul aleargă cu o milă pe minut.

— Ai spus că a fost dus la spital?

— Da, așa a spus Peter.

— Bineînțeles, mulțumesc!

Brusc, sunt electrizată, toate urmele de ceață mentală și disperare dispar. Julian trăiește și este dus chiar acum la spital!

Alerg la dulap, trag pe mine prima rochie pe care o găsesc, aruncând prosopul pe jos. Apoi țâșnesc pe ușă și zbor pe scări în jos, cu Rosa alergând după mine.

Peter e în bucătărie cu Ana. Menajera face ochii mari când mă vede venind în viteză spre ei, desculță și cu părul ud. Probabil arăt ca o nebună, dar nu îmi pasă. Tot ce vreau este să aflu mai multe despre Julian.

— Cum este?

Îmi trag sufletul, oprindu-mă la câțiva centimetri distanță de ei.

— În ce stare e?

O expresie şocant de asemănătoare unui zâmbet trece peste chipul dur al lui Peter când se uită la mine.

— Îi vor face nişte teste la spital, dar pentru moment se pare că soţul dumneavoastră a supravieţuit prăbuşirii avionului doar cu o mână ruptă, câteva coaste fisurate şi o rană urâtă în frunte. Nu e conştient, dar se pare că e din cauza sângelui care i-a curs din rana de la cap.

În timp ce mă uit lung la Peter cu gura căscată, nevenindu-mi să cred, el explică:

— Avionul s-a prăbuşit într-o zonă foarte împădurită şi copacii au atenuat mult din impact. Carlinga pilotului unde erau Esguerra şi Kent a fost smulsă de forţa impactului şi se pare că asta le-a salvat viaţa.

Zâmbetul îi dispare apoi şi ochii cu sclipiri metalice i se întunecă.

— Majoritatea oamenilor au murit.... Carburantul era în spate şi a explodat, distrugând acea parte a avionului. Doar trei dintre soldaţi au supravieţuit şi au arsuri grave. Dacă nu ar fi purtat echipamentul complet de luptă, nu ar fi supravieţuit nici ei.

— Of, Doamne.

Un val de groază mă cuprinde. Julian e viu, dar aproape 50 de oameni au murit. Am interacţionat foarte puţin cu oamenii de pe moşie, dar i-am văzut pe mulţi pe-aici. Îi cunosc, măcar din vedere. Erau toţi puternici, păreau indestructibili. Şi acum sunt toţi morţi. Nu mai există, la fel cum ar fi murit şi Julian dacă nu ar fi stat în carlingă.

— Şi Lucas? întreb eu şi încep să tremur cu o reacţie întârziată.

Încep să realizez că Julian a fost într-un accident aviatic şi *a supravieţuit.* Ca o pisică cu nouă vieţi, a învins soarta din nou.

— Kent are un picior rupt și contuzii grave. Și el era inconștient când i-au găsit.

Mă simt ușurată și ochii care îmi ardeau de uscăciune înainte, acum sunt brusc plini de lacrimi. Lacrimi de recunoștință, de bucurie atât de intensă, încât îmi este imposibil să mă abțin. Vreau să râd și să plâng în același timp.

Julian trăiește și la fel omul care cândva i-a salvat viața.

— Of, Nora, fetițo ...

Ana mă strânge în brațele ei durdulii în timp ce plâng.

— Va fi bine acum... Totul va fi bine...

Tremurând din cauza suspinelor înăbușite, o las să mă țină așa în brațe, ca o mamă, câteva clipe. Apoi mă desprind, zâmbind printre lacrimi. Pentru prima oară, cred că totul va fi bine. Ce-a fost mai rău a trecut acum.

— Când putem pleca într-acolo? îl întreb pe Peter, ștergându-mi lacrimile de pe obraji. Poate fi gata avionul într-o oră?

— Să plecăm ?

Se uită ciudat la mine.

— Nu putem pleca, doamnă Esguerra. Am ordine stricte să rămânem la moșie și să mă asigur că sunteți în siguranță aici.

— Ce?

Mă uit la el, nevenindu-mi să cred.

— Dar Julian e rănit! E în spital și eu sunt soția lui!

— Da, înțeleg.

Expresia feței lui Peter rămâne la fel. Are ochii reci și încețoșați când se uită la mine.

— Dar mă tem că Esguerra efectiv mă va ucide dacă vă pun în pericol.

— Vrei să spui că nu-mi pot vedea soțul care tocmai a supraviețuit prăbușirii avionului?

Vocea mea se ridică brusc de furie.

— Că trebuie să stau aici și să nu fac nimic când Julian zace rănit în cealaltă parte a lumii?

Peter nu pare impresionat de ieșirea mea.

— Voi face tot ce pot ca să aranjez o legătură telefonică sigură și poate chiar video pentru dumneavoastră, spune el calm. De asemenea, vă voi informa despre orice evoluție a stării lui de sănătate. În afară de asta, mă tem că nu pot face nimic altceva pentru moment. Acum lucrez să întăresc securitatea în jurul spitalului unde sunt duși Esguerra și ceilalți, deci să sperăm că se va întoarce aici în siguranță și sănătos și îl veți vedea curând.

Îmi vine să urlu și să mă cert cu el, dar știu că nu va folosi la nimic. Asupra lui Peter am la fel de multă putere ca și asupra lui Julian, adică zero.

— Bine, spun eu, trăgând aer adânc în piept ca să mă calmez. Așa să faci și vreau să mă informezi imediat ce își recapătă cunoștința.

Peter inclină din cap.

— Bineînțeles, doamnă Esguerra. Veți fi informată de îndată.

23

JULIAN

La început devin conștient de zgomote. Voci feminine, vorbind în șoaptă, amestecate cu un bipăit ritmic. Un zumzet de electricitate pe fundal. Toate astea sunt învăluite într-o durere pulsatilă în partea din față a capului și simt un miros puternic de dezinfectant în nări.

Un spital. Sunt într-un spital oarecare.

Corpul mă doare, parcă aproape peste tot. Primul meu instinct e să deschid ochii și să caut răspunsuri, dar zac nemișcat, lăsând amintirile să-mi revină în minte.

Nora. Misiunea. Zborul către Tadjikistan. Retrăiesc toate astea, îmi amintesc senzațiile clar și intens. Mă văd discutând cu Lucas în carlingă, simt cum avionul e lovit și se zgâlțâie sub noi. Aud geamătul motoarelor și trăiesc senzația de gol în stomac în timp ce picăm din cer. Îndur frica paralizantă din acele ultime momente când Lucas încearcă să ridice avionul deasupra liniei copacilor, ca să mai câștigăm câteva secunde prețioase – și apoi simt cum îmi trosnesc oasele în timp ce ne prăbușim.

Dincolo de asta nu mai e nimic, doar întuneric.

Ar fi trebuit să fie întunericul veșnic al morții, dar iată că trăiesc. Durerea din corpul meu zdruncinat îmi spune asta.

Stau în continuare întins, nemișcat, evaluând noua mea situație. Vocile din jurul meu vorbesc într-o limbă străină. Sună a amestec de rusă și turcă. Probabil uzbecă având în vedere pe unde eram când ne-am prăbușit.

Sunt două femei cele care vorbesc, tonul vocii lor e relaxat, aproape ca și cum ar bârfi. Logica îmi spune că sunt probabil asistente medicale la acest spital. Le aud cum se mișcă în timp ce discută una cu cealaltă și deschid cu grijă ochii ca să privesc în jur.

Sunt într-o cameră mohorâtă, cu pereți de un verde pal și o fereastră pe peretele din celălalt capăt al camerei. Neoanele din tavan scot un sunet ca un bâzâit, zumzetul electric pe care l-am auzit mai devreme. Sunt legat la un monitor, cu o perfuzie la încheietura mâinii. Le văd pe asistente în partea cealaltă a camerei. Schimbă așternuturile pe un pat gol care e așezat acolo. O perdea subțire desparte zona aceea de mine, dar e trasă deoparte și pot vedea camera în întregime.

În afară de cele două asistente medicale, nu mai e nimeni. Sunt singur. Nu e nici urmă de oamenii mei. Pulsul îmi crește când constat asta și fac tot ce pot să-mi liniștesc respirația înainte ca ele să-și dea seama. Vreau să creadă în continuare că sunt inconștient. Nu pare să existe nicio amenințare deschisă, dar până când nu aflu ce s-a întâmplat cu avionul și cum am ajuns aici, nu îndrăznesc să las garda jos.

Îmi îndoi precaut degetele de la mâini și de la picioare. Închid ochii și-mi analizez în minte rănile fizice. Mă simt slăbit, ca și când am pierdut mult sânge. Îmi pulsează capul și simt un bandaj greu pe frunte. Brațul stâng, care mă doare îngrozitor, e imobilizat, ca și cum ar fi în ghips. Mâna dreaptă pare, totuși, în regulă. Mă doare când respir, așa că presupun că am coastele afectate. Pe lângă astea, îmi simt toate membrele și

durerea din restul corpului pare mai degrabă de la zgârieturi și vânătăi decât de la oase rupte.

După câteva minute, una dintre asistente o lasă pe cealaltă și vine spre patul meu. Rămân tăcut și nemișcat, prefăcându-mă că sunt inconștient. Ea aranjează mai bine cearșaful care mă acoperă, apoi verifică bandajul de la cap. O aud fredonând ușor când se întoarce să plece și în acel moment pași grei intră în cameră.

E vocea unui bărbat, gravă și autoritară, pune întrebări în uzbecă.

Deschid ușor ochii, cât să arunc o privire spre ușă. Nou-sositul este un bărbat suplu de vârstă mijlocie, care poartă o uniformă de ofițer de armată. Judecând după însemnele din piept, are un grad destul de înalt.

Asistenta îi răspunde, vocea ei e moale și nesigură, și apoi bărbatul se apropie de patul meu. Mă încordez, pregătit să mă apăr dacă este cazul, în ciuda slăbiciunii din toți mușchii. Totuși, bărbatul nu scoate nicio armă și nici nu face mișcări amenințătoare. În schimb mă studiază. Expresia de pe chipul lui e ciudat de curioasă.

Mergând pe instinct, deschid complet ochii și mă uit la el, cu corpul pregătit pentru o eventuală lovitură.

— Cine ești? întreb direct, gândindu-mă că o abordare fără menajamente este cea mai bună în acest moment. Unde sunt?

Pare să tresară, dar se adună rapid.

— Sunt colonelul Șaripov, vă aflați la Tașkent, în Uzbekistan, răspunde el, făcând o jumătate de pas în spate. Avionul vostru s-a prăbușit și ați fost aduși aici.

Are un accent puternic, dar engleza lui e surprinzător de bună.

— Ambasada rusă ne-a contactat în legătură cu voi. Oamenii tăi trimit un alt avion ca să vă ia.

Deci știe cine sunt.

— Unde sunt oamenii mei? Ce s-a întâmplat cu avionul meu?

— Încă investigăm cauza prăbușirii avionului, spune Șaripov, ochii lui alunecând ușor într-o parte. Lucrurile nu sunt clare în acest moment.

— Pe dracu'!

Vocea mea e a dracului de liniștită. Îmi dau seama când cineva minte și nenorocitul ăsta cu siguranță vrea să mă pupe-n fund cu lingușeala lui.

— Știi bine ce s-a întâmplat!

Ezită.

— Nu sunt autorizat să discut despre investigație.

— A tras armata ta cu o rachetă în noi?

Mă sprijin în mâna dreaptă și mă ridic în șezut. Coastele protestează de la mișcarea asta, dar ignor durerea. Poate că mă simt fără putere ca un copil, dar nu e niciodată o idee bună să pari neajutorat în fața unui dușman.

— Ai face bine să-mi spui acum, pentru că oricum voi afla adevărul într-un fel sau altul.

Fața i se încordează din cauza amenințării mele directe

— Nu, nu am fost noi. La acest moment, indiciile arată că a fost folosit unul dintre lansatoarele noastre de rachete, dar nimeni nu a dat ordin să fie doborât avionul tău. Am primit vești din Rusia că veți trece prin spațiul nostru aerian și ni s-a spus să vă dăm cale liberă.

— Dar ai idee cine ar putea fi responsabil, observ eu cu răceală.

Acum, că m-am ridicat, nu mă mai simt atât de vulnerabil, deși m-aș simți mult mai bine dacă aș avea un pistol sau un cuțit.

— Știi cine a folosit lansatorul?

Șaripov ezită din nou, apoi, fără chef, recunoaște:

— Este posibil ca unul dintre ofițerii noștri să fi fost mituit de guvernul ucrainean. Investigăm această posibilitate acum.

— Înțeleg.

În sfârșit, totul capătă sens. Ucraina a aflat în vreun fel de cooperarea mea cu rușii și a decis să mă elimine înainte ca eu să devin o amenințare. Nenorociții dracului! De asta nu iau partea niciunei tabere în astfel de nenorocite de conflicte! Costă prea mult și în prea multe feluri!

— Am postat câțiva soldați pe etaj, spune Șaripov, schimbând subiectul. Veți fi în siguranță până vine convoiul rusesc ca să vă ducă la Moscova.

— Unde sunt oamenii mei?

Repet întrebarea de mai înainte și strâng din ochi când văd că privirea lui Șaripov alunecă iar într-o parte.

— Sunt aici?

— Patru dintre ei, admite el încet, uitându-se înapoi spre mine. Mă tem că restul nu au supraviețuit.

Îmi păstrez expresia feței impasibilă, deși o lamă ascuțită îmi răscolește măruntaiele. Ar fi trebuit să mă obișnuiesc până acum ca oamenii să moară în jurul meu, dar cumva încă mă afectează.

— Cine sunt supraviețuitorii? întreb cu o voce joasă. Aveți numele lor?

El dă din cap că da și îmi întinde o listă de nume. Spre ușurarea mea, Lucas Kent e printre ei.

— Și-a recăpătat temporar cunoștința, îmi explică Șaripov, și ne-a ajutat să-i identificăm pe ceilalți. În afară de tine, el e singurul care nu a fost ars de explozie.

— Înțeleg.

Uşurarea mea e înlocuită treptat de furie. Aproape 50 dintre cei mai buni oameni ai mei sunt morţi. Oameni cu care m-am antrenat. Oameni pe care am ajuns să-i cunosc. În timp ce procesez faptele, îmi dau seama că există o singură modalitate prin care guvernul ucrainean putea să afle de negocierile mele cu ruşii.

Drăguţa interpretă rusoaică. Ea e singura din afară care a fost la acea discuţie.

— Îmi trebuie un telefon, îi spun lui Şaripov, ridicându-mă în picioare.

Genunchii mi se clatină puţin, dar picioarele îmi pot susţine greutatea. Asta e bine. Înseamnă că sunt în stare să ies de aici pe propriile picioare.

— Acum îmi trebuie, adaug eu când el doar stă şi se uită la mine în timp ce-mi smulg perfuzia din braţ cu dinţii şi dezlipesc senzorii monitorului de pe piept. În halatul de spital şi cu picioarele goale, cu siguranţă arăt ridicol, dar nu îmi pasă. Am de rezolvat un trădător.

— Bineînţeles, spune el, revenindu-şi din şoc.

Bagă mâna în buzunar, scoate un celular şi mi-l întinde.

— Peter Sokolov a vrut să vorbească cu tine de îndată ce te trezeşti.

— Bine. Mulţumesc.

Pun telefonul în palma stângă, care iese din ghips, şi încep să apăs pe taste cu mâna dreaptă. E o linie sigură care trece prin atâtea relee, că doar un hacker de înaltă clasă ar putea depista destinaţia. Când aud sunetele conexiunii, iau telefonul în mâna dreaptă şi îi spun lui Şaripov:

— Te rog, cere-i uneia dintre asistente să-mi dea nişte haine normale. M-am săturat să port asta. Colonelul

dă din cap și iese din cameră. O secundă mai târziu, după ce el a plecat, vocea lui Peter se aude pe linie:

— Esguerra?

— Da, eu sunt.

Strâng mai tare de telefon.

— Presupun că ai aflat veștile.

— Da, am aflat.

Pauză.

— Am reținut-o pe Iulia Țakova la Moscova. Se pare că are niște legături pe care prietenii noștri de la Kremlin le-au scăpat din vedere.

Deci Peter se ocupă de asta.

— Da, așa se pare.

Vocea mea nu are nicio inflexiune, deși fierb de mânie. Nu are rost să-ți spun că anulăm misiunea. Când vii să ne iei?

— Avionul e pe drum. Ar trebui să ajungă acolo în câteva ore. L-am trimis și pe Goldberg pentru că ți-ar prinde bine un doctor.

— Bine gândit! Așteptăm. Cum e Nora?

Urmează un moment scurt de tăcere.

— E mai bine acum, că știe că ești în viață. A vrut să vină cu avionul de îndată ce a aflat vestea.

— Sper că nu ai lăsat-o, totuși.

E o afirmație, nu o întrebare. Peter știe că nu trebuie să facă asta.

— Nu, bineînțeles că nu. Vrei să o vezi? Aș putea face o legătură video cu spitalul.

— Da, te rog, aranjează asta.

De fapt, vreau să o văd față în față și să o țin în brațe, dar pentru moment trebuie să mă mulțumesc cu discuția video.

— Între timp, mă duc să văd ce fac Lucas și ceilalți.

Din cauza ghipsului voluminos de pe brațul meu, mă chinui să mă îmbrac cu hainele pe care mi le aduce asistenta. Pantalonii îi pun fără probleme, dar ajung să rup mâneca stângă ca să pot băga ghipsul prin deschizătură. Coastele mă dor al dracului de tare și fiecare mișcare îmi cere un efort enorm, deoarece corpul meu vrea doar să stea întins pe spate și să se odihnească. Insist totuși și după câteva încercări reușesc în sfârșit să mă îmbrac.

Slavă Domnului, să merg e ușor. Pot să țin un pas constant. Când ies din cameră, văd soldații de care mi-a spus mai devreme Șaripov. Sunt cinci, toți îmbrăcați în haine de armată, cu Uzi-uri în mâini. Când mă văd că ies pe hol, fără vreun cuvânt se așază în spatele meu și mă urmează în timp ce mă îndrept spre secția de terapie intensivă. Fețele lor lipsite de expresie mă fac să mă întreb dacă sunt aici ca să mă protejeze sau ca să-i protejeze pe alții *de* mine. Nu cred că guvernul uzbec e încântat să aibă un traficant ilegal de arme în spitalul de civili.

Lucas nu e acolo, așa că-i verific pe ceilalți. Așa cum mi-a spus Șaripov, sunt toți arși grav, bandajați pe aproape tot corpul. Sunt, de asemenea, puternic sedați. Îmi notez în minte să le transfer fiecăruia în bancă un bonus uriaș pentru a compensa asta și ca să poată merge pe urmă la cei mai buni chirurgi plasticieni. Ei știau care sunt riscurile când au venit să lucreze pentru mine, dar tot vreau să mă asigur că sunt bine îngrijiți.

— Unde e al patrulea? îl întreb pe unul dintre soldații care mă însoțesc și el îmi arată o altă cameră.

Când ajung acolo, îl văd pe Lucas dormind. Nu arată la fel de rău ca ceilalți, ceea ce e o ușurare. Se poate întoarce cu mine în Columbia îndată ce vine avionul, în timp ce arșii vor mai rămâne aici câteva zile cel puțin.

Mă întorc în cameră și îl găsesc pe Șaripov acolo, punând un laptop pe pat.

— Mi s-a spus să vă dau asta, îmi explică el, întinzându-mi laptopul.

— Excelent, mulțumesc.

Iau laptopul de la el cu mâna dreaptă și mă așez pe pat. Sau, mai bine zis, mă prăbușesc pe pat; picioarele mi se clatină de la atâta mers prin tot spitalul. Din fericire, Șaripov nu vede manevra mea greoaie, căci se îndreaptă deja spre ușă.

De îndată ce a plecat, intru pe internet și descarc un program special făcut care să-mi mascheze activitatea online. Apoi intru pe un site special și introduc codul meu. Se deschide o fereastră video de discuție și mai introduc un cod acolo, conectându-mă cu un calculator de la moșie.

Întâi apare imaginea lui Peter.

— În sfârșit, iată-te! spune el și văd în spatele lui sufrageria de acasă. Nora coboară acum.

O clipă mai târziu, fața mică a Norei apare pe ecran.

— Julian! Of, Doamne, Julian! Am crezut că n-am să te mai văd niciodată!

Vocea ei e plină de lacrimile reținute și are urme umede pe obraji. Totuși, zâmbetul ei iradiază bucurie pură.

Îi zâmbesc, toată furia și disconfortul fizic dispar sub un val brusc de fericire.

— Bună, iubito, cum ești?

Ea se uită lung la mine.

— Cum sunt *eu*? Ce întrebare e asta? Tu ești cel care tocmai a trecut printr-un accident de avion. Cum ești *tu*? Ai mâna în ghips?

— Așa se pare.

Ridic puțin din umărul stâng.

— E totuși mâna stângă, și cum sunt dreptaci, nu e atât de groaznic.

— Și capul?

— Ah, asta?

Ating bandajul gros de pe frunte.

— Nu sunt sigur, dar de vreme ce merg și stau in picioare și vorbesc, presupun că e ceva minor.

Ea dă din cap, se uită la mine neîncrezătoare și eu zâmbesc mai tare. Nora se gândește probabil că încerc să o fac pe durul în fața ei. Dulceața mea nu-și dă seama că genul ăsta de răni sunt chiar minore pentru mine, am avut mai rău de atât de la pumnii lui taică-meu in copilărie.

— Când vii acasă? mă întreabă ea, venind cu fața mai aproape de cameră.

Ochii ei par enormi în felul ăsta, genele lungi sunt ascuțite de la umezeala lacrimilor.

— Vii acasă acum, nu-i așa?

— Da, bineînțeles. Nu pot să merg după Al-Quadar în halul ăsta.

Îi fac semn cu mâna dreaptă spre ghips.

— Avionul e deja pe drum, ca să ne ia pe mine și pe Lucas, așa că ne vedem foarte curând.

— Abia aștept, spune ea moale, iar pieptul mi se strânge de o emoție pură când îi văd chipul.

Un sentiment ca de tandrețe mă cuprinde, intensificând dorul de ea până ce mă doare.

— Nora, încep eu să spun, dar sunt întrerupt de un zgomot ascuțit de afară, ca și cum a pocnit ceva.

Mai urmează altele la fel, sunt rafale de mitralieră pe care le recunosc imediat.

Împușcături. Armele au amortizor, dar nimic nu oprește zgomotul asurzitor al unei mitraliere.

Imediat se aud țipete și împușcături de răspuns. S-a dus tăcerea. Probabil soldații de pe etaj răspund amenințării de afară, oricare ar fi ea.

Într-o milisecundă mă dau jos din pat și arunc laptopul pe jos. Adrenalina explodează în mine, accelerând tot ceea ce fac și în același timp încetinindu-mi percepția timpului. Pare că lucrurile se petrec cu încetinitorul, dar știu că asta e doar o iluzie. E încercarea creierului meu de a face față pericolului iminent.

Acționez din instinctul ascuțit de o viață de antrenament. Într-o clipă, evaluez camera și văd că nu am unde să mă ascund. Fereastra de vizavi e prea mică pentru mine și nu pot trece prin ea, asta dacă vreau să risc să cad de la etajul al treilea. Înseamnă că rămâne doar ușa, și apoi holul, exact de unde se aud împușcăturile.

Nu mă chinui să îmi dau seama cine ne atacă. Nu contează asta acum. Singurul lucru care contează e supraviețuirea.

Alte împușcături, urmate de un țipăt chiar aici, afară. Aud bufnitura grea a unui corp care cade în apropiere și în acel moment decid să acționez.

Deschid ușa cu o lovitură, mă arunc în direcția de unde am auzit bufnitura și mă folosesc de avântul pe care mi l-am luat ca să alunec pe podeaua de linoleum. Ghipsul se izbește de perete în timp ce mă lovesc de un soldat mort, dar nici nu simt durerea. În schimb, îl trag pe el peste mine, folosindu-i corpul ca scut împotriva gloanțelor care zboară în jurul meu. Îi văd arma pe podea, o prind cu mâna dreaptă și încep să trag spre celălalt capăt al culoarului, unde văd niște tipi mascați, cu mitraliere, în spatele unui pat mobil de spital.

Sunt prea mulți. Deja pot să-mi dau seama de asta. Ei sunt prea mulți și nu am suficiente gloanțe. Le văd cadavrele pe jos în hol. Sunt cinci soldați uzbeci care au fost doborâți, la fel și câțiva dintre atacatorii mascați. Știu că e inutil. Mă vor prinde și pe mine. De fapt, e de mirare de ce nu sunt deja plin de găuri, indiferent de scutul uman pe care îl folosesc.

Nu vor să mă ucidă.

Îmi dau seama de asta când arma mea trage ultimul glonț. Podeaua și pereții din jurul meu sunt distruse de gloanțele lor, dar eu sunt neatins. De vreme ce nu cred în miracole, asta înseamnă că atacatorii nu au țintit spre mine.

Toți au țintit în jurul meu, ca să mă țină locului.

Îl dau jos pe mort de pe mine, mă ridic ușor în picioare, menținându-mi privirea pe siluetele înarmate de la celălalt capăt al culoarului. Împușcăturile se opresc când încep să merg, se lasă o liniște surdă după tot zgomotul de dinainte.

— Ce vreți?

Ridic vocea suficient de mult ca să fiu auzit la celălalt capăt al holului.

— De ce ați venit aici?

Un bărbat se ridică din spatele patului mobil de spital, are arma aţintită asupra mea şi începe să vină spre mine. E mascat la fel ca toţi ceilalţi, dar are ceva ce mi se pare familiar. Când se opreşte la câţiva paşi de mine, văd strălucirea întunecată a ochilor lui deasupra măştii şi, recunoscând cine e, am impresia că o suliţă mă străpunge.

Majid.

Al-Quadar a aflat că sunt aici, aproape de tabăra lor.

Mă mişc fără să gândesc. Țin încă în mână mitraliera descărcată şi mă arunc spre el, fluturând arma ca o bâtă, ridicând-o la derută foarte sus, înainte să o las jos. Chiar şi rănit, reflexele mele sunt excelente şi cu patul armei îl lovesc în coaste pe Majid înainte să fiu aruncat de perete, umărul meu explodând de agonia durerii. Urechile îmi vuiesc de la lovitură în timp ce alunec de-a lungul peretelui şi îmi dau seama că am fost împuşcat, că a reuşit să tragă înainte să-i pot face rău cu adevărat.

Aud strigăte în arabă şi apoi nişte mâini aspre mă apucă şi mă târăsc de-a lungul culoarului pe podea. Mă lupt cu toată puterea care mi-a mai rămas, dar simt cum corpul începe să cedeze, inima îmi pompează sângele, tot mai slăbită. Mă apasă ceva pe umăr, amplificând durerea îngrozitoare, şi vederea mi se întunecă.

Ultimul meu gând înainte de a-mi pierde cunoştinţa este că aş prefera moartea decât ceea ce mă aşteaptă dacă supravieţuiesc.

24

NORA

Nu-mi dau seama că țip până nu simt o mână care mă apasă peste gură, înăbușindu-mi urletele isterice.

— Nora, Nora, oprește-te.

Vocea calmă a lui Peter mă trage din vârtejul de groază înapoi la realitate.

— Calmează-te și spune-mi exact ce ai văzut. Te poți calma suficient cât să vorbim?

Reușesc să dau scurt din cap că da și el îmi dă drumul, făcând un pas în spate. Cu colțul ochiului le văd pe Rosa și pe Ana la câțiva pași de mine. Ana are mâinile împreunate peste gură, lacrimile îi curg pe obraji și Rosa e speriată și confuză.

— Nu am văzut...

Abia pot scoate cuvintele, cu gâtul umflat de atâta țipat. Nu am văzut nimic, doar am auzit. Vorbeam cu el și apoi, dintr-odată, s-au auzit împușcături și...și țipete și apoi alte împușcături. Julian...

Vocea mi se sparge când îi spun numele.

— Julian a lăsat laptopul să cadă pentru că totul era cu capul în jos pe ecran și tot ce am văzut era peretele, dar am auzit împușcături, țipete, alte împușcături.

Nu-mi dau seama că plâng cu sughițuri până ce Peter nu mă ia de umeri și, delicat, mă conduce spre canapea.

Mă forțează să stau jos când încep să tremur; teroarea trezită de ceea ce am urmărit e amestecată cu amintirile mele de acum câteva luni, când am fost răpită de Al-Quadar în Filipine. Timp de câteva momente îngrozitoare, trecutul și prezentul fuzionează și sunt din nou în acea clinică, aud acele împușcături și simt acea frică atât de intensă, încât mintea nici nu o poate procesa. Doar că acum nici Beth, nici eu nu mai suntem în pericol.

Ci Julian.

Au venit după el și eu știu exact cine sunt.

— E Al-Quadar.

Vocea mea e aspră când mă ridic în picioare și ignor tremuratul care continuă să-mi zgâlțâie corpul.

— Peter, e Al-Quadar.

El dă din cap în semn că da și văd că deja e la telefon.

— *Da, da, eto ia* (da, da, eu sunt), spune el și-mi dau seama că vorbește rusește. *V gospitale problema.* (E o problemă la spital.) *Da, seicias-je.* (Da, imediat.)

Lăsând telefonul jos, îmi spune:

— Am anunțat poliția uzbecă de evenimentele de la spital. Sunt pe drum împreună cu mai mulți soldați. Vor ajunge în câteva minute.

— Va fi prea târziu.

Nu știu de unde am certitudinea asta, dar o simt adânc în oase.

— L-au prins, Peter. Dacă nu e deja mort, va fi în foarte scurt timp.

El se uită la mine și văd că și el știe asta, știe cât de fără speranță este totul. Avem de-a face cu una dintre

cele mai periculoase organizații teroriste din lume – și ei l-au prins pe cel care îi vâna și îi decima.

— Le vom da de urmă, Nora, spune Peter încet. Dacă nu l-au ucis încă, există o șansă să-l putem scoate de-acolo.

— Nu crezi asta sincer. Citesc asta pe fața lui.

O spune pur și simplu așa, ca să mă liniștească pe mine.

Oamenii lui Majid au reușit să nu fie detectați vreme de luni întregi și doar norocul capturării acelui terorist la Moscova a dus la descoperirea locului unde se ascund. Vor dispărea din nou, ascunzându-se în altă parte acum, că știu că locația lor din Tadjikistan a fost compromisă.

Vor dispărea – și la fel și Julian.

Peter îmi aruncă o privire de nedescifrat.

— Nu contează ce cred eu. Contează că ei vor ceva de la soțul tău: explozivul. Au vrut asta și înainte și sunt sigur că asta vor și acum. Ar fi o mare prostie din partea lor să-l ucidă pe loc.

— Crezi că îl vor tortura înainte?

Mi se ridică fierea în gât când îmi aduc aminte de țipetele lui Beth, de sângele care se întindea peste tot în timp ce Majid tăia sistematic bucăți din corpul ei.

— Ah, Doamne, crezi că îl vor tortura până va ceda și le va da explozivul?

— Da, spune Peter.

Ochii lui cenușii mă privesc fix în timp ce Ana începe să plângă cu sughițuri pe umărul Rosei.

— Cred că da. Și asta ne dă timp ca să-i găsim.

— Nu suficient.

Mă uit la el bolnavă de groază.

— Nu avem suficient timp, Peter, îl vor tortura și îl vor ucide în timp ce noi îi căutăm.

— Nu știm asta sigur, spune el, scoțând din nou telefonul. Voi arunca în luptă toate resursele noastre. Dacă Al-Quadar doar clipește pe radarul nostru, noi vom ști unde e.

— Dar asta ar putea dura săptămâni întregi, chiar luni!

Vocea mea devine isterică din nou. Simt cum îmi pierd mințile în vâltoarea durerii, a bucuriei și groazei în care mă învârt de câteva zile și mă afund într-un abis al disperării. Ieri credeam că l-am pierdut din nou pe Julian, doar ca să aflu azi că trăiește. Și acum, când părea că tot ce-a fost mai rău s-a terminat, soarta ne-a dat cea mai crudă lovitură dintre toate.

Monștrii care au ucis-o pe Beth mi-l vor lua acum pe Julian.

— E singura opțiune pe care o avem, Nora. Vocea lui Peter e mângâietoare ca și cum i-ar vorbi unui copil irascibil. Nu există altă cale. Esguerra e puternic. Poate rezista o vreme, indiferent ce-i vor face.

Trag aer adânc în piept, ca să-mi recapăt controlul. Pot să am o cădere mai târziu, când sunt singură.

— Nimeni nu e atât de puternic încât să reziste la tortură continuă.

Vocea mea e aproape lipsită de orice inflexiune.

— Știu asta.

Peter dă din cap, încuviințând punctul meu de vedere. Din ce am auzit despre abilitățile lui unice, el știe mai bine decât oricine cât de eficientă poate fi tortura. Când mă uit la el, o idee îmi apare în minte, o idee la care nu m-aș fi gândit niciodată înainte.

— Teroristul pe care l-au prins, spun eu încet, privindu-l insistent, unde este acum?

— Ar fi trebuit să ajungă în custodia noastră, dar pentru moment este încă la Moscova.

— Crezi că ar putea să știe ceva?

Îmi răsucesc mâinile în poala rochiei în timp ce mă uit la șeful torționar al lui Julian. Unei părți din mine nu-i vine să creadă ce tocmai urmează să-i cer să facă, dar vocea mea e calmă când spun:

— Crezi că-l poți face să vorbească?

— Da, sunt sigur că pot, spune Peter rar, uitându-se la mine cu respect. Nu știu dacă el știe unde ar putea merge ei mai departe, dar merită încercat. Plec imediat la Moscova, să văd ce pot afla.

— Vin cu tine.

Reacția lui e imediată.

— Nu, nu vii, spune el, încruntându-se la mine. Am ordine clare să te țin în siguranță aici, Nora.

— Șeful tău tocmai a fost prins și urmează să fie torturat și ucis.

Vocea mea e ascuțită și mușcătoare când rostesc fiecare cuvânt.

— Și tu crezi că siguranța mea e o prioritate acum? Ordinele primite de tine nu se mai aplică pentru că l-au prins pe Julian. Nu mai au nevoie de mine ca să negocieze cu el.

— Ei bine, de fapt, le-ar plăcea să te aibă ca să negocieze cu el. L-ar putea face să cedeze mai repede dacă te-ar avea și pe tine.

Peter clatină din cap, fața lui exprimă regret, dar și hotărâre.

— Îmi pare rău, Nora, dar trebuie să rămâi aici. Dacă reușim să-l salvăm pe soțul tău, el va fi foarte

nemulțumit să afle că am permis ca tu să fii expusă pericolului.

Mă întorc cu spatele, tremur de frică și de frustrare, amestecate și hrănindu-se una pe alta, până ce simt că-mi vine să explodez de la toate astea. Mă simt total neajutorată. Complet și total inutilă. Când m-au răpit, Julian a venit după mine. El m-a salvat, dar eu nu pot să fac același lucru pentru el.

Nu pot nici măcar să plec de la moșie.

— Nora...

E Rosa, îi simt mâna pe brațul meu în timp ce mă uit în gol pe fereastră, mintea mea alergând prin toate variantele ca un șoarece blocat într-un labirint.

— Nora, te rog... Haide, hai să mănânci puțin...

Dau din cap că nu și-mi trag mâna deoparte, continuând să mă uit fix la peluza de afară. E ceva care nu-mi dă pace într-un colț al minții, ceva răzleț, un gând pe jumătate format, pe care nu pot să-l prind. Are legătură cu ce a spus Peter, ceva ce a menționat în trecere... Îl aud cum iese din cameră, pașii lui se sting pe coridor și atunci, brusc, mă lovește.

Întorcându-mă, alerg după el, ignorând șocul de pe fața Rosei când o împing deoparte din drum.

— Peter! Peter, stai!

Se oprește la mijlocul coridorului, aruncându-mi o privire rece când frânez alunecând pe podea ca să mă opresc fix lângă el.

— Ce este?

— Știu, spun eu, trăgându-mi sufletul. Peter, știu exact ce să facem. Știu cum să-l salvăm pe Julian.

Expresia feței lui nu se schimbă.

— Despre ce vorbești?

Trag aer în piept și încep să-i explic planul meu, vorbind atât de repede încât stâlcesc cuvintele. Îl văd cum dă din cap în timp ce vorbesc, dar eu insist, mânată de sentimentul că mă aflu într-o situație teribil de presantă, mai intensă decât orice am trăit până acum. Trebuie să-l conving pe Peter că am dreptate. Viața lui Julian depinde de asta.

— Nu, spune el când am terminat. E o nebunie! Julian m-ar omorî!

— Dar ar putea fi *în viață* ca să te omoare, îl întrerup eu. Nu avem altă opțiune. Știi asta la fel de bine ca mine.

El clatină din cap și se uită sincer cu părere de rău la mine.

— Îmi pare rău, Nora.

— Îți voi da lista, spun eu, agățându-mă de singurul pai la care mă pot gândi. Îți voi da lista de nume înainte ca cei trei ani să treacă dacă tu faci asta. Julian ți-o va da imediat ce o obține.

Peter se uită lung la mine, expresia de pe chipul lui se schimbă pentru prima dată.

— Știi de listă? mă întreabă și vocea îi tremură de furie, că îmi vine să fac un pas în spate. Lista pe care mi-a promis-o Esguerra?

Dau din cap că da.

— Da.

În oricare alte împrejurări aș fi fost îngrozită să îl provoc pe acest om, dar acum am trecut dincolo de frică. Disperarea mă conduce acum, dându-mi acest curaj care nu-mi e caracteristic.

— Și știu că nu o vei primi dacă Julian moare, continui eu, insistând pe concluzie. Tot acest timp în care

ai lucrat pentru el va fi în zadar. Nu vei putea niciodată să te răzbuni pe cei care ți-au omorât familia.

Expresia lui impasibilă dispare complet, fața i se transformă într-o vâlvătaie de furie.

— Nu știi nimic despre familia mea, urlă el, și de data asta chiar fac un pas în spate, instinctul meu de autoconservare intervenind totuși când văd că-și strânge pumnii. Îndrăznești să-mi dai peste nas cu ei? Du-te dracului!

Face un pas spre mine în timp ce eu mă dau în spate; inima îmi bate cu putere, de să-mi sară din piept. Apoi, cu o mișcare bruscă, violentă, se răsucește și lovește, spărgând cu pumnul peretele de rigips. Tresar și mă dau înapoi, când lovește peretele din nou, vărsându-și furia pe care fără îndoială o are pe mine.

— Peter...

Vocea mea e joasă și mângâietoare, ca și cum aș vorbi cu un animal sălbatic. Le văd pe Rosa și pe Ana în pragul ușii, îngrozite, și încerc să dezamorsez situația.

— Peter, nu-ți dau peste nas..., doar îți prezint datele situației. Vreau să te ajut, dar mai întâi trebuie să mă ajuți tu pe mine.

Se uită lung la mine, pieptul îi tresaltă de furie și văd că se luptă să-și recapete echilibrul. Eu tremur pe dinăuntru, dar nu-l scap din ochi. „Nu arăta că ți-e frică. Orice ai face, nu arăta că ți-e frică", îmi spun. Spre marea mea ușurare, respirația îi revine treptat la normal și furia care-l desfigura dispare, în timp ce se întoarce din acel loc întunecat în care îi fusese mintea.

— Îmi pare rău, spune după câteva clipe, cu vocea sugrumată. Nu ar fi trebuit să reacționez așa.

Inspiră adânc o dată și încă o dată și văd că masca lui obișnuită de autocontrol reapare.

— De unde știu eu că o să poți să-ți ții promisiunea cu lista? spune pe un ton mai normal, furia părând să fi dispărut. Vrei să fac ceva cu care Esguerra n-o să fie de acord nici în ruptul capului. De unde știu eu că va merge până la capăt cu lista dacă eu fac asta?

— Îl voi face eu să ți-o dea.

Nu știu cum l-aș putea determina pe Julian să facă ceva, dar nu las să mi se vadă îndoiala.

— Îți jur, Peter. Ajută-mă cu asta și te vei putea răzbuna înainte să treacă cei trei ani.

El se uită fix la mine și practic îi simt frământarea interioară. Știe că argumentele mele sunt solide. Dacă face ceea ce-i cer, are o șansă să primească această listă de nume mai rapid. Dacă Julian moare, nu va mai primi lista deloc.

— Bine, spune el, aparent ajungând la o decizie. Pregătește-te atunci. Plecăm într-o oră.

Când aterizăm pe un mic aeroport lângă Chicago, e un strat subțire de zăpadă pe jos și sunt bucuroasă că m-am hotărât să-mi iau vechile mele ghete Ugg. E deja seară și bate un vânt rece, pătrunzând prin haina mea de iarnă. Abia dacă simt disconfortul, totuși toate gândurile mele sunt acaparate de chinul ce urmează.

Nu ne așteaptă nicio mașină blindată. Nimic care să atragă atenția asupra sosirii noastre. Peter îmi cheamă un taxi și eu mă urc singură în mașină, în spate, în timp ce el o pornește înapoi la avion.

Șoferul, un bărbat amabil între două vârste, încearcă să facă conversație, sperând probabil să-și dea seama cine sunt. Sunt convinsă că se gândește că sunt vreo celebritate, sosind așa, cu un avion particular. Îi

răspund monosilabic la toate întrebările și el se prinde repede că vreau să fiu lăsată în pace. Restul drumului îl facem în tăcere, în timp ce mă uit pe geam la drumurile întunecate de noapte. Inima îmi bate tare de la stres și de la diferența de fus orar, iar stomacul mi se întoarce pe dos de greață. Dacă nu mă forțam să mănânc un sandvici în avion, probabil leșinam de epuizare acum.

Când ajungem în Oak Lawn, îi spun șoferului să meargă la casa părinților mei. Ei nu mă așteaptă, dar e mai bine așa. Face ca totul să pară mai autentic, să arate mai puțin a înscenare.

Șoferul mă ajută să dau jos valiza mică pe care mi-am pregătit-o pentru drumul ăsta, îi plătesc cursa și îi las și bacșiș 20 de dolari pentru impolitețea mea de mai devreme. El pleacă și eu trag trolerul până la ușa casei copilăriei mele.

Mă opresc în fața ușii maro și apăs pe butonul de la sonerie. Știu că părinții mei sunt acasă fiindcă văd luminile aprinse în camera de zi. Le ia câteva minute să vină la ușă. Cele câteva minute îmi par o oră întreagă la starea mea de epuizare.

Mama deschide ușa și îi cade fața de uimire când mă vede acolo, cu mâna pe mânerul valizei.

— Bună, mamă, spun eu și vocea îmi tremură. Pot să intru?

25

JULIAN

La început e doar durere și întuneric. Durere care mă sfâșie. Durere care mă rupe pe dinăuntru. Cu întunericul e ușor. Nu există durere acolo, doar uitare. Totuși, urăsc neantul care mă consumă când intru într-un vid întunecat. Urăsc golul nonexistenței. Pe măsură ce trece timpul, încep să-mi doresc durerea pentru că e opusul acestui gol, fiindcă a simți ceva e mai bine decât a nu simți nimic.

Treptat, vidul întunecat scade, mă slăbește din strânsoare. Acum, pe lângă durere, sunt și amintirile. Unele bune, altele rele. Vin peste mine în valuri. Zâmbetul delicat al mamei când îmi citea o poveste înainte de culcare. Vocea dură a tatei și pumnii lui și mai duri. Alergând prin junglă după un fluture colorat, fericit și liber cum doar un copil poate fi. Ucigând primul om în acea junglă. Jucându-mă cu pisica mea Lola, apoi pescuind și râzând cu o fată de 12 ani cu ochi strălucitori... cu Maria.

Corpul Mariei sfărâmat și violat, lumina și inocența ei distruse pentru totdeauna.

Sânge pe mâini, satisfacția de a-i auzi urlând pe ucigași. Mâncând sushi în cel mai bun restaurant din Tokio. Muștele bâzâind peste corpul neînsuflețit al mamei mele. Emoția primei negocieri reușite, farmecul

banilor care curg. Mai multă violență și moarte. Moarte pe care eu o provoc, moarte cu care mă desfăt.

Și apoi e *ea*.

Nora mea. Fata pe care am furat-o pentru că îmi amintea de Maria.

Fata pentru care trăiesc.

Păstrez imaginea ei în minte, lăsând celelalte amintiri să se topească în fundal. Ea e singura la care vreau să mă gândesc, asupra căreia vreau să mă concentrez. Face să dispară durerea, face să dispară întunericul. Poate că am făcut-o să sufere, dar ea mi-a dăruit singura fericire pe care o cunosc din copilărie.

Pe măsură ce trece timpul, devin conștient de alte lucruri. Pe lângă durere, mai sunt sunete și senzații. Aud voci și simt o adiere rece pe față. Umărul stâng mă arde, mâna ruptă îmi pulsează și mor de sete. Totuși, se pare că sunt viu.

Îmi îndoi degetele ca să verific acest lucru. Da, sunt viu. Aproape prea slăbit ca să mă mișc, dar viu.

La dracu'! Restul amintirilor încep să mă inunde, și chiar înainte de a deschide ochii, știu unde sunt și știu că probabil n-ar fi trebuit să lupt cu întunericul. Uitarea ar fi fost mai bună decât asta.

— Bine ai revenit, aud vocea joasă a unui bărbat și când deschid ochii îl văd pe Majid zâmbind deasupra mea. Ai fost plecat cam mult timp. A sosit vremea să începem.

Mă târăsc de-a lungul unei podele reci de ciment a ceea ce pare a fi un fel de șantier. După cum arată, va fi o clădire industrială și camera în care mă bagă nu are ferestre, doar un cadru de ușă. Mă gândesc să lupt, dar

sunt prea slăbit de la răni ca să am vreo șansă, așa că decid să trag de timp și să-mi păstrez puțina putere pe care o mai am. Bănuiesc că voi avea nevoie de ea ca să fac față la ce mi-au pregătit ei.

Pentru început, mă dezbracă complet și mă leagă cu o funie pe care o atârnă de o traversă din tavanul neterminat. Mișcările lor sunt violente, iar ghipsul de la mâna stângă se sparge când îmi răsucesc încheieturile mâinilor să mi le lege, apoi îmi ridică mâinile legate deasupra capului. Durerea agonizantă din brațul rănit și din umăr mă face să leșin și abia când îmi aruncă pe față apă rece ca gheața îmi recapăt cunoștința.

Într-un fel, le admir metodele. Știu ce fac. Îi iei hainele unui om și el se simte imediat vulnerabil. Îl ții în frig, slăbit și rănit, și deja e în dezavantaj, cu psihicul la fel de dărâmat ca și fizicul. Au pornit cu dreptul. Dacă nu le-aș fi făcut și eu asta altora, acum le-aș cerși mila și i-aș implora deja.

Dar așa cum stau lucrurile, corpul meu e într-o stare completă de luptă-sau-fugi. Faptul că știu că sunt atât de aproape de moarte sau cel puțin de durerea cumplită îmi face inima să bată într-un ritm demențial de rapid. Nu vreau să le dau satisfacția de a mă vedea tremurând, dar simt fiori ușori pe piele, de la apa rece pe care au turnat-o peste mine într-o cameră deja înghețată și de la excesul de adrenalină. M-au atârnat atât de sus, încât doar vârful picioarelor atinge podeaua, iar greutatea mea e în mare parte suportată de încheieturile mâinilor legate și de brațul și umărul rănite, care deja urlă de durere, în agonie.

În timp ce atârn așa, încercând să respir prin durere, Majid se apropie de mine cu un zâmbet încrezut care îi umple fața de riduri.

— Măi să fie, Esguerra însuși..., spune el tărăgănat și accentul lui britanic îl face să sune ca o variantă

James Bond din Orientul Mijlociu. Ce drăguţ din partea ta să ne vizitezi în colţul nostru de lume!

Eu nu spun nimic, doar mă uit la el dispreţuitor, ştiind că asta îl va irita mai mult ca orice. Ştiu ce-mi va cere şi nu am nicio intenţie să îi ofer asta, nici dacă mă va ucide în modul cel mai chinuitor posibil.

Evident, lipsa mea de reacţie îl provoacă. Îi văd sclipirea de furie din ochi. Majid Ben-Harid se delectează cu frica şi suferinţa altora. Înţeleg asta la el pentru că şi eu sunt la fel. Şi pentru că suntem suflete pereche, ştiu cum să-i stric distracţia. Îmi va distruge trupul, dar nu se va bucura de asta atât de mult cât şi-ar dori.

Nu îi voi da voie.

E o slabă consolare pentru faptul că voi muri în chinuri, dar e tot ce am la dispoziţie în acest moment.

Lui Majid i-a dispărut zâmbetul încrezut şi acum vine spre mine.

— Văd că nu ai chef de o mică discuţie, spune el, punându-mi în faţă un cuţit mare de măcelărie. Hai atunci să trecem direct la subiect.

Plimbă vârful lamei în jos pe gâtul meu, tăind suficient de adânc ca să curgă sângele pe bărbie în jos într-un firicel subţire.

— Îmi dai locaţia fabricii tale de producţie a explozivului împreună cu toate detaliile de securitate şi eu – se apropie atât de mult, că pot distinge negrul pupilelor în irisurile lui de culoarea noroiului – te voi omorî rapid. Dacă nu... ei bine, sunt sigur că nu trebuie să-ţi dezvolt mai mult alternativa. Ce spui? Vrei să faci lucrurile să fie uşoare pentru noi, sau dificile? Pentru că finalul va fi oricum acelaşi.

Nu răspund şi nu tresar, nici chiar când lama işi continuă călătoria dureroasă în jos pe gâtul meu, pe piept

și pe burtă, lăsând o dâră de sânge peste tot pe unde îmi atinge pielea.

Nu contează ce aleg pentru că Majid nu are de gând să onoreze niciuna dintre promisiunile pe care mi le face. Nu mă va ucide rapid, nici dacă îi predau personal mâine explozivul. Am produs prea multe pagube organizației Al-Quadar în ultimele luni, le-am stricat prea multe planuri. De îndată ce-i dau ce vrea, mă va face bucățele în modul cel mai dureros posibil, doar ca să arate trupelor lui cum îi pedepsește pe cei care se pun cu el.

Cel puțin, asta e ce aș face eu în locul lui.

Cuțitul se oprește fix sub coastele mele și vârful ascuțit sapă în carne și pot vedea cum lui Majid îi strălucesc ochii de plăcere răutăcioasă.

— Ei? șoptește el, apăsând înăuntru alți câțiva milimetri. Joci sau nu, Esguerra? Chiar numai de tine depinde. Pot pentru început să-ți recoltez niște organe, ca să fac un plus de profit pentru noi sau dacă preferi, pot începe mai jos, cu partea preferată a soției tale...

Îmi suprim un impuls instinctiv masculin de a tresări la ultimele cuvinte și-mi mențin expresia feței calmă, aproape amuzată. Am pierdut deja prea mult sânge, așa că sunt în prag de leșin. Ultimul lucru pe care îl vrea Majid e să se descotorosească de o victimă conștientă. Dacă vrea pe bune explozivul, va trebui să înceapă cu chestii mici și apoi să crească până la brutalitatea actelor cu care tocmai m-a amenințat.

— Dă-i drumul, îi spun calm, haide, arată ce poți.

Și zâmbindu-i batjocoritor, aștept să înceapă tortura.

26

NORA

Seara venirii mele acasă e un șir continuu de plânsete, de îmbrățișări și de întrebări despre ce s-a întâmplat și cum de-am reușit să mă întorc.

Le spun sincer părinților mei cât de mult pot din cele întâmplate, le explic prăbușirea avionului în Uzbekistan și apoi capturarea lui Julian de către un grup terorist cu care el se luptă. În timp ce vorbesc, îi văd cum se luptă cu șocul și uimirea. Teroriștii și avioanele doborâte de rachete sunt mult prea departe de paradigma normalului pe care îl trăiesc ei, așa că știu că le e greu să proceseze totul. A fost greu și pentru mine cândva.

— Of, Nora, iubito...

Vocea mamei e caldă și plină de compasiune.

— Îmi pare atât de rău. Știu că l-ai iubit, în ciuda tuturor celor întâmplate. Ai idee ce se va întâmpla acum?

Clatin din cap că nu, evitând să mă uit la tata. El crede că evoluția evenimentelor e bună. Văd asta pe fața lui. Se simte ușurat că am scăpat oarecum de omul pe care el îl considera drept cel care a profitat de mine. Sunt sigură că amândoi părinții mei cred că Julian merită asta, dar mama cel puțin încearcă să fie mai atentă cu sentimentele mele. Tata, totuși, abia își poate ascunde satisfacția față de întorsătura evenimentelor.

— Ei bine, orice s-ar întâmpla, mă bucur că ai venit acasă.

Mama se întinde spre mine și îmi ia mâna în mâna ei. Ochii îi sunt plini de lacrimi când se uită la mine.

— Suntem alături de tine, draga mea. Știi asta, da?

— Știu, mama, șoptesc eu cu o jenă în gât de emoție. De aceea m-am întors. Mi-a fost dor de voi... și fiindcă nu puteam să stau singură la moșie.

Asta cel puțin e adevărat, dar nu de aceea sunt aici. Nu le pot spune părinților motivul adevărat.

Dacă ar ști că am venit ca să fiu răpită de Al-Quadar, nu m-ar ierta niciodată pentru asta.

Deși sunt epuizată, dorm foarte puțin. Știu că va dura ceva timp până va reacționa Al-Quadar la prezența mea în oraș, dar sunt chinuită de frica și tensiunea așteptării. De fiecare dată când adorm, am coșmaruri, doar că în aceste vise nu mai e Beth cea care e tăiată în bucăți, ci Julian. Imaginile cu corpul lui torturat sunt atât de vii încât mă trezesc cu greață și tremur, cu cearșafurile ude de transpirație. În cele din urmă, renunț la somn și scot ustensilele de pictat pe care le-am adus cu mine în valiză. Sper ca pictatul să mă facă să nu mă mai gândesc că aceste coșmaruri se pot întâmpla de fapt în realitate chiar în acest moment, în vreo ascunzătoare Al-Quadar, la mii de mile depărtare.

Când lumina răsăritului pătrunde în cameră, mă opresc să văd ce am pictat. La început pare abstract, doar vârtejuri de roșu, negru și maro, dar cu cât te uiți mai îndeaproape, descoperi ceva diferit. Toate vârtejurile sunt fețe și corpuri, oameni înlănțuiți împreună într-un

paroxism de extaz violent. Fețele lor exprimă atât durere, cât și plăcere, dorință și chin.

E probabil cea mai bună lucrare a mea de până acum și o urăsc.

O urăsc pentru că îmi arată cât de mult m-am schimbat. Cât de puțin a mai rămas din mine, cea mai de demult!

— Vai, draga mea, e uimitor...

Vocea mamei mă face să tresar din gândurile mele și să mă întorc spre ea. Stă în pragul ușii și se uită la pictură cu o admirație sinceră.

— Profesorul tău francez trebuie că este foarte bun.

— Da, monsieur Bernard este excelent, sunt eu de acord, încercând să nu-mi trădez îngrijorarea în tonul vocii.

Sunt atât de obosită, încât vreau doar să mă prăbușesc, dar asta nu e o opțiune pentru moment.

— Nu ai dormit bine, nu-i așa?

Mama se încruntă. Pare îngrijorată și știu că nu am reușit să-i ascund cât sunt de obosită.

— Te-ai gândit la el?

— Bineînțeles.

Un val de furie îmi ascute brusc vocea.

— E soțul meu, doar știi.

Ea clipește, clar luată prin surprindere, și eu regret imediat tonul aspru. Situația asta nu e din vina mamei mele; dacă e cineva care nu poate fi blamat, atunci părinții mei nu pot fi. Nervozitatea mea e ultimul lucru pe care îl merită ei... mai ales că planul meu disperat le va produce probabil și mai multă durere.

— Îmi pare rău, mamă, spun eu, ducându-mă spre ea ca să o iau în brațe. Nu am vrut să sune așa.

— E în regulă, scumpo.

Mă mângâie pe păr. Atingerea ei e atât de tandră și reconfortantă încât încep să plâng.

— Înțeleg.

Dau din cap că da, deși știu că nu poate înțelege cât de puternică e tensiunea în care trăiesc. Nu poate, pentru că nu știe că eu aștept.

Aștept să fiu luată de aceiași monștri care l-au prins pe Julian.

Aștept ca Al-Quadar să muște momeala.

Dimineața trece greu. E sâmbătă, așa că amândoi părinții sunt acasă. Sunt fericiți din acest motiv, eu nu. Aș fi vrut să fie la muncă azi. Vreau să fiu singură dacă – nu *când* – huliganii lui Majid vor veni după mine. A fost destul de sigur să petrec noaptea aici, de vreme ce Al-Quadar avea nevoie de timp ca să pună în aplicare orice plan la care s-ar fi gândit, dar acum e dimineață și nu vreau ca părinții mei să fie pe lângă mine. Măsurile de pază pe care le-a luat Julian pentru părinții mei le-ar asigura protecția, dar acei oameni pot interveni și când sunt eu răpită – și ăsta e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

— Mergi la cumpărături?

Tata îmi aruncă o privire ciudată când îi anunț că aș vrea să merg pe la magazine după micul dejun.

— Ești sigură, scumpo? Abia ai venit acasă, și cu tot ce se petrece...

— Tată, am stat luni de zile în mijlocul unei pustietăți. Îi arunc cea mai bună privire a mea de „te rog, nu-mi mai aminti de asta". Nu ai idee ce înseamnă asta pentru o fată.

Văzând că nu l-am convins, adaug:

— Pe bune, tată, mi-ar prinde bine să mă amuz puțin.

— Are dreptate, intervine mama.

Apoi, întorcându-se spre mine, îmi face cu ochiul conspirativ și îi spune tatei:

— Nimic nu se compară cu o sesiune de cumpărături pentru starea de spirit a unei femei, îi schimbă gândurile. Voi merge eu cu Nora. Va fi ca în vremurile bune.

Mi se taie respirația. Nu pot să o iau pe mama cu mine dacă vreau tocmai ca părinții mei să stea departe de un potențial pericol.

— Of, îmi pare rău, mama, spun eu cu regret, dar deja i-am promis lui Leah că ne vedem. E vacanța de primăvară, știi, și e și ea acasă acum.

Am văzut asta pe pagina ei de Facebook de dimineață, mai devreme, așa că nu mint decât parțial. Prietena mea e într-adevăr în oraș, doar că nu stabiliserăm să ne vedem azi.

— Ah, în regulă.

Mama pare supărată pentru o clipă, dar apoi își revine și îmi zâmbește din toată inima.

— Nicio grijă, iubito. Ne vedem după ce stai la povești cu prietenii tăi. Mă bucur că te distragi de la gânduri în felul ăsta. E cel mai bine, serios...

Tata încă mă privește suspicios, dar nu are ce face. Sunt adultă și nu e cazul să le cer permisiunea.

De îndată ce termin micul dejun, îi sărut și-i îmbrățișez pe fiecare, apoi mă duc la stația de autobuz de pe strada 95, ca să iau autobuzul spre mallul Chicago Ridge.

Haide, luați-mă odată. La naiba, luați-mă odată!

M-am plimbat prin mall ore întregi și, spre frustrarea mea, nici urmă de Al-Quadar. Fie nu știu că eu sunt aici, fie nu le pasă de asta acum, că îl au pe Julian.

Refuz să mă gândesc la ultima posibilitate, pentru că dacă e adevărat, Julian e ca și mort.

Planul trebuie să funcționeze. Nu există alternativă. Majid are doar nevoie de mai mult timp. Timp ca să adulmece că sunt singură și lipsită de apărare, o unealtă utilă, pe care o poate folosi ca să-l forțeze pe Julian să îi dea ce are nevoie.

— Nora? Ia uite, dom'le! Nora, tu ești?

O voce familiară mă smulge din gândurile mele și mă întorc ca s-o văd pe prietena mea Leah uitându-se la mine cu uimire.

— Leah!

Preț de o clipă uit de tot pericolul și alerg să o iau în brațe pe fata care fusese cea mai bună prietenă a mea ani de zile.

— Nu știam că ești aici!

Și chiar așa e. Deși mi-am mințit părinții în dimineața asta, nu mă așteptasem să dau așa peste Leah. Gândindu-mă retrospectiv, totuși, ar fi trebuit să-mi dau seama de asta, de vreme ce obișnuiam să ne petrecem timpul aici aproape în fiecare weekend.

— Ce faci aici? mă întreabă ea după ce ne îmbrățișăm. Am crezut că ești în Columbia!

— Am fost... adică sunt.

Acum, că s-a dus entuziasmul inițial, îmi dau seama că întâlnirea cu Leah ar putea fi problematică.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca prietena mea să sufere din cauza mea.

— Am venit doar pentru o scurtă vizită, îi explic grăbită, aruncând o privire îngrijorată în jur.

Totul pare în regulă, așadar, continui:

— Îmi pare rău că nu te-am anunțat că am ajuns acasă, dar lucrurile sunt cam haotice și, ei bine, știi cum e...

— Așa este, probabil ești ocupată cu noul soț și tot restul, spune ea rar și se vede clar cum crește distanța dintre noi, chiar dacă nu ne-am mișcat nici măcar un centimetru. Nu am mai vorbit de când i-am spus de căsătoria mea. Am schimbat doar câteva e-mailuri scurte și văd acum că încă se întreabă dacă sunt sănătoasă la cap... că nu mai înțelege persoana care am devenit.

Nu o învinovățesc pentru asta. Uneori nici eu nu înțeleg cine sunt.

— Leah, iubito, aici erai!

Vocea unui bărbat ne întrerupe conversația și inima îmi tresare când o siluetă masculină cunoscută se apropie de Leah venind din spatele meu.

E Jake, băiatul de care am fost îndrăgostită cândva.

Băiatul de la care m-a furat Julian în acea noapte fatidică, în parc.

Doar că nu mai e băiat acum. Are umerii mai lați, fața mai slabă și mai aspră. La un moment dat, cam în ultimele luni, a devenit bărbat, un bărbat care are ochi doar pentru Leah. Oprindu-se lângă ea, se apleacă să o sărute și îi spune cu o voce joasă, tachinând-o:

— Iubito, am luat cadoul acela pentru tine...

Obrajii palizi ai lui Leah se înroșesc.

— Ah, Jake, mormăie ea, trăgându-l pe braț ca să-i atragă atenția asupra prezenței mele, uite cu cine m-am întâlnit.

El se întoarce spre mine și ochii lui căprui se măresc din cauza șocului.

— Nora? Ce... ce faci aici?

— Ei, bine, știi... doar...doar niște cumpărături...

Sper că par la fel de zăpăcită cum mă simt.

Leah și Jake? *Prietena mea cea mai bună și fostul meu iubit?* E ca și cum lumea mea a sărit de pe ax! Habar nu aveam că sunt împreună. Știam că Leah s-a despărțit de iubitul ei acum câteva luni, fiindcă mi-a scris asta într-un e-mail, dar nu mi-a spus niciodată că s-a cuplat cu Jake.

În timp ce mă uit la ei, stând unul lângă celălalt cu aceleași expresii de stânjeneală pe fețe, îmi dau seama că nu e tocmai ilogic. Amândoi au intrat la Universitatea din Michigan și au un cerc comun de prieteni și cunoștințe încă din liceu. Au chiar și o experiență traumatică în comun – prietena/iubita lor a fost răpită –, care i-ar fi putut apropia mai mult.

În acest moment îmi dau seama, de asemenea, că tot ceea ce simt când mă uit la ei e ușurare.

Ușurare că par fericiți împreună, că întunericul vieții mele nu a lăsat urme permanente asupra lui Jake. Nu regret ce ar fi putut să fie, nu sunt geloasă. Simt doar o neliniște care crește tot mai mult, cu fiecare minut pe care Julian îl petrece în mâinile celor de la Al-Quadar.

— Îmi pare rău, Nora, spune Leah, aruncându-mi o privire îngrijorată. Ar fi trebuit să-ți spun despre noi mai demult. Doar că...

— Leah, te rog.

Lăsând deoparte neliniștea și epuizarea, reușesc să-i zâmbesc încrezătoare.

— Nu trebuie să-mi explici nimic. Sincer. Eu sunt căsătorită, Jake și cu mine am ieșit doar o dată împreună. Nu îmi datorezi explicații... Am fost doar surprinsă, asta e tot.

— Vrei, hmm, să bem o cafea împreună? se oferă Jake, ținând-o pe Leah după talie cu un gest care mi se pare neobișnuit de protector.

Mă întreb dacă de mine o protejează. Dacă așa e, e chiar mai deștept decât am crezut.

— Putem să stăm să povestim ce am mai făcut fiecare dintre noi, dacă tot ești în oraș, continuă el și eu clatin din cap că nu.

— Mi-ar plăcea, dar nu pot, spun și regretul din vocea mea e sincer.

Aș vrea foarte mult să stau de vorbă cu ei, dar nu îi pot avea lângă mine în caz că Al-Quadar alege să atace într-un moment anume. Nu știu cum mă vor răpi teroriștii în mijlocul unui mall aglomerat, dar sunt sigură că vor găsi o cale. Mă uit în jos la telefon, mă prefac uimită de cât e ceasul și spun scuzându-mă:

— Mă tem că deja am întârziat...

— Soțul tău e aici cu tine? mă întreabă Leah și văd că Jake se face alb la față.

Probabil că nu s-a gândit că Julian ar putea fi prin apropiere când mi-a făcut invitația.

Clatin din cap că nu, simt o jenă în gât și realitatea oribilă a situației mă face să mă sufoc.

— Nu, spun eu, sperând ca vocea mea să sune cât de cât normal. Nu a putut veni.

— Ah, în regulă.

Leah se încruntă mai tare, are privirea confuză, dar Jake își recapătă puțin din culoare în obraji. E vizibil ușurat că nu se va confrunta cu un criminal nemilos care i-a produs atât de multă suferință.

— Chiar trebuie să fug, spun eu, iar Jake dă aprobator din cap și o strânge mai tare de talie pe Leah, apropiind-o de el.

— Baftă! îmi urează el și îmi dau seama că se bucură că plec.

A fost crescut să fie politicos totuși, așa că adaugă:

— Îmi pare bine că ne-am revăzut, deși ochii lui spun cu totul altceva.

Îi zâmbesc înțelegător.

— Și mie, spun eu și îi fac semn cu mâna de rămas-bun lui Leah, apoi mă îndrept spre ieșirea din mall.

Uit de Jake și Leah îndată ce ies în parcarea mallului. Dureros de atentă, scrutez zona înainte de a scoate fără chef telefonul ca să chem un taxi. Aș mai sta la mall, dar nu vreau să mai dau iar peste prietenii mei. Următoarea oprire e pe Michigan Avenue, în Chicago, unde pot intra în câteva magazine cu lucruri scumpe, în timp ce mă rog să mă răpească odată până nu îmi pierd mințile de tot.

Vântul rece îmi trece prin haine în timp ce stau și aștept, pardesiul trei sferturi și puloverul subțire de cașmir nu prea mă ajută să nu simt temperatura scăzută de afară. Durează o jumătate de oră în cap până ce taxiul trage în sfârșit la marginea trotuarului. Deja sunt pe jumătate înghețată și am nervii atât de încordați că îmi vine să urlu.

Deschid portiera și mă urc în spate. E un taxi curat, cu un geam gros despărțitor între bancheta din spate și șofer și geamurile din spate sunt ușor fumurii.

— În centru, vă rog.

Vocea mea e mai ascuțită decât ar fi cazul.

— La magazinele de pe Michigan Avenue.

— Sigur, domnișoară, spune șoferul cu blândețe și parcă mă lovește în moalele capului când îi aud accentul vag din voce.

Ni se întâlnesc privirile în oglinda din față și înghet când o groază cumplită mă săgetează pe spinare.

Ar fi putut fi unul dintre miile de imigranți care conduc un taxi ca mijloc de existență, dar nu e.

Este din Al-Quadar, îi văd răutatea rece din privire.

În sfârșit au venit după mine.

Asta am așteptat, dar acum, că a sosit momentul, mă trezesc paralizată de o frică atât de intensă încât mă sufoc. Mintea îmi zboară în trecut și amintirile sunt atât de vii, că parcă sunt din nou acolo. Simt în mine durerea cusăturilor abia vindecate, văd cadavrele oamenilor de la clinică, aud țipetele lui Beth... și simt gustul vomei în gât când Majid mă atinge pe obraz cu degetul plin de sânge.

Cred că m-am făcut albă la față pentru că privirea șoferului se înăsprește și aud zgomotul slab al portierei blocate.

Sunetul mă determină să trec la acțiune. Adrenalina îmi pompează în vene și mă împing în portieră trăgând de mâner și urlând cât mă țin plămânii. E inutil acum, dar trebuie să încerc și, mai important, trebuie să pară că încerc. Nu pot sta calmă în timp ce ei mă duc iar în iad.

Nu pot să-i las să-și dea seama că de data asta eu vreau să ajung acolo.

Când maşina începe să se mişte, continui să mă lupt cu portiera şi să lovesc în geam. Şoferul mă ignoră în timp ce iese cu viteză maximă din parcare şi niciunul dintre vizitatorii de la mall nu pare să observe că se întâmplă ceva în neregulă, geamurile fumurii ale maşinii mă ascund de privirile lor.

Nu mergem departe. În loc să ieşim pe autostradă, maşina virează în spatele clădirii. Văd o dubiţă bej care ne aşteaptă şi mă lupt cu mai multă îndârjire, rupându-mi unghiile când trag de portieră cu o disperare care parţial e adevărată. În graba mea de a-l salva pe Julian, nu m-am gândit la tot ce înseamnă să fiu răpită de monştrii ăştia din coşmarurile mele, să trec iar prin ceva atât de îngrozitor şi teroarea care m-a cuprins e doar puţin atenuată de faptul că mi-am făcut totul cu mâna mea.

Şoferul trage maşina lângă dubă şi încuietorile se deschid. Împing portiera şi sar afară în patru labe, zgâriindu-mi palmele de asfaltul zgrunţuros, dar înainte să reuşesc să mă ridic în picioare, un braţ greu mă prinde de talie şi o mână înmănuşată îmi acoperă gura, înăbuşindu-mi ţipetele.

Aud ordine strigate în arabă în timp ce sunt dusă spre dubă, zbătându-mă şi lovind cu picioarele, şi apoi văd un pumn parcă zburând spre faţa mea.

Capul îmi explodează de durere şi apoi, nimic.

27

JULIAN

Îmi tot pierd și recapăt cunoștința, momentele de agonie vigilentă sunt întrețesute cu scurte pauze de întuneric mângâietor. Nu știu dacă au trecut ore, zile sau săptămâni, dar mă simt de parcă sunt aici dintotdeauna, la mila lui Majid și a durerii.

Nu am dormit. Nu mă lasă să dorm. Am repaus doar când mintea mi se închide complet de la tortură și ei au mereu metode să mă aducă înapoi când sunt dus prea mult timp.

Întâi folosesc tortura cu apă, înecatul simulat. Mi se pare amuzant, într-un fel pervers. Mă întreb dacă fac asta pentru că știu că sunt pe jumătate american sau doar cred că e un mod eficient de a face pe cineva să cedeze psihic fără să provoace daune serioase.

Fac asta de câteva zeci de ori, mă împing în brațele morții și apoi mă aduc înapoi. Mă înec iar și iar și corpul meu luptă pentru aer cu o disperare care pare nelalocul ei, având în vedere situația. Nu ar fi un lucru așa de rău dacă m-ar îneca din greșeală, mintea mea știe asta, dar corpul meu se luptă să supraviețuiască. Fiecare secundă cu cârpa aia udă pe față îmi pare o eternitate. Apa care se prelinge e mai îngrozitoare decât lama cea mai ascuțită.

Fac pauze din când în când și îmi pun întrebări, promițând să se oprească dacă le răspund. Și când plămânii mei simt că explodează, vreau să cedez. Vreau să pun capăt torturii. Totuși, ceva din mine nu mă lasă. Refuz să le dau satisfacția că au câștigat, să-i las să mă omoare știind că au obținut ceea ce și-au dorit.

În timp ce corpul meu se zbate pentru aer, aud vocea lui taică-meu:

— Ai de gând să plângi? Ai de gând să plângi ca băiețelul lui mama, drăguțul de el, sau mă înfrunți ca un bărbat?

Am iar 4 ani, mă ghemuiesc în colț când tata mă lovește repetat cu piciorul în coaste. Știu răspunsul corect la întrebarea asta, știu că trebuie să îl înfrunt, dar sunt speriat. Sunt atât de speriat. Simt umezeala de pe obrajii mei și știu că îl va înfuria. Nu vreau să plâng. Nu am mai plâns cu adevărat de când eram bebeluș, dar durerea din coaste îmi umple ochii de lacrimi. Dacă mama ar fi fost aici, m-ar fi luat în brațe și m-ar fi sărutat, dar ea nu poate veni lângă mine când tata are stările astea. Îi e prea frică de el.

Îl urăsc pe tata. Îl urăsc și vreau să fiu ca el cândva. Nu vreau să-mi fie frică. Vreau să fiu eu cel puternic, cel de care se teme toată lumea.

Făcându-mă covrig, folosesc poala cămășii ca să-mi șterg lichidul trădător de pe față și apoi mă ridic în picioare, ignorând frica și durerea din coastele învinețite.

— Nu voi plânge.

Înghit nodul din gât și mă uit în sus la tata.

— Nu voi plânge niciodată.

Înjurături în arabă. Din nou apă peste față.

Mintea mea e violent smulsă și dusă înapoi în prezent, unde mă zguduie convulsiile, înecându-mă și gâfâind când îmi iau de pe față pânza înmuiată în apă. Plămânii mi se măresc cu lăcomie și printre țiuiturile din urechi îl aud pe Majid urlând la omul care era aproape să mă omoare.

Ei bine, la dracu'! Se pare că partea asta de distracție s-a terminat.

Vor începe cu acele acum. Ace lungi, groase, pe care mi le înfig sub unghiile de la mâini și de la picioare. Asta pot suporta mai bine, mintea mea renunță de bunăvoie la corpul torturat și mă duce din nou în trecut.

Am 9 ani acum. Tata m-a adus la oraș pentru negocierile cu furnizorii lui. Stau pe scări, păzind intrarea de la clădire, cu o pușcă vârâtă prin cureaua de la pantaloni, pe sub tricou. Știu cum să folosesc pușca asta, deja am omorât doi oameni cu ea. Prima dată am vomitat și mi-am luat bătaia cuvenită, dar a doua oară când am ucis a fost mai ușor. Nici măcar nu am clipit când am apăsat pe trăgaci.

Câțiva adolescenți trec pe stradă. Îi recunosc după tatuaje, fac parte din banda locală. Tata îi folosește probabil ca să-i distribuie produsul, dar acum par plictisiți și fără ocupație.

Mă uit la ei cum se plimbă în sus și în jos pe stradă, dând cu piciorul în niște sticle sparte și luându-se unii de alții. O parte din mine îi invidiază pentru camaraderia lor relaxată. Nu am mulți prieteni, iar băieții cu care mă joc uneori par să se teamă de mine. Nu știu dacă asta e pentru că sunt fiul lui señor sau dacă au auzit diverse lucruri despre mine. De obicei, nu mă deranjează frica lor, o încurajez, de fapt, dar uneori mi-aș dori să mă pot juca la fel ca un copil obișnuit.

Acești adolescenți nu au auzit însă de mine. Îmi dau seama de asta pentru că atunci când mă zăresc stând acolo, zâmbesc și vin spre mine, crezând că au găsit o pradă ușor de agresat.

— Hei, strigă unul dintre ei. Ce caută aici un băiețel ca tine? Ăsta e cartierul nostru. Te-ai rătăcit, țâncule?

— Nu, spun eu, răspunzându-le la zeflemea. Și eu sunt la fel de rătăcit ca tine... țâncule.

Băiatul care mi-a vorbit mai-mai să plesnească de furie.

— De ce, rahat mic ce ești...

Pornește spre mine și îngheață imediat când îmi îndrept pușca spre el fără să clipesc măcar.

— Încearcă, îl invit eu molcom. Vino mai aproape, de ce nu?

Băieții încep să se retragă. Nu sunt proști de tot, au văzut că știu cum să mânuiesc o armă.

În acel moment, tatăl meu și oamenii lui ies din clădire și băieții se împrăștie ca șobolanii.

Când îi spun tatălui meu ce s-a întâmplat, el dă din cap aprobator.

— Bun. Nu ceda, fiule. Ține minte. Iei ce vrei și nu cedezi niciodată.

Apă rece aruncată pe față, urmată de o palmă brutală, și mă întorc în prezent. M-au legat acum de un scaun, încheieturile de la mâini îmi sunt legate la spate și gleznele îmi sunt legate de picioarele scaunului. Degetele de la mâini și de la picioare îmi zvâcnesc în agonie, dar sunt încă în viață – și deocamdată neînvins.

Văd furia frustrată de pe chipul lui Majid. Nu este mulțumit de progresul de până acum și am impresia că este pe cale să-și intensifice eforturile.

Desigur, se apropie de mine, cu cuțitul strâns în pumn.

— Ultima șansă, Esguerra...

Se oprește în fața mea.

— Îți dau o ultimă șansă înainte de a începe să tai câteva părți utile din corpul tău. Unde e nenorocita de fabrică și cum intrăm?

În loc să răspund, adun cei câțiva stropi de salivă care mi-au rămas în gură și îl scuip. Scuipatul roșu îi stropește pe nas și pe obraji și îl privesc cu satisfacție cum îl șterge cu mâneca, trupul lui vibrând de furie din cauza insultei.

Totuși, nu am șansa să mă bucur de reacția lui pentru mult timp, pentru că își pune mâna în părul meu și trage de el, făcându-mi gâtul să se îndoaie dureros în spate.

— Lasă-mă să-ți spun ce urmează să se întâmple, rahatule! șuieră el, apăsând cu lama pe maxilarul meu. O să încep cu ochii. Îți voi tăia globul ochiului stâng în jumătate și apoi voi face același lucru cu cel drept. Și când ești orb, voi începe să-ți tai scula, centimetru cu centimetru, până când rămâne doar un ciot mic... Înțelegi? Dacă nu începi să vorbești acum, n-o să mai vezi niciodată și nici n-o să ți-o mai tragi niciodată.

Luptându-mă cu impulsul de a voma, rămân tăcut în timp ce el împinge cuțitul în sus, spre pielea subțire de sub ochiul meu stâng. Lama îmi taie obrazul și simt căldura sângelui care mi se prelinge pe pielea rece. Știu că nu blufează, dar știu și că dacă cedez, asta nu va schimba rezultatul. Majid mă va tortura pentru a obține răspunsurile și odată ce le va obține, mă va tortura chiar mai mult.

Privindu-mi lipsa de reacție, Majid apăsă cuțitul mai adânc în piele.

— Ultima șansă, Esguerra. Vrei să-ți păstrezi ochii, da sau nu?

Nu răspund și el trage cuțitul mai sus, făcându-mi pleoapele să se strângă din reflex.

— Bine, atunci, șoptește el, bucurându-se de panica involuntară a corpului meu în timp ce eu încerc să mă smucesc ca să nu mă poată atinge... și apoi simt o explozie de durere grețoasă când lama îmi străpunge pleoapa și îmi pătrunde adânc în ochi.

Probabil că mi-am pierdut din nou cunoștința pentru că aruncă mai multă apă rece pe mine. Tremur, corpul meu intrând în șoc din cauza agoniei înnebunitoare. Nu văd nimic cu ochiul stâng. Tot ce simt acolo este un gol care arde și se scurge. Stomacul mi se răsucește de fiere și îmi trebuie toată puterea ca să nu vomit pe mine.

— Ce zici de-al doilea ochi, Esguerra, hmm?

Majid îmi zâmbește, cu cuțitul plin de sânge pe care îl ține strâns în pumn.

— Ți-ar plăcea să fii orb în timp ce îți tăiem scula sau ai prefera să vezi totul? Desigur, nu este prea târziu să oprești toate astea... Spune-ne doar ce vrem să știm și s-ar putea chiar să te lăsăm în viață... de vreme ce ești atât de curajos.

Minte. Aud asta în tonul vesel, dar răutăcios, al vocii lui. Crede că aproape m-a învins, că sunt atât de disperat să înceteze durerea încât voi crede tot ce spune.

— Du-te dracului, șoptesc eu cu puterea care mi-a mai rămas. Nu cedez. Nu cedez niciodată. Du-te dracului și la dracu' și cu amenințările tale jalnice!

Ochii lui se îngustează de furie, iar cuțitul fulgeră spre fața mea. Îmi strâng ochiul rămas, pregătindu-mă pentru agonie... dar nu mai vine.

Surprins, îmi deschid pleoapa nevătămată și văd că Majid a fost distras de unul dintre sclavii lui. Bărbatul pare entuziasmat, arătând spre mine în timp ce vorbește repede în arabă. Mă străduiesc să înțeleg câteva dintre cuvintele pe care le cunosc, dar vorbește prea repede. Judecând după zâmbetul care apare pe chipul lui Majid, orice ar spune el este o veste bună pentru Majid, ceea ce înseamnă că este probabil o veste proastă pentru mine.

Presupunerea mea este confirmată când Majid se întoarce spre mine și spune cu un zâmbet crud:

— Momentan celălalt ochi al tău este în siguranță, Esguerra. Este ceva ce vreau neapărat să vezi în câteva ore.

Mă uit la el, incapabil să-mi ascund ura. Nu știu despre ce vorbește, dar stomacul mi se strânge în timp ce teroriștii ies unul după altul din camera fără ferestre. Există un singur lucru care m-ar convinge să cedez – și ea este sănătoasă și în siguranță la moșie. Ei nu au cum să vorbească despre Nora, nu cu toată securitatea pe care am pus-o în jurul ei. Este doar un nou joc psihologic pe care îl joacă cu mine, încercând să mă facă să cred că au pregătit ceva mai rău pentru mine decât ceea ce am suferit deja. Este o tactică de întârziere, o modalitate de a-mi prelungi suferința, nimic mai mult.

Nu am nicio intenție să cred trucul lor, dar în timp ce aștept acolo, legat și copleșit de cea mai mare durere din viața mea, nu sunt suficient de puternic pentru a opri neliniștea să se strecoare în sufletul meu. Ar trebui să fiu recunoscător pentru acest repaus de la tortură, dar nu sunt.

L-aş lăsa bucuros pe Majid să-mi taie fiecare membru, dacă aş fi sigur că Nora este în siguranţă.

Nu ştiu cât trece în timp ce aştept în chinuri, dar în cele din urmă aud voci afară. Uşa se deschide, iar Majid târăşte înăuntru o siluetă micuţă încălţată cu o pereche de ghete Ugg şi îmbrăcată cu o cămaşă bărbătească ce îi atârnă până la genunchi. Mâinile îi sunt legate la spate şi are o pată de sânge pe partea de dinăuntru a braţului stâng.

Stomacul mi se strânge şi groaza rece mi se răspândeşte prin vene, în timp ce ochii întunecaţi ai Norei se fixează pe faţa mea.

Cea mai mare frică a mea s-a împlinit.

O au pe singura persoană care contează pentru mine în toată lumea asta nenorocită.

O au pe Nora mea şi, de data asta, nu o pot salva.

28

NORA

Tremurând din cap până în picioare, mă uit la Julian, cu pieptul strâns de agonie când îl văd cum arată. Pe umăr are un bandaj aspru, murdar, din care curge sânge, iar corpul lui gol este o masă de carne vie, plină de tăieturi, vânătăi și zgârieturi. Fața lui arată și mai rău. Sub bandajul vechi de pe frunte, nu a mai rămas niciun loc care să nu-și fi pierdut culoarea sau să nu fie umflat. Cel mai înfiorător lucru dintre toate este totuși uriașa tăietură sângerândă care îi trece peste obrazul stâng și până sus la sprânceană – doar carne zdrențuită acolo unde cândva era ochiul lui.

Acolo unde *era* ochiul lui.

I-au scos ochiul.

Nici măcar nu pot să procesez asta acum, așa că nu încerc. Deocamdată, Julian este în viață și asta e tot ce contează.

Este legat de un scaun metalic, cu picioarele depărtate și cu brațele prinse la spate. Văd șocul și groaza de pe fața lui însângerată în timp ce își dă seama de prezența mea și vreau să-i spun că totul va fi în regulă, că de data aceasta eu îl salvez pe el, dar nu pot. Nu încă.

Nu până când reușește Peter să ajungă cu întăririle aici.

Obrazul meu învinețit pulsează acolo unde m-au lovit și partea de dinăuntru a brațului stâng mă arde de durere de la rana deschisă de acolo. Mi-au smuls hainele și mi-au tăiat implantul anticoncepțional în timp ce eram leșinată, probabil temându-se că ar fi un dispozitiv de urmărire de vreun fel. Nu mă așteptam la asta – m-am gândit că, dacă e ceva, vor găsi unul dintre dispozitivele adevărate –, dar a ieșit chiar mai bine decât am sperat. După ce au tăiat implantul și au văzut că nu era altceva decât o simplă tijă de plastic, trebuie că au respins ideea că sunt o amenințare, crezând că sunt exact ceea ce pretindeam că sunt: o fată naivă care s-a dus să-și vadă părinții, fără să țină seama de pericolul care nu dispăruse. Mă bucură că am avut intuiția să las dispozitivul de urmărire din brățară la moșie, ca să nu le trezesc suspiciuni.

Spre ușurarea mea, se pare că nu m-au atins prea mult în alte feluri. Cel puțin, dacă au făcut ceva mai mult decât să mă mângâie în timp ce eram inconștientă, nu simt nimic în acest sens. Nu simt usturime sau ceva lipicios între picioare și nici durere de vreun fel. De scârbă, mi se face pielea de găină la gândul că m-au văzut goală, dar ar fi putut fi cu ușurință mult mai rău. Când m-am trezit, aveam deja pe mine cămașa cuiva și propriile ghete Ugg. Trebuiau să păstreze toată drama pentru când voi fi în fața lui Julian.

Aceasta a fost partea din planul meu pe care Peter a considerat-o drept cea mai riscantă: acest timp scurs de la capturarea mea până la sosirea în ascunzătoarea lor.

— Știi că pot căuta fiecare centimetru din tine și pot găsi toate cele trei dispozitive de urmărire pe care Julian ți le-a pus, mi-a spus el înainte să părăsim moșia. Și atunci veți fi amândoi pierduți pentru noi. Înțelegi ce îți vor face ca să-l determine pe Julian să vorbească, da?

— Da, da, Peter.

I-am aruncat un zâmbet sumbru.

— Înțeleg perfect. Nu există, totuși, altă opțiune, iar dispozitivele de urmărire sunt minuscule, rănile de inserție sunt aproape invizibile în acest moment. S-ar putea să găsească unul sau două, dar mă îndoiesc că le vor găsi pe toate trei. Și dacă le vor găsi, până când le vor găsi, s-ar putea să ai deja localizarea lor.

— Poate că da, a spus el și i-am citit în ochi părerea despre sănătatea mea mintală, sau poate că nu. Există o sută de lucruri care pot merge prost între momentul în care ești prinsă și când te duc la Julian.

— Este un risc pe care va trebui să mi-l asum, i-am spus, punând capăt discuției.

Știam cât de periculos ar fi pentru mine să acționez ca un dispozitiv uman de urmărire pentru a localiza teroriștii, dar nu vedeam nicio altă cale de a ajunge la Julian la timp. Și, judecând după starea lui actuală, am întârziat și-așa destul de mult.

Îl văd pe Julian încercând să se calmeze, să-și ascundă reacția viscerală la prezența mea, dar nu reușește în totalitate. După ce șocul inițial trece, maxilarul i se strânge și ochiul său nevătămat începe să sclipească de furie violentă în timp ce observă starea mea semi-îmbrăcată. Mușchii lui puternici se strâng, încordându-se în legături. Arată de parcă vrea să-i sfâșie pe toți din cameră și știu că frânghiile care îl leagă de scaun sunt singurul lucru care îl împiedică să lanseze un atac sinucigaș asupra răpitorilor noștri. Ceilalți teroriști trebuie că se gândesc la același lucru, pentru că doi dintre ei se apropie de Julian, cu armele ațintite asupra lui, pentru orice eventualitate.

Arătând încântat de această întorsătură a evenimentelor, Majid râde și mă târăște în mijlocul camerei, strângându-mă de braț chinuitor de tare.

— Știi, târfa ta proastă aproape că mi-a căzut în brațe, spune el relaxat, punându-și mâna în părul meu și forțându-mă să îngenunchez. Am găsit-o la cumpărături în absența ta, la fel ca toate cățelele alea americane lacome. M-am gândit să o aducem aici, ca să-i poți vedea fața drăguță înainte să i-o crestez... Doar dacă nu vrei să începi să vorbești?

Julian rămâne tăcut, uitându-se la Majid cu o ură ucigătoare, în timp ce eu respir ușor și superficial pentru a face față terorii. Ochii îmi lăcrimează din cauza durerii de cap și a fricii care mă cuprinde aproape ca o ființă vie. Cu mâinile legate la spate, nu pot face nimic pentru a-l împiedica pe Majid să mă rănească. Nu am idee cât timp îi va lua lui Peter să ajungă, dar există probabilitatea să nu ajungă la timp. Văd petele de culoarea ruginii de pe lama care atârnă lejer de cureaua lui Majid și mi se face greață când îmi dau seama că este sângele lui Julian.

Dacă nu suntem salvați în curând, va fi și sângele meu.

Spre groaza mea, Majid se întinde spre acea lamă, ținându-mi în continuare părul în acea prinsoare dureroasă.

— Oh, da, șoptește el, apăsând marginea plată de gâtul meu. Cred că fața ei va fi un mic trofeu drăguț, după ce o crestez un pic, desigur...

Împinge cuțitul în sus și înghet îngrozită când simt lama tăindu-mi pielea moale de sub bărbie, urmată de senzația lichidului cald care mi se prelinge pe gât, senzație care îmi întoarce stomacul pe dos.

Mârâitul pe care îl scoate Julian nu seamănă cu nimic omenesc. Înainte să pot face mai mult decât să

respir întretăiat, el se aruncă înainte, folosindu-și picioarele pentru a se propulsa pe sine și scaunul de pe podea. Acțiunea lui este atât de bruscă și violentă, încât cei doi bărbați care stau lângă el nu reacționează la timp. Julian se izbește literalmente de unul dintre ei, punându-l pe teroristul înarmat la podea, și, cu o răsucire a corpului, înfige piciorul de metal al scaunului în gâtul bărbatului.

Următoarele câteva secunde sunt o învălmășeală de sânge și țipete în arabă. Majid îmi dă drumul și strigă niște ordine, impulsionându-i pe ceilalți să intre în acțiune în timp ce el însuși începe lupta.

Încă legat de scaun, Julian este târât de pe corpul bărbatului rănit și mă uit cu fascinație îngrozită cum bărbatul atacat de Julian se zvârcolește pe podea, ținându-se de gât în timp ce horcăie. Moare. Văd asta când slăbește puterea jetului de sânge care-i iese din rana zdrențuită de la gât, dar agonia lui nu pare să mă atingă. Este ca și cum mă uit la un film, în loc să observ o ființă umană care sângerează până moare în fața ochilor mei.

Majid și ceilalți teroriști se grăbesc să vină în ajutorul lui, încercând să oprească șuvoiul de sânge, dar este prea târziu. Strânsoarea frenetică a bărbatului slăbește, își dă ochii peste cap și o duhoare de moarte – de intestine golite și violență – umple camera.

E mort.

Julian l-a ucis.

Ar trebui să fiu scârbită și îngrozită, dar nu sunt. Poate că acele emoții mă vor lovi mai târziu, dar deocamdată tot ceea ce simt este un amestec ciudat de bucurie și mândrie: bucurie că unul dintre acești criminali a murit și mândrie că Julian a fost cel care l-a ucis. Chiar și legat și slăbit de tortură, soțul meu a reușit să-și doboare unul dintre inamici – un bărbat înarmat care a fost suficient

de prost încât să stea aproape de mâna aducătoare de moarte a lui Julian.

Lipsa mea de empatie mă deranjează la un anumit nivel, dar nu am timp să mă opresc asupra ei. Indiferent dacă Julian a intenționat sau nu să le distragă atenția, rezultatul final este că nimeni nu-mi mai acordă atenție momentan – și de îndată ce îmi dau seama de asta, trec imediat la acțiune.

Sărind în picioare, arunc o privire rapidă în jurul camerei. Privirea mea aterizează pe un cuțit mic de pe o masă de lângă perete și încep să sar spre el, cu pulsul accelerat. Toți teroriștii sunt adunați în jurul lui Julian, de cealaltă parte a camerei, și aud mormăituri, blesteme și sunetul înnebunitor al pumnilor care lovesc în carnea lui.

Îl pedepsesc pe Julian pentru această crimă și, deocamdată, mă ignoră.

Întorcându-mă cu spatele la masă, reușesc să ascund cuțitul în palmă și să pun lama sub banda adezivă cu care mi-au legat încheieturile. Mâinile îmi tremură, făcând ca lama ascuțită să-mi taie pielea, dar ignor durerea, încercând să tai banda groasă înainte ca ei să-și dea seama ce se întâmplă. Palmele îmi alunecă din cauza transpirației și a sângelui, dar insist și, în cele din urmă, mâinile mele sunt libere.

Tremurând, cercetez din nou camera și observ o pușcă de asalt sprijinită neglijent de perete. Unul dintre teroriști a lăsat-o acolo în confuzia generată de atacul neașteptat al lui Julian.

Simt în gât bătăile inimii, mă îndrept de-a lungul peretelui spre armă, sperând cu disperare că teroriștii nu se vor uita în direcția mea. Habar n-am ce o să fac cu o armă într-o încăpere plină de bărbați înarmați până în dinți, dar trebuie să fac ceva.

Nu pot să stau și să mă uit cum îl bat pe Julian până moare. Prind arma cu mâna înainte ca cineva să observe ceva și trag aer în piept tremurând de ușurare. Este un AK-47, una dintre puștile de asalt cu care am exersat în timpul antrenamentelor cu Julian. Apuc arma grea, o ridic și o îndrept în direcția teroriștilor, încercând să controlez tremurul din brațele mele indus de adrenalină. Nu am mai împușcat niciodată o persoană – am tras doar în cutii de bere și în ținte de hârtie – și nu știu dacă am ceea ce este necesar ca să apăs pe trăgaci.

Și în timp ce încerc să-mi fac curaj ca să acționez, o explozie orbitoare zguduie camera, trântindu-mă la podea.

Nu știu dacă m-am lovit la cap sau doar am fost năucită de explozie, dar următorul lucru de care sunt conștientă este zgomotul împușcăturilor dincolo de pereți. Întreaga cameră este plină de fum și tușesc în timp ce încerc instinctiv să mă ridic în picioare.

— Nora! Lasă-te în jos!

Este Julian, cu vocea răgușită din cauza fumului.

— Lasă-te în jos, iubito. Mă auzi?

— Da! îi strig și eu, o bucurie intensă umplându-mi fiecare celulă a corpului când îmi dau seama că el este în viață – și într-o stare suficient de bună pentru a vorbi. Rămânând jos, la pământ, mă uit din spatele mesei care a căzut lângă mine și îl văd pe Julian întins pe o parte la celălalt capăt al camerei, încă legat de scaunul de metal.

De asemenea, văd că iese fum din orificiul de ventilație din tavan și că în cameră nu mai e nimeni în afară de noi. Lupta, sau orice se întâmplă, are loc afară.

Peter și oamenii lui trebuie să fi sosit.

Aproape plângând de uşurare, apuc arma AK-47, care zace lângă mine, mă las pe burtă şi încep să mă târăsc spre Julian, ţinându-mi respiraţia ca să nu inhalez prea mult fum.

În acel moment, uşa se deschide şi o siluetă cunoscută intră în cameră.

Este Majid – iar în mâna dreaptă ţine un pistol.

Probabil că şi-a dat seama că Al-Quadar pierde şi s-a întors ca să-l ucidă pe Julian.

Un val de ură îmi urcă în gât, înecându-mă cu fiere amară. Acesta este omul care a ucis-o pe Beth... care l-a torturat pe Julian şi care mi-ar fi făcut şi mie acelaşi lucru. Un terorist cumplit de periculos, psihopat, care, fără îndoială, a ucis zeci de oameni nevinovaţi.

Nu mă vede stând acolo, toată atenţia îi e îndreptată spre Julian în timp ce ridică arma şi o îndreaptă către soţul meu.

— La revedere, Esguerra, spune el şoptit...

Şi apăs pe trăgaci.

În ciuda poziţiei piezişe, ţinta mea este precisă. Julian m-a pus să exersez trageri stând jos, culcată şi chiar alergând la un moment dat. Puşca de asalt zvâcneşte în braţele mele tremurânde, lovindu-mă dureros la recul în umăr, dar cele două gloanţe l-au lovit pe Majid exact acolo unde am intenţionat – în încheietura mâinii drepte şi în cot.

Împuşcăturile îl aruncă înapoi de perete şi scăpă arma din mână. Urlând, se apucă strâns de braţul care sângerează, iar eu mă ridic, fără să ţin seama de pericolul reprezentat de gloanţele care zboară afară. Îl aud pe Julian ţipând ceva la mine, dar nu înregistrez cuvintele lui exacte prin ţiuitul din urechile mele.

În acest moment, este ca și cum întreaga lume dispare, lăsându-mă singură cu Majid.

Ochii ni se întâlnesc și, pentru prima dată, văd frică în privirea lui întunecată, de reptilă. Știe că eu sunt cea care l-a împușcat și poate citi intenția rece de pe fața mea.

— Te rog, nu..., începe el să spună, iar eu apăs din nou pe trăgaci și îi descarc încă cinci gloanțe în stomac și în piept.

În scurta tăcere care urmează, văd cum corpul lui Majid alunecă în jos prelingându-se pe perete, aproape cu încetinitorul. Fața lui este slăbită de șoc, sângele îi curge din colțul gurii, iar ochii îi sunt deschiși, privindu-mă cu un fel de neîncredere amorțită. Își mișcă buzele, de parcă ar fi vrut să spună ceva, și un horcăit aspru îi iese din gât în timp ce mai mult sânge îi țâșnește pe gură.

Lăsând în jos arma, mă apropii de el, atrasă de o pornire ciudată să văd ce am făcut. Ochii lui Majid imploră, cerșind milă fără cuvinte. Mă uit la el insistent, prelungind momentul... și apoi îndrept arma AK-47 spre fruntea lui și apăs din nou pe trăgaci.

Partea din spate a capului îi explodează, sânge și bucăți de țesut cerebral se împrăștie pe perete. Ochii i se dau peste cap, albul din jurul irisului devenind purpuriu în timp ce vasele de sânge îi explodează în ochi. Corpul lui devine moale, iar mirosul morții, tăios și înțepător, pătrunde în încăpere pentru a doua oară astăzi.

Doar că nu Julian este ucigașul de data aceasta.

Eu sunt.

Mâinile îmi sunt sigure în timp ce las din nou arma jos, uitându-mă cum se prelinge sângele pe peretele din spatele lui Majid. Apoi merg spre Julian, îngenunchez lângă el și pun cu grijă arma pe podea, în timp ce încep să desfac frânghiile care îl țin legat.

Julian tace în timp ce îl eliberez din legături – și eu la fel. Împușcăturile de afară încep să se stingă și sper că asta înseamnă că forțele lui Peter înving. Oricum ar fi, totuși, sunt pregătită pentru orice ar putea veni; un calm ciudat mă cuprinde, în ciuda situației noastre încă precare.

Când brațele și picioarele lui Julian sunt libere, lovește scaunul cu piciorul și se rostogolește pe spate, mâna lui dreaptă prinzându-mă de încheietura mâinii. Brațul său stâng, încă parțial în ghips, e imobil și are mai mult sânge pe față și pe corp de la bătaia pe care tocmai a primit-o. Cu toate acestea, strânsoarea lui de încheietura mâinii mele e surprinzător de puternică în timp ce mă trage mai aproape, forțându-mă să cobor pe podea lângă el.

— Stai jos, iubito, șoptește el prin buzele umflate. Aproape s-a terminat... Te rog, stai jos.

Eu dau din cap că da și mă întind lângă el în dreapta, având grijă să nu îi agravez rănile. Cu ușa deschisă, o parte din fumul din cameră începe să se subțieze și pot să respir liber pentru prima dată de la explozie.

Julian îmi dă drumul la încheietura mâinii și își petrece brațul pe după gâtul meu, strângându-mă lângă el într-o îmbrățișare protectoare. Mâna mea îi atinge accidental coastele, făcându-l să șuiere de durere, dar când încerc să mă întorc, el doar mă ține mai strâns.

Când Peter și oamenii lui intră pe ușă câteva minute mai târziu, ne găsesc întinși unul în brațele celuilalt, Julian țintind cu arma AK-47 spre ușă.

29

JULIAN

— În ce stare este ea? întreabă Lucas, așezându-se pe scaunul de lângă patul meu.

Are un bandaj gros pe cap și trebuie să folosească cârje pentru piciorul rupt. În afară de asta, el este deja în refacere. Era inconștient într-o altă cameră când Al-Quadar a atacat spitalul din Uzbekistan și astfel a ratat toată distracția.

— Ea este... bine, cred.

Apăs pe un buton pentru a ridica patul într-o poziție pe jumătate așezat. Mă dor coastele de la mișcare, dar ignor disconfortul. Durerea a fost partenerul meu constant de la prăbușirea avionului și sunt mai mult sau mai puțin obișnuit cu ea în acest moment.

Încă de la salvarea noastră de pe acel șantier în construcție din Tadjikistan în urmă cu cinci zile, Nora și cu mine ne-am recuperat într-o unitate specială din Elveția. Este o clinică privată, cu medici de top din întreaga lume, și l-am pus pe Lucas să supravegheze personal securitatea aici. Desigur, cu cele mai periculoase celule Al-Quadar eliminate, amenințarea imediată e mai mică, totuși merită să fii precaut. I-am transferat aici și pe toți oamenii mei răniți, astfel încât să se poată recupera mai repede și într-un mediu mai plăcut.

Camera pe care o împart cu Nora este de ultimă generaţie, dotată cu de toate, de la jocuri video la duş privat. Există două paturi reglabile – unul pentru mine şi unul pentru Nora –, cu cearşafuri din bumbac egiptean şi saltele din spumă cu memorie. Chiar şi monitoarele de ritm cardiac şi perfuziile poziţionate în jurul patului arată elegant, mai mult decorative decât medicale. Întreaga configuraţie este atât de luxoasă, încât aproape că uit că sunt într-un alt spital.

Aproape, dar nu chiar.

Dacă nu voi mai pune niciodată piciorul într-un spital, voi muri fericit.

Spre uşurarea mea extraordinară, toate rănile Norei s-au dovedit a fi minore. Pentru rana de pe braţ a fost nevoie de câteva cusături şi lovitura în faţă i-a lăsat doar o vânătaie urâtă pe obraz. De asemenea, doctorii au confirmat că nu a fost agresată sexual, chiar dacă a fost dezbrăcată. În câteva ore de la sosirea noastră aici, Nora a fost declarată sănătoasă şi gata să meargă acasă.

Eu, pe de altă parte, sunt puţin mai rău, deşi nu chiar atât de nenorocit pe cât aş fi putut fi.

Mi-au făcut deja două operaţii – una pentru a micşora cicatricile de pe faţă şi a doua pentru a pune o proteză oculară în orbita liberă, astfel încât să nu semăn cu un ciclop. Nu voi mai vedea cu ochiul stâng din nou – cel puţin nu până când tehnologia ochilor bionici nu avansează –, dar chirurgii m-au asigurat că voi arăta aproape normal odată ce totul se va vindeca.

Nici celelalte răni ale mele nu sunt prea grave. Au trebuit să-mi pună la loc braţul rupt şi să-l înfăşoare într-un ghips nou, iar rana din umărul meu stâng se vindecă frumos, la fel ca şi coastele fisurate. Încă mai am nişte sânge uscat sub unghiile de la mâini şi picioare de la tortura cu ace, dar treptat se vindecă. Bătaia pe care

mi-au dat-o oamenii lui Majid la final mi-a învinețit puțin rinichii. Cu toate acestea, datorită sosirii prompte a lui Peter, am scăpat de alte răni interne și de mai multe oase rupte. Când totul se va termina, voi mai avea câteva cicatrici – și posibil o slăbiciune la brațul stâng –, dar aspectul meu nu îi va speria pe copiii mici.

Sunt recunoscător pentru asta. Nu am fost niciodată deosebit de vanitos în privința aspectului fizic, dar vreau să mă asigur că Nora mă găsește în continuare atrăgător, că nu o dezgust când o ating. Ea m-a asigurat că cicatricile și vânătăile mele nu o deranjează, dar nu știu dacă e cu adevărat sinceră. Din cauza rănilor, nu am făcut sex de când am fost salvați și nu voi ști ce simte cu adevărat până nu o voi avea din nou în patul meu.

În general, nu sunt sigur cum s-a simțit Nora în ultimele cinci zile. Cu toate operațiile și doctorii din jur, nu am avut ocazia să vorbim despre ceea ce s-a întâmplat. Ori de câte ori aduc asta în discuție, ea schimbă subiectul, de parcă ar vrea să uite totul. Aș lăsa-o așa, cu excepția faptului că a fost, de asemenea, neobișnuit de tăcută. Retrasă, într-un fel. Este ca și cum trauma prin care a trecut a făcut-o să se retragă în ea însăși... să-și anuleze emoțiile.

— Deci se descurcă? întreabă Lucas și știu că vorbește despre moartea lui Majid.

Toți oamenii mei știu despre modul în care Nora l-a împușcat și despre rolul ei în salvarea mea. Ei o admiră pentru că este atât de curajoasă, în timp ce eu mă lupt cu dorința zilnică de a o strânge de gât pentru că și-a riscat viața. Și Peter, ei bine, asta e cu totul altă chestiune. Dacă nu ar fi dispărut imediat după ce ne-a adus la clinică, i-aș fi spart capul pentru că a expus-o unui asemenea pericol.

— Da, se descurcă, spun eu ca răspuns la întrebarea lui Lucas.

Nu vreau să-i împărtășesc îngrijorările mele cu privire la starea de sănătate mintală a Norei.

— Se descurcă atât de bine pe cât era de așteptat. Să ucizi pentru prima dată nu este niciodată ușor, desigur, dar ea este puternică. Va trece peste asta.

— Da, sunt sigur că da.

Întinzându-se după cârje, Lucas se ridică și întreabă:

— Când vrei să pornim spre Columbia?

— Goldberg spune că putem pleca mâine. Vrea să mai stau aici o noapte, ca să se asigure că totul se vindecă așa cum trebuie, apoi mă va ține sub observație la moșie.

— Excelent, spune Lucas. Atunci voi începe pregătirile.

Iese din cameră și eu mă întind după laptop ca să verific pe unde e Nora. S-a dus să ia o gustare de la cafeneaua de la primul etaj al clinicii, dar e plecată deja de mai mult de zece minute și încep să mă îngrijorez.

Mă conectez, scot raportul de la dispozitivele de urmărire și văd că stă pe hol, la vreo 50 de metri distanță de cameră. Punctul care arată locația ei este staționar, probabil că stă de vorbă cu cineva acolo.

Ușurat, închid laptopul și îl așez înapoi pe noptieră.

Știu că frica mea pentru ea este excesivă, dar nu o pot controla. Să văd cuțitul lui Majid în gâtul Norei a fost cea mai groaznică experiență din viața mea. Nu fusesem niciodată atât de îngrozit ca atunci când am văzut sângele prelingându-i-se pe pielea netedă. Am văzut la propriu un zid roșu în fața ochilor, furia care m-a cuprins mi-a dat un impuls de forță pe care nu știam că o am. Uciderea acelui terorist nu a fost o decizie conștientă; nevoia de a o proteja pe Nora a copleșit atât instinctul meu de autoconservare, cât și gândirea logică.

Dacă aş fi gândit mai clar, aş fi găsit o altă modalitate de-a îndepărta atenţia lui Majid de la Nora până când soseau întăririle.

Începusem să bănuiesc planul de salvare de îndată ce Majid a pomenit de cumpărături. Avea sens al naibii de tare: Nora știa că dușmanii mei o vor dori ca pârghie în negocieri și știa că avea implantate dispozitivele de urmărire. Nu-mi venea să cred că ea se va expune acolo așa – sau că Peter o va lăsa –, dar era singurul lucru care putea explica modul în care Al-Quadar a putut să pună mâna pe ea în absența mea.

În loc să stea în siguranţă la moșie, Nora și-a riscat viaţa pentru a o salva pe a mea.

Ştiind de ce era capabil Majid, și-a înfruntat coșmarurile pentru a mă salva pe mine, bărbatul pe care are toate motivele să-l urască.

Nu știu dacă am crezut că m-a iubit cu adevărat până în acel moment... până când am văzut-o stând acolo, speriată, dar hotărâtă, cu trupul ei micuț îmbrăcat într-o cămașă bărbătească cu zece numere mai mare decât avea ea nevoie. Nimeni nu făcuse niciodată așa ceva pentru mine. Chiar și când eram copil, mama se strecura afară la primul semn de nervozitate al tatălui meu, abandonându-mă toanelor lui tandre. În afară de oamenii pe care i-am angajat, nimeni nu mă apărase vreodată. Întotdeauna am fost de unul singur.

Până la ea.

Până la Nora.

În timp ce îmi amintesc cât de aprigă arăta cu pistolul îndreptat către Majid, ușa camerei se deschide și intră subiectul gândurilor mele.

E îmbrăcată cu o pereche de blugi și o bluză cafenie cu mâneci lungi, părul ei gros e prins într-o coadă de cal la spate și în picioare are niște balerini. Vânătaia de pe

obraz este încă acolo, dar a acoperit-o cu ceva machiaj astăzi, probabil ca să poată conversa prin videochat cu părinții săi fără ca ei să-și facă griji. Vorbește cu ei aproape zilnic de la sosirea noastră la clinică. Cred că se simte vinovată că i-a speriat din nou cu dispariția sa.

Mănâncă un măr, dinții ei albi mușcând fructul zemos cu o plăcere evidentă.

Inima începe să-mi bată puternic în timp ce pieptul mi se umflă de bucurie și ușurare. Așa este de fiecare dată când o văd acum, reacția mea este aceeași, indiferent dacă a lipsit 15 minute sau câteva ore.

— Bună.

Se apropie și se urcă cu grație pe partea dreaptă a patului. Aplecându-se, îmi atinge obrazul cu buzele ei moi într-un sărut scurt, apoi își întinde capul să-mi zâmbească.

— Vrei niște măr?

— Nu, mulțumesc, iubito.

Vocea îmi devine răgușită când atingerea ei mă face să-mi dau seama cu durere că nu i-am mai tras-o de când am părăsit moșia.

— Papă-l tu..

— Bine.

Mușcă din măr.

— M-am întâlnit cu doctorul Goldberg pe hol, spune ea după ce înghite. A zis că ești mai bine și că mâine putem merge acasă.

— Da, așa e.

Îi privesc limba scoasă pentru a curăța o bucată minusculă de fruct de pe buza de jos și un val de căldură îmi face testiculele să se întărească. Cu siguranță mă vindec – sau cel puțin așa crede cocoșelul meu.

— Vom pleca de îndată ce el spune că e în regulă.

Nora mușcă o altă bucată de măr și o mestecă încet, studiindu-mă cu o expresie ciudată.

— Ce este, iubito? îi prind mâna liberă, îi apropii palma delicată de fața mea și îi frec dosul mâinii de obraz.

Știu că probabil îi zgârii pielea moale cu barba mea nerasă – nu m-am bărbierit de peste o săptămână –, dar nu pot rezista tentației de a o atinge.

— Spune-mi la ce te gândești.

Pune cotorul mărului pe un șervețel de pe noptieră.

— Ar trebui să vorbim despre Peter, spune ea încet. Și despre promisiunea pe care i-am făcut-o.

Mă încordez și o strâng mai tare de mână.

— Ce promisiune?

— Lista.

Degetele i se zbat în strânsoarea mea.

— Lista de nume pe care i-ai promis-o pentru cei trei ani de serviciu. I-am spus că i-o voi da de îndată ce o ai, dacă mă ajută să te salvez.

— La dracu'.

Mă uit la ea neîncrezător. Mă întrebam cum l-a convins pe Peter să nu asculte de un ordin direct și iată răspunsul.

— Ai promis că îl vei ajuta să se răzbune dacă te ajută în nebunia aia?

Nora dă din cap că da, cu ochii țintă la mine.

— Da. Era singurul lucru la care mă puteam gândi atunci. Știa că, dacă mori, nu va primi deloc lista și i-am spus că o va primi mai devreme dacă mă ajută.

Încrunt din sprâncene în timp ce un val de furie trece peste mine ca un tăvălug. Nenorocitul ăla de rus mi-a pus soția în pericol de moarte și nu e ceva pentru care să-l iert sau de care să uit vreodată. Poate că mi-a

salvat viața, dar a riscat-o pe a Norei pentru a face asta. Dacă nu ar fi dispărut după ce ne-a salvat, l-aș fi ucis. Și acum Nora vrea să-i dau lista?

Nici vorbă!

— Julian, i-am promis, insistă ea, simțind răspunsul meu nerostit.

Privirea îi este plină de o hotărâre neobișnuită când adaugă:

— Știu că ești supărat pe el, dar întregul plan a fost ideea mea și el nu a vrut la început.

— Corect. Pentru că știa că siguranța ta ar fi trebuit să fie prioritatea lui.

Dându-mi seama că încă o strâng de mână, îi dau drumul și spun aspru:

— Nenorocitul are noroc că este încă în viață.

— Înțeleg asta.

Nora îmi aruncă o privire rece.

— La fel și Peter, crede-mă, știa că vei reacționa așa, motiv pentru care a plecat după ce ne-a lăsat aici.

Trag aer în piept, încercând să mă controlez.

— Și călătorie sprâncenată! Știe că nu voi mai avea niciodată încredere în el de-acum înainte. I-am ordonat să te țină în siguranță pe moșie și ce a făcut?

Mă uit la ea în timp ce amintirea cu ea târâtă în camera aceea fără ferestre, însângerată și speriată, mă zgârie pe creier.

— Te-a lăsat în mâinile lui Majid!

— Da, și făcând asta, ți-a salvat viața...

— Nu-mi pasă de nenorocita mea de viață!

Mă ridic bine în șezut, ignorând durerea care mă străfulgeră prin coaste.

— Nu înțelegi, Nora? Tu ești singura persoană la care țin. Tu, nu eu, nici altcineva!

Se uită la mine și văd că ochii ei mari încep să strălucească în lacrimi.

— Știu, Julian, șoptește ea, clipind. Știu asta.

Mă uit la ea, iar furia se scurge din mine, înlocuită de o nevoie inexplicabilă de a o face pe Nora să înțeleagă.

— Nu știu dacă știi, dulceața mea.

Tac când întind din nou mâna să i-o prind pe a ei, căci am nevoie de căldura ei fragilă.

— Tu ești totul pentru mine. Dacă ți s-ar întâmpla ceva, nu aș vrea să supraviețuiesc, nu mi-aș dori o viață din care să nu faci și tu parte.

Buzele îi tremură, lacrimile i se adună în ochi înainte să se reverse.

— Știu, Julian...

Mă prinde de palmă cu degetele, strângând tare.

— Știu, fiindcă pentru mine este la fel. Când am crezut că avionul tău s-a prăbușit..., zice ea, înghițind în sec, cu vocea întrerupându-i-se, și apoi, când am auzit împușcăturile în timpul convorbirii noastre...

Inspir adânc, suferința ei mă face să simt durere în piept.

— Nu, iubito...

Îi duc mâna la buze și îi sărut podul palmei.

— Nu te mai gândi la asta. S-a terminat – nu mai e nimic de care să te temi. Majid a dispărut și suntem pe punctul de a nimici complet Al-Quadar...

În timp ce vorbesc, văd că fața ei își pierde din expresivitate și privirea îi devine fără strălucire. Este ca și cum ar încerca să-și anuleze emoțiile, să construiască un fel de zid mental pentru a se apăra

— Știu, spune ea, iar buzele ei schițează un zâmbet fals.

— Îți pare rău? o întreb, lăsându-i mâna jos.

Trebuie să înțeleg de ce se retrage, să ajung la miezul acelui lucru care o face să se închidă așa.

— Îți pare rău că l-ai ucis, iubito? De aceea ai fost supărată în ultimele zile?

Clipește, parcă surprinsă de întrebarea mea.

— Nu sunt supărată.

— Nu mă minți, dulceața mea.

Dau drumul mâinii ei, o prind ușor de bărbie și mă uit fix în ochii ei încercănați.

— Crezi că nu te cunosc? Văd că ești altfel după Tadjikistan și vreau să înțeleg de ce.

— Julian...

Vocea ei are o notă rugătoare.

— Te rog, nu vreau să vorbesc despre asta.

— De ce nu? Crezi că nu înțeleg? Crezi că nu știu cum este să ucizi pentru prima dată și să trăiești cu faptul că știi că i-ai luat viața unui om?

Fac o pauză, urmărind să văd ce reacție are. Când nu văd niciuna, continui:

— Știm amândoi că Majid a meritat asta, dar este normal să te simți ca naiba după aceea. Trebuie să vorbești despre asta, ca să poți începe să te împaci cu tot ceea ce s-a întâmplat...

— Nu, Julian, mă întrerupe ea și în golul atent al privirii ei, apare brusc o flacără de furie. Nu înțelegi. Știu că Majid merita să moară și nu-mi pare rău că l-am ucis. Sunt sigură că lumea e mai bună fără el.

— Deci atunci ce este?

Încep să bănuiesc încotro se îndreaptă asta, dar vreau să o aud pe ea spunând.

— L-am omorât, spune ea încet, uitându-se la mine. Am stat lângă el, l-am privit în ochi și am apăsat pe trăgaci. Nu l-am omorât pentru a te apăra pe tine sau pentru că nu aveam altă alegere. L-am omorât pentru că am vrut.

Face o pauză, apoi adaugă, cu ochii strălucind:

— L-am omorât pentru că am vrut să-l văd cum moare.

30

NORA

Julian se uită lung la mine, expresia de pe chipul lui bandajat nu se schimbă la dezvăluirile mele. Vreau să mă uit în altă parte, dar nu pot; mă ține strâns de bărbie, forțându-mă să-i susțin privirea în timp ce-i dezvălui secretul îngrozitor care mă consumă de când am fost salvați.

Lipsa lui de reacție mă face să cred că nu înțelege pe deplin ceea ce spun.

— L-am omorât, Julian, repet eu, hotărâtă să-l fac să înțeleagă acum, că m-a forțat să vorbesc despre asta. L-am ucis pe Majid cu sânge-rece. Când l-am văzut intrând în cameră, am știut ce vreau să fac și am făcut-o. Am tras în arma din mâna lui – și când era dezarmat, l-am împușcat din nou în stomac și în piept, asigurându-mă să nu-l lovesc în inimă, ca să mai trăiască câteva minute. Aș fi putut să-l ucid imediat, dar nu am făcut-o.

Îmi strâng mâinile în poală, unghiile mi se înfig dureros în piele în timp ce-i mărturisesc:

— L-am ținut în viață pentru că am vrut să-l privesc în față când îi iau viața.

Ochiul nebandajat al lui Julian strălucește de un albastru mai profund și simt un val de rușine arzătoare. Știu că nu are sens, știu că vorbesc cu un bărbat care

a comis crime mult mai grave decât aceasta, dar eu nu am scuza educației lui bolnave. Nimeni nu m-a forțat să devin o criminală. Când l-am împușcat pe Majid în acea zi, am făcut-o din proprie inițiativă.

Am ucis un om pentru că l-am urât și am vrut să-l văd murind.

Aștept ca Julian să răspundă, să spună ceva fie disprețuitor, fie acuzator, dar el mă întreabă încet:

— Și cum te-ai simțit când s-a terminat, dulceața mea? Când zăcea acolo mort?

Mâna lui îmi dă drumul bărbiei și coboară pentru a se sprijini pe piciorul meu, palma lui mare acoperind cea mai mare parte a coapsei mele.

— Te-ai bucurat să-l vezi așa?

Dau din cap că da, lăsând ochii în jos pentru a scăpa de privirea lui pătrunzătoare.

— Da, recunosc, și mă înfior în timp ce îmi amintesc de starea aproape euforică atunci când am văzut cum gloanțele din arma mea sfâșie carnea lui Majid. Când am văzut viața părăsind ochii lui, m-am simțit puternică. De neînvins. Știam că nu ne mai poate răni și m-am bucurat. Adunându-mi curajul, ridic din nou privirea spre el. Julian... i-am zburat creierii unui om – și lucrul înfricoșător este că nu regret deloc.

— Ah, înțeleg.

Un zâmbet apare pe buzele lui parțial vindecate.

— Crezi că ești o persoană rea pentru că nu te simți vinovată că ai ucis un terorist criminal – și crezi că ar trebui.

— Desigur că ar trebui.

Mă încrunt când aud nota nepotrivită de amuzament din vocea lui.

— Am omorât un om – și tu însuți ai spus că e normal să te simți groaznic din cauza asta. Te-ai simțit rău după ce ai ucis prima dată, nu-i așa?

— Da.

Zâmbetul lui Julian capătă o tentă amară.

— Așa este. Eram copil și nu-l cunoșteam pe bărbatul pe care am fost forțat să-l împușc. A fost cineva care l-a înșelat pe tatăl meu și, până în ziua de azi, habar n-am ce fel de persoană era... dacă era un criminal înrăit sau doar cineva care s-a amestecat cu cine nu trebuie. Nu l-am urât, chiar nu aveam nicio părere despre el. L-am ucis pentru a dovedi că pot face asta, pentru a-l face pe tatăl meu să fie mândru de mine.

Face o pauză, apoi continuă, cu expresia feței mai relaxată:

— Așa că vezi, dulceața mea, a fost diferit. Când l-ai ucis pe Majid, ai scăpat lumea de un rău, în timp ce eu... ei bine, asta e o cu totul altă poveste. Nu ai de ce să te simți rău pentru ceea ce ai făcut și ești suficient de inteligentă ca să știi asta.

Mă uit la el, gâtul mi se încordează când mi-l imaginez pe Julian, la vârsta de 8 ani, apăsând pe trăgaci. Nu știu ce să spun, cum să-i liniștesc vinovăția pentru acel eveniment de demult, iar furia față de Juan Esguerra îmi umple pieptul.

— Știi, dacă tatăl tău ar fi în viață, l-aș împușca și pe el, spun cu sălbăticie, făcându-l pe Julian să scoată un chicot de râs încântat.

— Oh, da, sunt sigur că ai face-o, spune el, zâmbindu-mi.

Expresia de pe fața lui ar fi trebuit să fie grotescă, așa învinețit și umflat, dar, într-un fel, pare sexy. Chiar și bătut, bandajat ca o mumie și cu barba nerasă de câteva zile, soțul meu iradiază un magnetism animalic care

transcende felul cum arată. Doctorii ne-au spus că fața lui va fi aproape normală odată ce totul se va vindeca, dar și chiar dacă nu e, cred cu tărie că Julian va fi la fel de seducător cu un plasture pe ochi și câteva cicatrici.

Ca și cum ar fi răspuns la gândurile mele, mâna lui de pe coapsa mea se mișcă mai sus, spre joncțiunea dintre picioarele mele.

— Iubita mea fioroasă, murmură el, zâmbetul său dispărând în timp ce o strălucire puternică, familiară, apare în ochiul lui neacoperit. Atât de delicată și totuși atât de feroce... Aș fi vrut să te fi văzut în acea zi, iubito. Ai fost minunată când te-ai confruntat cu Majid, atât de curajoasă și de frumoasă...

Degetele lui îmi apăsă brusc clitorisul prin blugi, iar eu îmi țin respirația speriată, sfârcurile mi se întăresc în timp ce un val de lichid îmi umezește sexul.

— Da, așa este, iubito, șoptește el, în timp ce degetele lui urcă spre fermoar. Tu cu acea armă ai fost cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată. Nu mi-am putut lua ochii de la tine.

Fermoarul alunecă în jos cu un șuierat metalic, sunet ciudat de erotic, și pelvisul meu se încordează brusc cu o durere disperată.

— Hm, Julian...

Respirația mea este inegală, bătăile inimii mi se accelerează în timp ce mâna lui Julian se adâncește în deschizătura blugilor mei.

— Ce... ce faci?

Buzele lui se arcuiesc într-un semi-zâmbet răutăcios.

— Ce se pare că fac?

— Dar... dar nu poți...

Propoziția se transformă într-un geamăt de plăcere în timp ce degetele lui împing cu îndrăzneală în lenjeria mea și îmi cuprind sexul, degetul mijlociu alunecând între pliurile umede pentru a-mi freca clitorisul care pulsează. Căldura care îmi trece prin terminațiile nervoase se simte aproape ca o scânteie electrică, fiecare fir de păr de pe corpul meu ridicându-se ca răspuns la plăcere. Respir întretăiat, simt tensiunea cum se adună în mine, dar înainte de a atinge climaxul, degetele lui Julian se retrag, lăsându-mă să plutesc la limită.

— Scoate-ți hainele, apoi urcă-te pe mine, ordonă el răgușit, dându-și deoparte pătura pentru a scoate la iveală un halat de spital cu o erecție masivă. Trebuie să ți-o trag. Acum.

Ezit o clipă, îngrijorată de rănile lui, iar maxilarul lui Julian se strânge de nemulțumire.

— Vorbesc serios, Nora. Scoate hainele alea.

Înghițind în sec, sar din pat, neputând să cred că simt nevoia să mă supun lui chiar și acum. Are brațul stâng în ghips, abia se poate mișca fără durere și totuși răspunsul meu instinctiv este să mă tem de el, să-l doresc și să mă tem de el în același timp.

— Și încuie ușa, îmi comandă el când încep să-mi trag bluza în sus. Nu vreau să fiu întrerupt.

— Bine.

Lăsându-mi bluza pe mine, mă grăbesc spre ușă pentru a închide încuietoarea care ne oferă intimitate. Fiecare pas pe care îl fac îmi amintește de căldura care pulsează între picioarele mele, blugii strâmți frecându-mi clitorisul sensibilizat și sporindu-mi excitarea.

Când mă întorc, Julian este într-o poziție semiînclinată pe pat, halatul de spital deschis în față și cu mâna își freacă penisul în erecție. Are un bandaj rigid în jurul coastelor, dar asta nu afectează cu nimic puterea brută a

corpului său musculos. Chiar şi rănit, reuşeşte să domine camera, atracţia lui e la fel de magnetică.

— O fată ascultătoare, murmură el, privindu-mă lung pe sub pleoapele grele. Acum dezbracă-te pentru mine, iubito. Vreau să-ţi văd fundul sexy ieşind din blugii ăia.

Îmi muşc buza de jos, căldura din privirea lui mă excită şi mai mult.

— Bine, şoptesc şi, întorcându-mă cu spatele la el, mă aplec înainte şi îmi trag în jos încet blugii, având grijă să-mi legăn şoldurile dintr-o parte în alta în timp ce îmi descopăr în faţa lui fundul cu chiloţi tanga.

Când blugii ajung jos, la glezne, mă întorc cu faţa spre el şi îmi scot pantofii, apoi ies din blugi, lăsându-i întinşi pe podea. Julian îmi urmăreşte mişcările cu o poftă nedisimulată, respiraţia lui devenind grea în timp ce vârful penisului lui începe să strălucească de umezeală. Nu se mai atinge, mâinile lui strâng în schimb cearşafurile şi ştiu că este gata să-şi dea drumul, erecţia îi face penisul să se ridice sfidând gravitaţia.

Ţinându-mi ochii aţintiţi asupra lui, îmi dau jos bluza, trăgând-o peste cap cu o mişcare lentă, îl tachinez. Pe dedesubt, am un sutien alb de mătase, asortat cu chiloţii tanga. Am cumpărat online mai multe lucruri la începutul săptămânii şi mă bucur că am decis să iau câteva seturi de lenjerie intimă mai frumoase. Îmi place să văd foamea incontrolabilă de pe chipul lui Julian care-mi spune că ar muta munţii din loc ca să mai aibă în acel moment.

În timp ce bluza cade pe podea, el spune brusc:

— Vino încoace, Nora.

Privirea lui mă devorează, mă consumă.

— Trebuie să te ating.

Inspir, sexul meu e inundat de umezeală în timp ce fac câțiva pași spre pat, oprindu-mă o clipă în fața lui. Întinde mâna spre mine, îmi mângâie pieptul, apoi își mută mâna mai sus, spre sutien. Degetele lui se închid în jurul sânului stâng, frământându-mi-l prin materialul mătăsos, iar eu nu mai pot respira când îmi ciupește sfârcul, făcându-l să se întărească și mai mult.

— Dă-ți jos restul hainelor.

Mâna lui se ridică de pe corpul meu, făcându-mă să mă simt goală pentru o clipă, iar eu îmi desfac în grabă sutienul și împing chiloții tanga în jos, scoțându-i peste picioare.

— Bun. Acum încalecă-mă.

Mușcându-mi buzele, mă urc pe pat, călare peste șoldurile lui Julian. Penisul lui se lovește de interiorul coapselor mele, iar eu îl prind cu mâna dreaptă, ghidându-l spre despicătura mea care a devenit dureroasă din cauza așteptării.

— Da, asta e, mormăie el, întinzând mâna să mă prindă de șold în timp ce încep să mă cobor pe penisul lui în erecție.

Dau drumul la penis și mă sprijin cu palmele pe pat, iar el geme:

— Da, bagă-mă înăuntru, dulceața mea... Până la rădăcină.

Mă strânge de șold și mă împinge mai jos, forțându-și penisul mai adânc în mine, și gem la senzația rafinată a vaginului meu care se întinde, corpul meu adaptându-se pentru a fi umplut și pătruns de scula lui groasă.

Pare cea mai dulce dintre relaxări, plăcerea-durere a posedării, acută și dureros de familiară, toate la un loc. În timp ce îl privesc, îmbătată de expresia de plăcere chinuită de pe chipul lui, mi-am dat seama deodată că

acest lucru ar fi putut la fel de ușor să nu se întâmple – că, în loc să stea întins sub mine, Julian ar fi putut fi la doi metri sub pământ, iar corpul lui puternic sfârtecat și distrus.

Nu-mi dau seama dacă am scos vreun sunet, dar probabil că da, pentru că ochiul lui Julian se îngustează, mâna lui strângându-se pe șoldul meu.

— Ce este, iubito? întreabă el tăios și îmi dau seama că am început să tremur, cu frisoane care îmi zguduie corpul la imaginea lui îngropat acolo, rece și descompus.

Dorința mea se evaporă, înlocuită de amintirea groazei și spaimei de mai înainte. Este ca și cum am fost stropită cu apă cu gheață, oroarea prin care am trecut clocotind în mine și sufocându-mă din interior.

— Nora, ce este?

Mâna lui Julian alunecă spre gâtul meu, mă apucă de ceafă și mă trage cu fața mai aproape de a lui. Ochiul lui mă cercetează în timp ce mâinile mele strâng convulsiv cearșafurile de pe fiecare parte a pieptului lui.

— Ce este? Spune-mi!

Vreau să explic, dar nu pot vorbi, gâtul mi se închide în timp ce bătăile inimii se întețesc, transpirația rece udându-mi corpul. Dintr-odată, nu mai pot să respir, panica toxică îmi încleștează pieptul și îmi îngustează plămânii și încep să hiperventilez în timp ce puncte negre îmi acoperă vederea.

— Nora!

Vocea lui Julian ajunge la mine ca de departe.

— La naiba... Nora!

O lovitură usturătoare peste față îmi mută capul într-o parte și trag aer în piept, mâna mea urcând să acopere obrazul stâng. Șocul durerii mă scoate din panică și plămânii încep în sfârșit să funcționeze, pieptul mi se

extinde pentru a lăsa să pătrundă aerul atât de necesar. Gâfâind, intorc capul și mă uit neîncrezătoare la Julian, intunericul din mintea mea retrăgându-se pe măsură ce realitatea devine tot mai prezentă.

— Nora, iubito...

Acum îmi freacă ușor obrazul, calmând durerea pe care mi-a provocat-o.

— Îmi pare tare rău, dulceața mea. Nu am vrut să te lovesc, dar arătai de parcă aveai un atac de panică. Ce s-a întâmplat? Vrei să chem o asistentă?

— Nu...

Vocea îmi devine cavernoasă în timp ce suspinele urcă, izbucnind din gât. Lacrimile încep să-mi curgă pe față și îmi dau seama că m-am speriat îngrozitor – și că s-a întâmplat în timpul sexului. Penisul lui Julian este încă îngropat în mine, doar puțin mai moale decât înainte, și totuși tremur și plâng ca o nebună.

— Nu, repet cu o voce înecată. Sunt în regulă... Pe bune, voi fi bine...

— Da, vei fi.

Vocea lui capătă un ton dur, poruncitor, în timp ce mâna i se mișcă în jos pentru a mă prinde de gât.

— Uită-te la mine, Nora. Acum.

Neputând să fac altceva, mă supun, întâlnindu-i privirea. Ochiul lui strălucește într-un albastru intens și aprig. În timp ce mă uit la el, respirația începe să mi se liniștească, suspinele se potolesc și panica disperată se topește. Încă plâng, dar acum în tăcere, mai mult din reflex decât din orice alt motiv.

— Bine, bine, spune Julian pe același ton dur. Acum o să mă călărești – și nu te vei mai gândi la ce te-a supărat. Înțelegi?

Dau din cap că da, instrucțiunile lui mă calmează și mai mult. Pe măsură ce neliniștea mea se topește, alte senzații încep să se strecoare. Devin conștientă de parfumul curat și familiar al corpului lui, de senzația piciorului lui apăsând pe gambele mele...

Felul în care simt penisul lui în mine, cald, gros și tare.

Corpul meu răspunde din nou, distrăgându-mi și mai mult atenția de la panică. Inspirând adânc, încep să mă mișc, ridicându-mă și apoi coborând pe penisul lui în erecție, vaginul meu devine umed și moale, și plăcerea începe să se acumuleze în pelvis.

— Da, fix așa, iubito, murmură Julian, mâna lui alunecând în jos pe corpul meu pentru a-mi apăsa clitorisul, intensificând tensiunea care crește în mine. Trage-mi-o. Călărește-mă. Folosește-te de mine ca să-ți uiți demonii.

— Da, șoptesc eu. Așa voi face.

Și menținându-mi privirea pe fața lui, accelerez ritmul, lăsând plăcerea fizică să mă ducă departe de tot întunericul, infernul pasiunii noastre arzând amintirile de groază rece din interior.

Când ajungem la orgasm, unul la câteva secunde de celălalt, corpurile noastre sunt la fel de legate unul de celălalt ca și sufletele noastre.

În acea seară dorm în patul lui Julian, nu în al meu. Doctorii au fost de acord după ce m-au atenționat să nu-i ating coastele sau fața în timpul nopții.

Stau întinsă în dreapta lui, cu capul înclinat pe umărul său nevătămat. Ar trebui să dorm, dar nu pot. Mintea mea bâzâie, zumzăie ca un stup. Un milion de

gânduri îmi trec prin cap, emoțiile oscilând de la bucurie la tristețe.

Suntem amândoi în viață și mai mult sau mai puțin intacți. Suntem din nou împreună, amândoi supraviețuind în ciuda oricăror neșanse. Nu mai am nicio îndoială că, într-un fel bolnav, suntem sortiți să fim împreună. La bine și la rău, ne potrivim unul cu altul acum, părțile noastre perverse și distruse se potrivesc ca un puzzle.

Habar n-am ce ne rezervă viitorul, dacă lucrurile pot fi vreodată cu adevărat bine din nou. Încă trebuie să-l conving pe Julian să onoreze promisiunea pe care i-am făcut-o lui Peter – și trebuie să le cer doctorilor o pastilă de a doua zi, fiindcă niciunul dintre noi nu și-a amintit să folosească protecția mai devreme. Nu știu dacă este posibil să rămân însărcinată atât de repede după ce am pierdut implantul, dar nu este un risc pe care să mi-l asum. Posibilitatea de a avea un copil – un copil neajutorat supus stilului nostru de viață – mă îngrozește acum mai mult ca oricând.

Poate că o să mă răzgândesc cu timpul. Poate că peste câțiva ani voi simți lucrurile în alt fel. Voi fi mai puțin speriată. Deocamdată, totuși, sunt foarte conștientă de faptul că viața noastră nu va fi niciodată un basm. Julian nu este un bărbat bun, iar eu nu mai sunt o femeie bună.

Asta ar trebui să mă îngrijoreze... și poate mâine așa va fi. În acest moment însă, simțindu-i căldura care mă înconjoară, sunt conștientă doar de un sentiment de pace din ce în ce mai profund, de certitudinea că e bine.

Că aici mi-e locul.

Ridicându-mi mâna, îmi plimb degetele peste buzele lui pe jumătate vindecate, simțindu-le forma senzuală în întuneric.

Mă vei lăsa vreodată să plec? îi șoptesc eu, amintindu-mi conversația noastră de demult.

Buzele îi tremură într-un zâmbet slab. Își amintește și el.

Nu, răspunde încet. Niciodată.

Stăm în tăcere câteva clipe, apoi mă întreabă șoptit:

Vrei să te las să plec?

Nu, Julian.

Închid ochii și zâmbesc.

Niciodată.

SFÂRȘIT

Vă mulţumesc că mi-aţi citit cartea. Voi fi foarte bucuroasă dacă-mi veţi scrie impresiile voastre.

Povestea lui Julian şi a Norei continuă în ultimul volumul al trilogiei.

Dacă vreţi să aflaţi când apare cartea, vă rog să verificaţi site-ul meu http://annazaires.com/ şi să vă abonaţi la newsletter.

Iar acum, întoarceţi pagina pentru a descoperi un fragment din volumul următor.

Extras din ultimul volum al seriei TWIST ME

Nota autoarei: Acest volum este ultima parte a poveștii dintre Nora și Julian. Următorul pasaj reprezintă perspectiva lui Julian.

Un plâns cu suspine mă trezește, smulgându-mă din somnul agitat. Ochiul sănătos se deschide larg sub un șoc de adrenalină și sar într-o poziție șezândă, mișcarea bruscă făcându-mi coastele fisurate să urle ca protest. Ghipsul de pe brațul stâng se lovește de monitorul cardiac de lângă pat, iar valul de durere este atât de intens, că se învârte camera cu mine într-un ritm amețitor. Inima îmi bate puternic și îmi ia câteva clipe ca să-mi dau seama că m-am trezit.

Nora.

Probabil e prizoniera altui coșmar.

Corpul meu, încordat pentru luptă, se relaxează ușor. Nu există niciun pericol, nu vine nimeni după noi acum. Stau întins lângă Nora în patul meu de spital luxos și amândoi suntem în siguranță. Clinica din Elveția este cât se poate de sigură așa cum a construit-o Lucas.

Durerea din brațe și din coaste e mai suportabilă acum. Mă mișc cu mai multă grijă și îmi așez mâna dreaptă sub umărul Norei, încercând să o mișc ușor ca să se trezească. Doarme cu spatele la mine, așa că nu îi pot vedea fața, ca să-mi dau seama dacă plânge. Totuși, pielea ei e rece și umedă de transpirație. Cred că are coșmarul ăsta de ceva vreme. În plus, tremură.

— Trezește-te, iubito, îi șoptesc, atingând-o ușor pe brațul subțire.

Văd lumina strălucind printre jaluzelele de la fereastră și știu că e probabil dimineață. E doar un vis.

— Trezește-te, dulceața mea...

Se încordează de la atingerea mea, știu că nu e complet trează, coșmarul o ține captivă încă. Respiră întretăiat, zgomotos și simt cum o trec fiori prin tot corpul. Mă prinde ca în gheare nenorocirea ei, mă doare mai tare ca orice rană și faptul că știu că eu sunt din nou responsabil pentru asta – că nu am reușit să o protejez – mă arde pe dinăuntru cu o furie acidă.

Sunt furios pe mine însumi și pe Peter Sokolov, omul care a permis ca Nora să-și riște viața ca să mă salveze pe mine.

Înainte de călătoria mea blestemată în Tadjikistan, ea își revenea încet-încet după moartea lui Beth, coșmarurile ei deveniseră mai rare pe măsură ce lunile treceau. Acum, cu toate acestea, visele urâte au reapărut și Nora e mai rău ca înainte, judecând după atacul de panică pe care l-a avut ieri când am făcut sex.

Vreau să-l omor pe Peter pentru asta și e posibil să o fac, dacă îmi mai iese vreodată în cale. Rusul mi-a salvat viața, dar a pus-o pe Nora în pericol în tot procesul ăsta, iar asta nu e ceva ce pot ierta vreodată. Și nenorocita lui de listă de nume? Să uite de ea! Nici

gând să-l răsplătesc pentru că m-a trădat în felul ăsta, indiferent ce i-a promis Nora.

— Haide, iubito, trezește-te, o strig din nou, sprijinindu-mă în mâna dreaptă ca să mă întind din nou în pat. Mă dor coastele de la mișcare, dar de data asta mai puțin. Mă apropii cu grijă de Nora, îmi lipsesc corpul de spatele ei. Ești bine. Totul s-a terminat.

Ea trage adânc aer în piept cu un sughiț și simt cum tensiunea interioară se destinde pe măsură ce Nora își dă seama unde este.

— Julian? șoptește ea, întorcându-se cu fața spre mine, și văd că a plâns, obrajii îi sunt acoperiți de lacrimi.

— Da. Ești în siguranță acum. Totul este bine.

Întind mâna dreaptă și îi mângâi linia maxilarului, minunându-mă de frumusețea fragilă a structurii ei osoase. Mâna mea pare uriașă și aspră pe fața ei delicată, unghiile mele sunt rupte și vinete de la acele pe care mi le-a înfipt Majid. Contrastul dintre noi este izbitor – deși nici Nora nu e complet nevătămată. Puritatea pielii ei aurii este întunecată de o vânătaie pe partea stângă a feței, unde nenorociții ăia de Al-Quadar au lovit-o de și-a pierdut cunoștința.

Dacă n-ar fi fost deja morți, i-aș fi sfâșiat cu mâinile goale pentru că au rănit-o.

— Ce ai visat? o întreb încet. Ai visat-o pe Beth?

— Nu.

Dă din cap și văd că respirația ei redevine normală. Vocea ei, totuși, mai are ecouri de groază în timp ce îmi spune aspru:

— De data asta te-am visat pe tine. Majid îți scotea ochii și eu nu îl puteam opri.

Încerc să nu am nicio reacție, dar îmi e imposibil. Cuvintele ei mă trag ca într-un vârtej înapoi în camera aceea rece și fără ferestre, la senzația aceea de greață pe care încerc să o uit de câteva zile încoace. Capul începe să îmi bubuie de la amintirea acelei agonii, scobitura goală a ochiului pe jumătate vindecat mă arde din nou. Simt cum îmi curge sânge pe față, și alte fluide, și stomacul mi se răzvrătește când îmi amintesc asta. Sunt familiarizat cu durerea, chiar cu tortura – tata credea că fiul lui trebuie să poată suporta orice –, dar să-mi pierd ochiul a fost de departe cea mai cumplită experiență din viața mea.

Cel puțin fizic.

Emoțional, a fost apariția Norei în acea cameră.

Am nevoie de toată voința ca să-mi aduc gândurile în prezent, departe de teroarea care îmi amorțește creierul văzând-o trasă de oamenii lui Majid.

— Nora, tu l-ai oprit.

Mă ucide să recunosc asta, dar dacă nu era curajul ei, probabil putrezeam acum în vreo groapă de gunoi din Tadjikistan.

— Tu ai venit după mine și m-ai salvat.

Încă îmi este greu să cred că ea a făcut asta, că s-a lăsat de bunăvoie în mâinile teroriștilor psihopați ca să-mi salveze viața. Nu a făcut-o din vreo convingere naivă că nu îi vor face rău. Nu, dulceața mea știa exact de ce erau ei în stare și tot a avut curajul să acționeze.

Îi datorez viața fetei pe care am răpit-o și nu prea știu cum să gestionez treaba asta.

— De ce ai făcut asta? întreb, atingându-i buza de jos cu degetul mare.

În adâncul sufletului meu știu, dar vreau să o aud pe ea recunoscând asta.

Ea se uită fix la mine, ochii îi sunt plini de umbrele coşmarului.

— Pentru că nu pot trăi fără tine, spune încet. Ştii asta, Julian. Ai vrut să te iubesc şi te iubesc. Te iubesc atât de mult, că aş trece şi prin iad pentru tine.

Îi sorb cuvintele cu lăcomie, cu o plăcere fără de ruşine. Nu mă pot sătura de dragostea ei. Nu mă pot sătura de ea. La început am dorit-o pentru că semăna cu Maria, dar prietena mea din copilărie nu a trezit în mine nici măcar o fărâmă din emoţiile pe care mă face Nora să le simt. Afecţiunea mea pentru Maria a fost inocentă şi pură, aşa cum era Maria însăşi.

Obsesia mea pentru Nora e total diferită.

— Ascultă-mă, dulceaţa mea...

Mâna mea se retrage de pe obraz şi rămâne sprijinită pe umărul ei.

— Vreau să-mi promiţi că nu vei mai face aşa ceva niciodată. Mă bucur evident că sunt viu, dar mai bine muream decât să te pun pe tine într-un asemenea pericol. Niciodată să nu îţi mai rişti viaţa pentru mine din nou. M-ai înţeles?

Dă uşor din cap că da, aproape imperceptibil, şi văd o strălucire de revoltă în ochii ei. Nu vrea să mă înfurie, aşa că nu mă contrazice, dar bănuiesc cu toată tăria că va face ce crede ea că e bine, indiferent de ce spune acum.

Asta cere evident măsuri drastice.

— Bine, spun cu glas mătăsos. Pentru că data viitoare – dacă va exista o dată viitoare – voi ucide pe oricine te ajută împotriva ordinelor mele – şi o voi face încet şi dureros. M-ai înţeles, Nora? Dacă cineva pune în pericol chiar şi un singur fir de păr din capul tău, fie ca să *mă* salveze, fie pentru alt motiv, persoana aia va avea o moarte foarte neplăcută. M-am făcut înţeles?

— Da.

Pare palidă acum, buzele îi sunt lipite strâns una de alta, de parcă și-ar reține cuvintele de protest. E furioasă pe mine, dar este și speriată. Nu pentru ea însăși – a depășit frica asta –, ci pentru ceilalți. Dulceața mea știe că vorbesc serios când îi spun asta.

Știe că sunt un ucigaș fără conștiință, cu o singură slăbiciune.

Ea.